PREFAŢA

Istoria zbuciumatei noastre lumi a notat multe evenimente mari şi însemnate. Ele au fost înseilate în paginile istoriei. Evenimentul central, de însemnătate capitală, care a împărţit istoria lumii în două ere, şi de la care se numără anii înainte şi înapoi, este naşterea Domnului Isus Hristos. Ea a implicat Dumnezeirea, coborînd-o din slăvile albastre, pentru a îmbrăca corpul de tină al oamenilor. Această legare a naturii divine cu cea umană, a Dumnezeiescului cu omenescul, a înseninat coborîre, umilire. Cerul a coborît pe pămînt. Dumnezeu S-a dăruit oamenilor. El a devenit Emanuel — Dumnezeu cu noi. Acest eveniment este atît de mare şi Însemnat, încît este cu neputinţă _ să fie cuprins în întregime de mintea omenească.

însă "cel mai mare şi mai însemnat eveniment, care va însemna un sfîrşit şi un început totodată, nu este în trecut, ci în viitor. El nu este scris de îstoricieni, ci este -prezis de profeţi, şi mai ales de Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Acesta este măreţul, strălucitorul şi gloriosul eveniment al celei de a doua veniri a lui Hristos Domnul. Grandoarea acestui eveniment întrece puterea noastră de imaginaţie. Ceea ce poate scrie pana omenească este o atingere a marginilor acelei splendori. Descrierea omului poate fi comparată cu ivirea zorilor în raport cu lumina strălucitoare a unei amiezi însorite. Mărginitul nu poate cuprinde Nemărginitul.

Dacă prima venire a fost în umilinţă, a doua va fi *ïxi* slavă, în strălucire, în splendoare,, Ea va'despărţi istoria pă-

Catului şi **a** morţii, de istoria salvării depline şi a vieţii veşnice. Ea va marca un nou început fără lacrimi, fără suferinţe si fără moarte.

Cartea „REVENIREA DOMNULUI HRISTOS" are menirea să îndrepte atenţia spre gloriosul eveniment. Ea schiţează personalitatea Mîntuitorului, a lucrării Sale, nădejdea creştinului, semnele revenirii, felul ei, evenimentele legate de ea şi pregătirea noastră spre a-L întîmpina.

Limbajul ales este simplu, accesibil tuturor cititorilor. Au fost necesare unele repetări pentru a accentua marile adevăruri vitale. Orice afirmaţie a fost bazată pe autoritatea Cuvîntului lui Dumnezeu — Biblia.

Scopul cărţii este a ne îndruma, a ne lega de Dumnezeu, de ocrotirea Sa, să primim salvarea oferită prin scumpul nostru Salvator şi Răscumpărător, Domnul Isus Hristos. Atin-gînd această ţintă vom constata la sfîrşit că n-am vieţuit za-darnic în această lume şi că am obţinut cel mai mare bine posibil muritorilor — viaţa veşnică.

Facă milostivul nostru Tată ca lucrarea Duhului Sfînt, Mîngăietorul să însoţească studiul acestei cărţi.

Octombrie 1991

Johann MAURER

:^>^S:^::y;:&:o::V^!;;>i.;:;:':-'::

FERICITA NOASTRĂ NĂDEJDE

„... aşteptînd fericita noastră nădejde şi arătarea marelui nostru Dumnezeu si **Mîntuitor Isus Hris-**tos". Tit 2, **13.**

„Unui din cele mai solemne şi unul din cele mai glorioase adevăruri descoperite în Biblie este acela despre a doua venire a lui Hristos, pentru a desăvîrşi marea lucrare de mîn-tiiire... Doctrina celei de a doua veniri este ideia principală a Sfintelor Scripturi. Din ziua cînd prima pereche a plecat cu paşi trişti îndepărtîndu-se de Eden, copiii credinţei au aşteptat venirea Celui făgăduit pentru a sfărîma puterea nimicitorului şi pentru a-i aduce din nou în Paradisul pierdut. Oamenii sfinţi din trecut au privit înainte către venirea iui Mesia în slavă, ca fiind împlinirea nădejdii lor". M.L. 299.

In evenimentul revenirii Domnului se concentrează toate speranţele credinciosului. Apostolul Pavel o numeşte fericita noastră nădejde. Aceasta pentru că tot ce am nădăjduit atunci se *vă* împlini.

La prima Sa venire Isus a început lucrarea de salvare a omului păcătos. Opera de salvare din accidentul păcatului trebuie terminată. In viaţa Sa pămînească, prin jertfa Sa' înlocuitoare pe crucea de pe Golgota, a fost plătit preţul răscumpărării noastre. Atunci Isus a pus bazele credinţei, nădejdii şi speranţei creştinului. El ne-a scos de pe calea păcatului şi a morţii şi ne-a îndrumat pe calea cea îngustă care
duce la viaţă veşnică. Făgăduinţa vieţii veşnice o avem acum: „Cine are pe Fiul, are viaţa; cine' n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n~are viaţa". Ioan, 5, 12. Insă această făgăduinţă va deveni realitate: „Cînd va veni Fiul omului în slava Sa, cu toţi sfinţii îngeri, va şedea pe scaunul de domnie a slavei Sale... Şi aceştia vor merge în pedeapsa veşnică, iar cei neprihăniţi vor merge în viaţa veşnică". Mat. 25, 31, 46.

Fără a doua venire a Domnului umilirea Sa de a îmbrăca corp omenesc degenerat de patru milenii de păcat, naşterea în^ ieslea din Betleem, împărtăşirea la viaţa de privaţiuni a pă~ mîntenilor, aducerea din cer a cuvintelor şi descoperirilor lui Dumnezeu, sudorile de sînge clin Ghetsemani, preţiosul sînge scurs din rănile Sale, pe Golgota, învierea Sa glorioasă rupînd legăturile mormîntului, înălţarea şi lucrarea de mijlocire de la tronul Tatălui în favoarea omului păcătos, toate acestea ar rămîne fără valoare. Ele ar fi numai o istorie mişcătoare a înc«puturilor bisericii creştine .sau puncte din crezul ei, dar fără sens. Numai prin revenirea Domnului şi transformarea promisiunilor Sale în realităţi, prin desăvîrşirea lucrării de mîntuire, prin învierea morţilor şi acordarea nemuririi, prin întemeierea împărăţiei slavei promisă, prin ajungerea acasă la Tatăl nostru şi acordarea fericirii de la început, numai atunci lucrarea mîntuirii va fi încheiată.-

Adesea auzim pe unii din jurul nostru spunînd : „Eu nu cred numai ceea ce văd". Această afirmaţie are un non sens. Cînd_ cineva vede un lucru nu mai are nevoie

să creadă că exista, căci atunci cel ce 1-a văzut are convingerea realităţii lui. In viaţa obişnuită fiecare crede că sînt realitate multe lucruri pe care nu le vede. Noi nu vedem curentul electric, dar credem că există. Deşi nu-I vedem constatăm efectele lui, prezenţa lui. Eu nu văzusem America niciodată. într-o zi am plătit costul călătoriei şi m-am urcat în avion cu credinţa că voi ajunge acolo, şi nu m-am înşelat. După mai multe ore de zbor am coborît pe pămîntul Americii şi timp de patru săptă-mîni am vizitat locurile ce ni-au interesat.
Biblia are o definiţie plastică a credinţei: „Şi credinţa este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd". Evrei 11, 1. Fericita noastră nădejde, care se va realiza la revenirea Mân-tuitorului, este o puternică încredinţare despre lucruri nădăj-
duite, dar care acum nu se văd. Totuşi noi sîntem puternic încredinţaţi de ele şi le vedem încă de acum cu ochii credinţei. La fel cum am crezut că legînd firul electric la reţea şi apăsînd pe comutator s-a făcut lumină, sau am cumpărat biletul şi după cîteva ore de zbor am păşit pe pămîntul Americii, tot aşa cînd va sosi ziua se vor împlini şi „făgăduinţele Lui nespus de mari şi scumpe" 2 Pet. 1, 4.
Orice acţiune a noastră se bazează pe cunoştinţele ce ni le-am însuşit, pe credinţa că vom avea un rezultat şi pe legea cauzei şi efectului. De asemenea, aşteptarea împlinirii fericitei noastre nădejdi are o bază, o temelie sigură, o cunoştinţă ce vine din Sfînta Scriptură : „Astfel credinţa vine în urma au-zirii ; iar auzirea vine prin Cuvîntul lui Hristos" Rom. 10, 17. Biblia ne dă preţioase asigurări că Domnul va reveni a doua oară, că fericita nădejde se va realiza curînd, că ne putem baza pe faptul că odată începută lucrarea mîntuirii, ea va fi şi încheiată. începutul mîntuirii a costat mult şi nu va fi abandonată : „Căci ştiţi că nu cu lucruri pieritoare cu argint sau cu aur, aţi fost răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire, pe care-1 moşteniserăţi de la părinţii voştri, ci cu sîngele cel scump al lui Hristos, Mielul fără cusur şi fără prihană" 1 Petr. 1, 18, 19.
La „arătarea marelui nostru Dumnezeu şi Mîntuitor Isus PIristos" împlinirea aşteptărilor noastre întrece orice descriere. Vocabularul omenesc mărginit nu are cuvinte potrivite ca să descrie răsplata credinţei. „Dar, după cum este scris : „Lu-cruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, aşa sînt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc". 1 Cor. 2, 9. Vom căuta totuşi, pe baza celor descoperite în Biblie, să conturăm cîteva aspecte ale lucrurilor pregătite de Domnul pentru aş-teptătorii revenirii Sale.
Cu toate că în zilele noastre se construieşte foarte mult, criza de locuinţe se simte şi în ţările industrializate. La venirea Domnului această criză va înceta. „în casa Tatălui Meu sînt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa v-aş fi spus. Eu mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sînt Eu să fiţi şi voi". Ioan 14, 2, 3. Dar ce locuinţe sînt acolo ! In Apocalips cap. 21 este descrisă cetatea sfîntă, casa Tatălui, capitala Universului. Lungimea este de 13,000 de

prăjini. Ochiul omenesc nu poate cuprinde o aşa dimensiune. Lăţimea este la fel de necuprins. Vă invit să vă imaginaţi înălţimea. Este aceiaşi. Cîte etaje ! Cîte locuinţe ! Cele mai înalte clădiri locuite de pe pămînt „zgîrîie nori" din America, giganticele construcţii, mîndria realizărilor omeneşti, comparate cu cetatea sfîntă construită de Domnul sînt ca o pietricică pe lîngă un munte. Dar străzile pavate cu aur curat, 'zidurile construite nu din pietre ordinare obişnuite, ci din iaspis, o piatră scumpă, şi porţile, fiecare dintr-un uriaş mărgăritar, toate acestea pot oare fi cuprinse şi înţelese de noi ?
Nu numai dimensiuni gigantice, materiale valoroase, locuinţe spaţioase şi îndestulătoare. Ceea ce este mai important este prezenţa lui Dumnezeu. El este lumină şi viaţă. întunericul nu are loc, căci noapte nu va mai fi, ci ziua cea mare fără sfîrşit. Acolo „El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moarte nu va mai fi. Nu va mai fi nici tînguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile clintii au trecut". Apoc. 2\ 4. „Ei vor vedea faţa Lui, şi Numele Lui va fi pe frunţile lor". Apoc. 22, 4".
în această ambianţă fermecătoare, cu flori ce nu se vestejesc niciodată, cu iarbă mătăsoasă ce se întinde ca un covor de verde viu, iară pată, cu pomi fructiferi fără omizi, care rodesc fructe gustoase, cu pomul vieţii cu tulpini de o parte şi de alta a râului vieţii, fdrmînd arcade din crengile lor şi cu fructe proaspete în fiecare lună, vor locui oamenii salvaţi de pe pămînt. „Poporul Meu va locui în locuinţa păcii, în case fără griji şi în adăposturi liniştite". Isaia 32, 18.
Acolo nu vor mai fi oameni răi, care să inspire teamă, nici vecini care să tulbure liniştea. Războaie, neînţelegeri, vărsări ele sînge, furturi, ameninţări, violuri şi crime acolo nu vor mai exista. O lume fără spitale, cimitire, închisori şi case de corecţie va fi o realitate. Atunci Va fi vremea tinereţii veşnice, cu zile fără număr. „Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăieşte în spurcăciune şi în minciună ; ci numai cei' scrişi în cartea Mielului". Apoc. 21, 27.
Cînd pămîntul va fi înnoit şi omului i se va desăvîrşi mîn-tuirea, atunci şi animalele vor avea o fire blîndă : „Atunci lupul va locui împreună cu mielul şi pardosul se va culca împreună cu iedul ; viţelul, puiul de leu şi vitele îngrăşate vor fi împreună şi le va mîna un copilaş; vaca şi ursoaica vor

paşte la un loc şi puii lor se vor culca împreună. Leul va mîncâ paie ca boul... Nu se va mai face nici un rău şi nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfînt". îs. 11, 6—9.
De-a lungul veacurilor oamenii au scris tot felul de poveşti neadevărate. S-au scris şi închipuiri ştiinţifico-fantastice, despre care se credea că sînt nerealizabile. Cu toate acestea ştiinţa modernă a realizat unele din ele, chiar dacă se credeau imposibile. încă nu ştim ce surprize ne mai pîndesc în viitor. Dar cele făgăduite de Dumnezeu nu sînt nici poveşti, nici închipuiri ştiinţifico-fantastice. Ele sînt garantate de Dumnezeu. „Cel ce şedea pe scaunul de domnie a zis : „Iătă Eu fac toate lucrurile noi". Şi a adăugat : „Scrie fiindcă aceste cuvinte sînt

vrednice de crezut şi adevărate". Apoc. 21, 5. Dumnezeul Bibliei nu este neputincios. El este Atotputernicul. E! este Creatorul „Căci El zice şi se face; porunceşte şi ce porunceşte ia fiinţă". Psal. 33, 9.
„Doctrina aceasta este una dintre doctrinele fundamentale ale Sfintelor Scripturi. Ea găseşte un loc mai mare în paginile Bibliei decît oricare altă doctrină a Bisericii, evenimentul acesta strălucit fiind menţionat de mai mult de trei sute de ori numai în Noul Testament. Pentru credinciosul devotat al Bibliei nu poate fi nici o îndoială cu privire Ia revenirea lui Isus". D. B. pag. 180.
în toate încercările şi vitregiile vieţii acesteia scurte si zbuciumate, credincioşii din toate timpurile au fost susţinuţi şi au biruit, crezînd cu tărie în „fericita noastră nădejde si arătarea marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor Isus Hristos". Credinţa în a doua venire le-a luminat drumul spre casa cc-•rească, i-a ajutat să treacă prin primejdii, le-a fost ancoră pe narea furtunoasă a vieţii.
Enoh a prorocit: „Iată a venit Domnul cu zecile de mii ? sfinţi ai Săi, ca să facă o judecată...". Iuda, 154, 15. Patriarhul Iov cînd era greu încercat a declarat : „Dar ştiu că Răscumpărătorul meu este viu şi se va ridica la urmă pe pămînt... îl voi vedea şi-mi va fi binevoitor; ochii mei îl vor vedea şi nu ai altuia. Sufletul meu tînjeşte de dorul acesta 'nlăuntrul meu". Iov, 19, 25, 27. Avraam „aştepta cetatea care ire temelii tari, al cărei meşter şi ziditor este Dumnezeu". Evrei, 11, 10. Eu cred „Iarăşi va să vie cu mărire să judece viii şi morţii".
Cititorule, crede şi tu şi pregăteşte-te !

-■■■.■■.■ . :':

tSffiH?»^^

12

PERSONAJUL REVENIRII

gînd la cer". *Fapte ? îi* "** Luaţi ?^TM«

Adevărul despre a doua venire trebuie ţinut viu în mintea noastră. El dă o orientare sănătoasă vieţii şi activităţii noastre. El va influenţa legăturile noastre familiare, va contribui la menţinerea unei poziţii demne în societate, va aprinde focul dragostei noastre pentru toţi oamenii, va inspira la o viaţă curată şi va alimenta flacăra unei credinţe vii în inimă. Mîntuitorul nostru pe care îl aşteptăm să vină este Fiul lui Dumnezeu. Existenţa Sa este din veşnicii (Mica 5, 2). El a existat mai înainte de a se naşte în Betleem. El este Dumnezeu Fiul, prin care s-au făcut toate.
„La început era Cuvîntul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvîntul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin-El ; şi nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El... Şi Cuvîntul S-a făcut trup şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr. Şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai cu slava singurului născut din Tatăl". Ioan 1, 1—3, 14.

Cel aşteptat de noi este Cel din început, dar care cu aproape două milenii în urmă a vizitat lumea noastră. In acest scop, El a luat, corp omenesc, născîndu-se ca orice copil. A

vieţuit printre oameni 33 de ani şi cunoaşte toate problemele noastre.
In copilărie şi tinereţe a ajutat pe părinţi făcîndu-le viaţa mai uşoară. A locuit într-un sat sărăcăcios, aşezat într-un loc muntos şi cu un renume rău : „„.. Poate ieşi ceva bun din Na-zaret?...". Ioan 1, 46. In acel loc, într-un mediu vicios, s-a dezvoltat Mîntuitorul lumii. El era cunoscut ca „fiul tîmplarului" Mat. 13, 55, sau „tâmplarul, fiul Măriei". Marc, 6, 3.
La vîrsta de aproape treizeci de ani S-a botezat (Luc. 3, 21—23). S-a pregătit patruzeci de zile cu post şi rugăciune, apoi a început lucrarea mesianică, însărcinarea pentru care a fost trimis în lume.
Isus, Cel care vine a doua oară, este Cel care a umblat pe drumurile prăfuite ale lumii noastre, a vindecat pe bolnavi, a eliberat pe cei posedaţi de duhuri necurate, a deschis ochii orbilor şi urechile surzilor, a înviat pe morţi şi a iertat păcatele celor vinovaţi.
El este Acelaş care a potolit valurile mării înfuriate, a mers pe talazurile apei ca pe uscat, a săturat mulţimea flămândă şi a. hrănit pe oameni cu cuvintele vieţii aduse din cer, de la Dumnezeu. Vrăjmaşii Lui au recunoscut aceasta: „Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta". Ioan 7, 46.
Noi aşteptăm să revină Cel ce a luat parte la nunta din Cana unde a făcut prima minune, a stat la masă cu vameşii şi cu păcătoşii (Luca 15, 2), dar şi la masa Sfintei Cine, unde a spălat picioarele ucenicilor (Ioan 13, 4—15).
Acelaş Isus va veni, care a biruit întîi în Ghetsemani, lup-tîndu-Se în rugăciune pînă la sudori de sînge (Luc. 22, 24), care a fost batjocorit, scuipat, lovit şi încununat cu spini, care a fost tîrît la scaunul de judecată a lui Ana, Caiafa, Pilat şi Irod, apoi condamnat la moarte, a căzut sub greutatea crucii în drumul spre Golgota, unde de bună voie a întins mîinile, pentru a fi străpunse de piroanele nemiloase, mîini care au făcut numai bine, mîini nevinovate. Pe
cruce El a purtat păcatele mele şi ale tale, iar după ce Şi-a dat suflarea, a fost înmormîntat, dar a ieşit din mormânt biruitor asupra morţii, S-a arătat Măriei,' a tălmăcit Scripturile celor doi spre Emaus, a şters lacrimile lui Petru, a înviorat credinţa Iui Toma şi a liniştit inimile ucenicilor tulburaţi zicîndu-le : „Pace vouă".
Domnul, fie! care vine pe nori, este Cel, ce a ieşit cu Ucenicii Săi pe poarta Ierusalimului, a suit muntele Măslinilor spre Betania, apoi în timp ce binecuvînta pe ucenicii Săi, S-a desprins de pământ şi S-a înălţat dincolo de nori, la tronul Tatălui. în timp ce se înălţa a trimis doi îngeri la ucenici şi le-au amintit făgăduinţa revenirii : „ ... Acest Isus, care S-a înălţat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaş fel cum L-aţi văzut mergînd la cer".
Mîntuitorul aşteptat este Cel ce de cînd a părăsit lumea noastră nu ne-a uitat, ci El intervine în favoarea noastră. „S-a aşezat la dreapta scaunului de domnie a

măririi, în ceruri". Evr. 8, 1. „De aceea şi poate să mântuiască în chip desăvîrşit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăieşte pururea ca să mijlocească pentru ei". Evr. 7, 25. încă o făgăduinţă pentru cei ce au păcătuit: „Copilaşilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiţi. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit". 1 Ioan 2, 1.

Personajul revenirii este Cel ce a părăsit cerul, pe Tatăl şi sfinţii îngeri, a dezbrăcat prerogativele dumnezeieşti, a îmbrăcat corp omenesc, pe care 1-a luat în cer rămînînd „Fiul omului", reprezentantul oamenilor la tronul Tatălui, prezentând jertfa Sa ispăşitoare în favoarea noastră. în cuvinte mişcătoare inspiraţia divină descrie această lucrare :

„în toate încercările noastre avem un Ajutor care nu lipseşte niciodată. El nu ne lasă să luptăm singuri cu ispita sau cu râul, şi să fim în cele din urmă zdrobiţi sub poveri şi Întristare. Deşi acum este
ascuns de privirea muritorilor, urechea credinţei poate auzi glasul Lui zicînd: „Nu te teme, căci Eu sînt cu tine". „Eu sînt Cel viu. Am fost mort şi iată că sînt viu în vecii vecilor". Am suferit întristările tale, am trecut prin luptele tale, am dat piept cu ispitele tale. Cunosc lacrimile tale: şi Eu am plâns. Durerile prea adânci pentru a fi rostite la urechea unui om, le cunosc. Nu gîndi că eşti singur şi părăsit. Deşi suferinţa ta nu mişcă nici o coardă răspunzătoare în vreo inimă de pe pămînt, priveşte la Mine şi vei trăi. „Pot să se mute munţii, pot să se clatine dealurile: dar dragostea Mea, nu se va muta de la tine şi Iegămîntul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine". HLL pag. 360.

în timpul celui de ai doilea război mondial, o insulă din Oceanul Pacific ocupată de americani, a fost capturată de duşmani. In graba plecării de pe insulă cu avionul, generalul Mc Arthur s-a adresat trupei, care nu putea fi salvată atunci, cu cuvintele: „Mă voi întoarce". Americanii rămaşi au fost făcuţi prizonieri. Zi după zi trecea şi generalul întîrzia să se întoarcă. Unul din ei a reuşit să construiască un aparat de radio cu care prindea ştirile codificate americane. Intr-o zi a recepţionat ştirea: „Mîine mă voi întoarce. Toate pregătirile sînt gata. Veţi fi eliberaţi".

A doua zi ocupanţii au hotărît să lichideze pe toţi prizonierii de pe insulă. Dimineaţa pregătirile pentru măcel erau în toi. Deodată orizontul s-a întunecat de mulţimea avioanelor şi paraşutiştilor, care au recucerit insula şi au salvat pe prizonieri la timp. Generalul şi-a ţinut cuvîntul. El s-a întors. Planeta albastră (Pămîntul) este o insulă capturată de vrăjmaşul sufletelor, în nesfîrşita întindere a galaxiilor cereşti. Hristos Domnul, care n-a pierdut nici o bătălie a făgăduit : „Mă voi întoarce". Ioan 14, 3. El nu ne-a uitat. El îşi ţine făgăduinţa. El ne iubeşte şi vrea să ne salveze din această lume unde viaţa este nesigură. El nu va întîrzia, ci va veni negreşit. El, personajul revenirii este „împăratul împăraţilor şi Domnul domnilor". Apoc. 19, 16. Este El şi Salvatorul tău ?

SIGURANŢA, SURPRIZA ŞI IMINENŢA REVENIRII

„încă puţină, foarlte puţină^ vreme şi Cel ce vine va veni şi nu va zăbovi" Evr. 10, 37.

A doua venire a Mântuitorului este centrul credinţei, învăţăturii şi speranţei creştinului. Dacă Domnul n-ar mai veni „credinţa noastră este zadarnică... sîntem cei mai nenorociţi dintre toţi oamenii". 1 Cor. 15, 17, 19. Revenirea Domnului însemnează desăvîrşirea lucrării de mîntuire, sfîrşitul existenţei păcatului, viaţă veşnică şi continuarea fericirii edenice. Acelaş lucru reiese şi din citatul inspirat ce urmează :

„Venirea Domnului a fost în toate veacurile speranţa urmaşilor sinceri ai Lui. Făgăduinţa pe care Domnul a dat-o la plecare de pe muntele Măslinilor, că adică El va veni a doua oară, a luminat viitorul pentru ucenicii Lui, umplînd inimile lor de bucurie şi nădejde aşa încît întristarea nu le mai putea stinge bucuria şi nici încercările nu le mai puteau slăbi strălucirea. In mijlocul suferinţelor şi persecuţiilor, arătarea marelui Dumnezeu şi Mîntuitor al nostru Isus Hristos a fost fericita nădejde... în jurul venirii Lui se grupează măririle acelei „reaşezări a tuturor lucrurilor, pe care Dumnezeu Je-a rostit prin gura tuturor sfinţilor Lui prooroci de la întemeierea lumii". M.L. 301, 302.

î 1. A doua venire este ceva sigur.

După cum un constructor zideşte un edificiu turhînd mai întîi o temelie rezistentă, şi noi dorim să facem la fel. De

aceea este necesar să studiem despre siguranţa revenirii Domnului,

i

Adevărul despre a doua venire este principala solie din Sfînta Scriptură. Numai în Noul Testament este amintită de Isus spune ceva aşa este. Pe cuvîntul Său ne putem baza fără să încapă vreun loc pentru îndoială. Din multele referinţe peste trei sute de ori. însuşi Domnul a făgăduit aceasta şi cînd ale Sale am ales două :

„Să nu vi se tulbure inima. Aveţi credinţă în Dumnezeu şi aveţi credinţă şi în Mine. în casa Tatălui Meu sînt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa v-aş fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă *voi* duce şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi întoarce şi vă voi luă cu Mine, ca acolo unde sînt Eu, să fiţi şi voi". Ioan 14, 1—3.

Făgăduinţa Domnului rostită cu gura Sa este clară, cu afirmaţii atît de precise şi bine alcătuite, încît inspiră deplină siguranţă. Ea nu poate fi răstălmăcită. Orice interpretare nu o poate anula. Nu putea fi mai desluşită. Isus a spus că se duce să pregătească locuri. Apoi ,se va întoarce iarăşi cu un scop definit. El vrea să ne ia cu Sine, să ne ducă acolo unde ne-a pregătit locuri. Mai precis, acolo unde este El. Deci nu pe pămîrit, ci la tronul Tatălui. i

Această dorinţă a Domnului este repetată eu alte cuvinte în rugăciunea Sa, cînd era în perspectiva Ghetsemanilor şi a Golgotei : „Tată vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava

Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu ; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii". Ioan 17, 24.
Aici Isus foloseşte expresia „Tată vreau". El îşi exprimă voinţa Sa, ca urmaşii Săi să fie acolo unde este El. Aceasta se va realiza la a doua Sa venire. Voia Sa se va împlini. El nu este neputincios ca noi. Eu sînt „deplin încredinţat că El ce făgăduieşte poate să şi împlinească". Rom. 4, 21. Eu cred, am certitudinea că Isus cu siguranţă se va întoarce, va veni a doua oară.
Să meditām puţin. El ne iubeşte. La prima lui venire a plătit preţul pentru răscumpărarea noastră. Aceasta L-a costat chiar viaţa Sa. Noi sîntem răscumpăraţii Săi. Ar putea oare să ne uite? S-ar putea oare să ne lase aici, în lumea păcatului

şi a morţii, după *ce* S-a jertfit pentru noi? Ar putea EJ sa [ase lucrarea mîntuirii începută şi neterminată? Cu siguranţă Kl o va duce pînă la capăt ! Cu nici un chip nu o va abandona. Onoarea lui Dumnezeu este în joc. Isus a cîştigat biruinţa. El vine să-Şi ia împărăţia, să ia la Sine pe ai Săi.
„Din dragoste pentru Mine, din dragoste pentru Mine vreau să lucrez ! Căci cum ar putea fi hulit Numele Meu ? Nu voi da altuia slava Mea". Isaia 48, 11.

2. Surpriza revenirii.

Isus ne-a asigurat că va reveni. El ne-a avertizat să fim gata. De asemenea El ne-a îndemnat la veghere. Deşi se vesteşte revenirea, totuşi ea va fi o surpr'-ă pentru lume. Nu numai cei lumeşti, cei necredincioşi şi .¯ăi vor fi surprinşi. Chiar şi cei, credincioşi vor fi surprinşi, despre care Pavel scrie : „De aceea să nu dormim ca ceilalţi, ci să veghem, şi să fim treji". Tes. 5, 6.
In parabola celor zece fecioare Isus descrie starea celor ce aşteaptă revenirea Domnului : „Fiindcă mirele zăbovea, au aţipit toate şi au adormit". Mat. 25, 5. .Mirele le-a surprins pe toate dormind. Totuşi cinci din ele au fost înţelepte. Ele au fost pregătite. Cu toate că Mirele zăbovise, ele au avut ulei rezervă şi au trecut bine criza. Uleiul reprezintă Duhul Sfînt, care transformă viaţa şi ne pregăteşte să fim gata la a doua veriire.
Există mai multe expresii în Biblie care relevă surpriza la a doua venire a Domnului. Iată cîteva texte : „Stăpînul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se aşteaptă şi în ceasul pe care nu-I ştie". Mat. 24, 50. „De aceea şi voi fiţi gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gîn-diţi". Mat. 24, 44. „Luaţi seama, vegheaţi şi rugaţi-vă ; căci nu ştiţi cînd va veni vremea aceea... Vegheaţi dar, pentru că nu ştiţi cînd va veni stăpînul casei: sau seara, sau la miezul nopţii, sau Ia cîntatul cocoşilor, sau dimineaţa. Temeţi-vă ca nu cumva, venind fără veste, „să vă găsească dormind". Marc. 13, 33—36. „Căci ziua aceea va veni ca un laţ peste toţi cei ce locuiesc pe toată suprafaţa pământului". Lua 21, 35. „Pentru că voi înşivă ştiţi foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoţ noaptea". *1* Tes. 5, 2.
Isus a eremplificat surprinderea revenirii Sale prin două

evenimente din Vechiul Testament. în amîndeuă oamenii au fost surprinşi. El a vorbit despre contemporanii lui Noe şi a lui Lot. „Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe... în zilele lui Lot... Tot asa va fi si în ziua cînd se va arăta Fiul omului". Luc. 17, 26'—30.
Ei au fost surprinşi nu pentru că n-au fost avertizaţi. Noe şi Lot au semnalat pericolul, dar n-au fost crezuţi, au fost respinşi. Ei au fost calificaţi „alarmişti". Oamenii puteau să ştie, dacă voiau. Ei însă n-au luat seama la avertizare. Atît de mult au fost orbiţi de preocupările lor păcătoase, încît Domnul subliniază surpriza cu cuvintele : „şi n-au ştiut nimic, pînă cînd a venit potopul şi i-a luat pe toţi; tot aşa va fi şi la venirea Fiului omului".'Mat. 24, 39.
3. Iminenţa revenirii.
Cuvîntul „iminent" se. referă la ceva care este gata să se întîmple, să aibă loc. imediat. Şi aşa este cu a doua venire. Ea este chiar la uşă. Noi nu putem şti ziua şi ceasul, dar semnele revenirii indică iminenţa ei. „încă puţină, foarte puţină vreme şi Cel ce vine va veni, şi nu va zăbovi". Evrei 10, 37.
„Semnele s-au arătat, oamenii au fost prevestiţi, timpul paharului se sfîrşeşte. Deodată scena se schimbă. Ziua Domnului aprinde lumea. Scenă de nedescris. Omenirea adormită "* în nepăsare, plăcere sau crimă, se trezeşte deodată înaintea realităţilor tulburătoare ale veşniciei. Ea se vede pierdută şi strigă cu groază către cer, care n-o mai ascultă". Apocalipsul pag. 68 (J. Vuilleumier).
Prin cuvintele din citatul de mai. sus, acest cercetător şi comentator al profeţiilor subliniază siguranţa, surpriza şi iminenţa revenirii Domnului. Comparate prezicerile Bibliei, cu stările de lucruri din lumea contemporană şi împlinirea semnelor spuse de Mîntuitorul, putem trage concluzia : „Eu vin curînd", Apoc. 3, 11.
„De la smochin învăţaţi pilda lui: Cînd îi frăgezeşte şi înfrunzeşte mlădiţa, ştiţi că vara este aproape. Tot aşa şi voi, cînd veţi vedea toate aceste lucruri, să ştiţi că Fiul omului este aproape, este chiar la uşă". Mat. 24, 32, 33.
Eu şi tu, vom fi plăcut surprinşi de revenirea Sa ?
— 22 —
-
— 24 —
^
FELUL REVENIRII : VIZIBILA, UNIVERSALA ŞI REALA
„Atunci se va **arăta în cer semnul Fiului Omului, toate seminţiile pămîntului se vor boci, şi vor** vedea **pe Fiul omului venind pe norii cerului cu** putere şi **cu o mare slavă". Mat. 24, 30.**
Adevărul celei de a doua venire a Domnului are mai multe laturi. El este tema principală a Bibliei. Fiind tratat cu multe amănunte, acest subiect este foarte Vast. A doua venire este şi un adevăr prezent. El merită o consideraţie deosebită, un spaţiu mai larg. Un punct important al acestui adevăr este: Felul revenirii.
1. Revenirea va fi vizibilă.

• Evenimentul celei de a doua venire va fi vizibil pentru toţi locuitorii pămîntului. Privilegiul de a-1 vedea va fi pentru toţi cei ce vor fi în viaţă la ora aceea, fără deosebire. Fie că cineva crede sau nu crede, revenirea va fi vizibilă şi pentru el. Dacă o doreşte sau nu, dacă s-a pregătit sau a neglijat, dacă doreşte să o grăbească sau să o întîrzie, dacă îl bucură sau îl înspăimîntă, toate acestea nu-i dau posibilitatea de ă decide să asiste sau nu la a doua venire. Dacă cineva se interesează de ea sau o ignorează revenirea,, va avea loc. In orice situaţie s-ar afla cineva nu o va putea evita. Dacă este cineva tînăr sau în etate, bărbat sau femeie, bogat sau sărac, cu studii înalte sau analfabet, cu funcţii de răspundere sau cetăţean

de rînd, ei vor asista la marele eveniment al celei de a doua veniri ;

„Iată El vine pe nori. Şi orice ochi îl va vedea; şi cei ce L-au străpuns. Şi toate seminţiile pămîntului se vor boci din pricina Lui ! Da, Amin". Apoc. 1, 7.

Nici nu se poate altfel. Revenirea priveşte pe orice om de pe pămînt. Toţi trebuie ,să ia cunoştinţă de ea. Ea marchează sfîrşitul istoriei păcatului şi începutul împărăţiei slavei. Ea se desfăşoară cu o măreţie şi splendoare care va atrage atenţia tuturor :

„Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; si atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui". Mat. 16, 27.

Chiar dacă oamenii vor căuta să fugă, să se ascundă, dacă vor dori să nu vadă, să nu asiste, aceasta nu va fi posibil : „Unde mă voi duce departe de Duhul Tău, şi unde voi fugi departe de faţa Ta? Dacă mă voi sui în cer, Tu eşti acolo ; dacă mă voi culca în locuinţa morţilor, iată-Te şi acolo ; dacă voi lua aripile zorilor şi mă voi duce să locuiesc la marginea mării, şi acolo mîna *Tâ* mă va călăuzi şi dreapta Ta mă va apuca. Dacă voi zice: „Cel puţin întunericul mă va acoperi, şi se va face noapte lumina dimprejurul meu !". Iată că nici chiar întunericul nu este întunecos pentru Tine; ci noaptea străluceşte ca ziua, şi întunericul ca lumina". Psal. 139, 7—12. Se va încerca o împotrivire, o ascundere, o fugă de a vedea evenimentul măreţ şi strălucitor al venirii Domnului, dar va fi o acţiune nereuşită : „Oamenii vor intra în peşterile stîn-cilor şi în crăpăturile pămîntului, de frica Domnului şi de strălucirea măreţiei Lui, cînd se va scula să îngrozească pă-mîntul". Isa. 2, 19. Dar „Toate ostroavele au fugit şi munţii nu s-au mai găsit". Ap. 16, 20.

Atunci toţi batjocoritorii vor amuţi, iar celor ce au adresat insulte, prin cuvintele: „Unde este Dumnezeu? Vreau să-L văd", li se va spune : „Iată că El vine pe nori. Şi orice ochi îl va, vedea...". Apoc. 1, 7.

2. Un eveniment universal.

A doua venire va fi un eveniment universal. Ea nu se va consuma în taină, nici într-un colţ al pămîntului, ci ea va fi ştiută de toţi, universal văzută. Isus a spus aceasta clar ;

„Atunci dacă vă va spune cineva : „Iată Hristosul este aici, sau acolo", să nu-1 credeţi. Căci se vor scula mulţi Hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi... Iată,

că v-am spus mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice : „Iată-L în pustie", să nu vă duceţi acolo !". Iată-L în odăiţe ascunse", să nu credeţi. Căci, cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede pînă la apus, aşa va fi şi venirea Fiului omului". Mat. 24, 23—27.
Dacă cineva se va încumeta să afirme că Domnul a venit la o dată oarecare din trecut, vă rog nu-1 credeţi. Oricîte dovezi ar încerca să aducă că acest eveniment este consumat, vă rog respingeţi-le. Cuvintele Domnului nu lasă nici o posibilitate de a crede aşa ceva. dsus a ilustrat aceasta prin fulgerul care luminează cerul de la un orizont la celălalt. Chiar dacă este noapte fulgerul este văzut. Întunericul îl scoate mâi mult în evidenţă. Cu cît mai mult măreţia, strălucirea şi slava venirii Domnului va fi văzută.
Faptul că pămîntul este rotund nu este nici o piedică, ca venirea Domnului să fie văzută de toţi. Dacă oamenii mărginiţi au mijloace de a vedea ceea ce se întîmplă pe cealaltă parte a pămîntului, cu atît mai mult Dumnezeul nemărginit. La Dumnezeu toate sînt cu putinţă. El este mai presus de timp, viteză sau spaţiu.
3. Un eveniment real.
Cele scrise în Biblie pot fi înţelese în mod istoric, simbolic, profetic, literal sau duhovnicesc. Ar fi o greşală ca o parabolă să fie luată în mod literal şi să nu se caute înţelesul ascuns în ea. Profeţiile Bibliei trebuiesc interpretate. De asemenea, simbolurile au înţelesul lor. Insă lucrurile reale trebuiesc primite în mod real, literal. Ele nu pot fi spiritualizate sau răstălmăcite, căci aşa s-ar denatura sensul lor.
A doua venire este un eveniment real, care urmează să se înscrie în istoria acestui pămînt. Revenirea nu are un înţeles simbolic sau figurat, nici cu înţeles de parabolă, ci va li ceva real.
Tot la fel cum întruparea Sa a fost o realitate, viaţa a fost o viaţă reală, moartea, înmormîntarea, învierea şi în Al tarea Sa sînt fapte istorice, şi a doua venire va fi o realitate
După învierea Sa, Mîntuitorul a dovedit ucenicilor cil El este în persoană. El „le-a arătat mîinile şi coasta Sa
'
20, 20. „Apoi a zis lui Toma : „Adu-ţi degetul încoace şi ui* tă-te la mîinile Mele; şi adu-ţi mina şi pune-o în coasta Mea ; şi nu fi necredincios, ci credincios". loan 20, 27.
în anul 1985 am făcut o vizită în „ţara sfîntă". Acolo am vizitat şi „mormîntul din grădină" de lîngă Golgota. El este gol. După indicaţiile din Evanghelie, s-au făcut cercetări la sfîrşitul secolului trecut, şi s-a găsit un mormînt, a cărui intrare era îngrijit zidita. Mormîntul era săpat în stîncă, aşa cum procedau numai oamenii înstăriţi. Bucuria a fost mare. Era un mormînt nejefuit de răufăcători, şi deci se puteau aştepta la o mulţime de obiecte de aur, podoabele cu care erau înmormîntaţi bogaţii. Cînd a fost deschis mormîntul, au fost surprinşi : Mormîntul era gol. Această descoperire era un unicat. Toate mormintele descoperite de arheologi, chiar şi cele jefuite, aveau cadavre şi atunci cînd

obiectele valoroase au fost furate. Cînd răufăcătorii jefuiau un mormînt, nu mai zideau intrarea, ci fugeau să nu fie descoperiţi. De ce acest mormînt era gol şi avea intrarea zidită cu pietre şi mortar ? Explicaţia e simplă: losif din Arimateia a considerat că ar fi nedemn să fie înmormântat în mormîntul în care a fost în-mormântat Isus, şi Domnul i-a sugerat ideia să-1 zidească pentru a fi o mărturie în zilele sfîrşitului.
După învierea Sa, Isus nu a fost numai un duh, ci a înviat cu trupul cu care a fost aşezat in mormînt : „Uitaţi-vă la mîinile şi la picioarele Mele, Eu sînt; pipăiţi-Mă şi vedeţi: un duh n-are nici carne, nici oase, .cum vedeţi că am Eu. Şi după ce a zis aceste vorbe, Ie-a arătat mîinile şi picioarele Sale. Fiindcă ei, de bucurie, încă nu credeau, şi se mirau, EI ie-a zis ; „Aveţi ceva de mîncare?". I-au dat o bucată de peşte fript şi un fagur de miere. El le-a luat şi a mîncat înaintea lor". Luc, 245, 39—43. Deci, cu corpul cu care a înviat şi s-a înălţat- la cer, va reveni. A doua venire a Domnului va fi văzută de toţi. Ea va fi un eveniment universal. Ea va fi o manifestare reală. Eu şi tu îl vom. vedea : „Prea iubiţilor, acum sîntem copii ai' lui Dumnezeu. Şi ce va fi nu s-a arătat încă. Dar ştim că atunci cînd se va arăta El, vom fi ca El: pentru că îl vom vedea aşa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El se curaţeşte, după cum El este curat". 1 loan, 3, 2.3.
Cititorule, ai nădejdea aceasta ?

EVENIMENTE LEGATE DE A DOUA VENIRE învierea, proslăvirea şi răpirea.

„Iată vă spun o taină : nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trîmbiţă. Trîmbiţa va suna, morţii \or învia nesupuşi putrezirii şi noi vom fi schimbaţi". 1 Cor. 15, 51. 52.

A doua venire a Domnului nu se va consuma pe neobservate. Ea este legată de un complex de evenimente. Va avea loc învierea morţilor, proslăvirea celor în viaţă şi apoi răpirea, adică strîngerea mântuiţilor pe nor şi ducerea lor în casa Tatălui. ..,'•,*
Scopul revenirii Domnului este să strângă pe cei mîntuiţi şi să-i ducă în locaşurile pregătite de El. Dar mulţi din cei ce vor fi mîntuiţi nu vor fi în viaţă la a doua venire. Ei se odihnesc în mormînt, unde dorm somnul morţii şi au fost transformaţi în ţarină.
Sentinţa divină dată la căderea în păcat este o realitate pînă în zilele noastre : „In sudoarea feţii să-ţi mănînci pîinca, pînă te vei întoarce în pămînt, căci din el ai fost hiat; căi I ţărînă eşti şi în ţărînă te vei întoarce". Gen. 3, 19.
Această sentinţă nu este o acţiune arbitrară sau de rflil bunare din partea lui Dumnezeu. Deşi a fost adusă 1.i i unn tinţă omului odată cu rostirea blestemului asupra pAmfntllhl
moartea s-a dovedit a fi o mare salvare pentru cei împovăraţi de bătrîneţe.

In starea de nevinovăţie cum a fost creat omul avea toate condiţiile de a trăi veşnic. El a fost aşezat în grădina Edenului unde era pomul vieţii şi dacă ar fi fost ascultător, nu ar fi murit niciodată. Insă el a păcătuit şi „Plata păcatului este moartea". Rom. 6, 23. Fiind izgonit din grădină, el a pierdut condiţiile de a trăi veşnic şi vieţuieşte într-o atmosferă de degradare, distrugere şi descompunere. Nu numai omul, ci întreaga natură este muritoare.
Ca o floare sau un copac tăiat, care se usucă, omul despărţit de Dumnezeu prin păcat (Isaia 59, 2) se ofileşte, îmbă-trîneşte şi moare.
Ce s-ar fi întîmplat dacă nu intervenea moartea? Cum ar fi arătat lumea noastră? Dacă la tot pasul am întîlnit oameni gîrboviţi sub povara anilor, bolnavi, schilozi, leproşi, paralizaţi, orbi, surzi, handicapaţi, cu puterile "epuizate sau ţipînd de durere, am putea rezista la privirea unei .asemenea scene ? Biblia relatează despre oameni care au ajuns „bătrîni şi sătui de zile". Gen. 25, 8; 35, 29. De asemenea strigătul : „M-am dezgustat de viaţă !". Iov, 10, 1, sau „Ah, aş vrea mai bine gîtuirea, mai bine moartea decît aceste oase!". Iov, 7, 15. In aceste cazuri moartea este de preferat. Ea este o salvare, o binecuvîntare.
în iubirea Sa faţă de păcătos şi în înţelepciunea Sa, Dumnezeu a găsit o rezolvare adaptată la situaţia şi puterea omului căzut în păcat. Aceasta este somnul morţii, timp în care omul se odihneşte,' nu mai simte dureri, griji şi frămîntări, timp de totală inconştienţă, inactivitate şi inexistenţă.
Moartea întîia nu face deosebire între buni şi răi. Credincioşii şi necredincioşii aparent mor la fel, fiind că „toţi au păcătuit şi sînt lipsiţi de slava lui Dumnezeu". Rom. 3, 23.
Odată ce firul vieţii a fost întrerupt de moarte, orice activitate trupească, sufletească ,sau intelectuală încetează. Timpul de a alege viaţa sau. moartea, binecuvîntarea sau blestemul. (Deut. 30, 19) s-a încheiat. Soarta omului este pecetluită şi nu se mai poate schimba nimic. Aceasta din cauza stării în care se află omul cînd doarme somnul morţii. „Cei vii, în adevăr, măcar ştiu că vor muri ; dar cei morţi nu ştiu nimic... *Toi* ce găseşte mîna ta să facă, fă cu toată puterea ta ! Căci

în locuinţa morţilor în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici ştiinţă, nici înţelepciune!". Ecl, 9, ■>. LO, Biblia învaţă că „Sufletul care păcătuieşte acela va mu ri". Ezech. 18, 20. Deci, sufletul este muritor, el moare, adică îşi încetează existenţa, odată cu moartea trupului. Credinţa că sufletul este nemuritor este nebiblică, greşită, falsă, impnimu tată de la popoarele necreştine. Sfînta Scriptură relatează câ Dumnezeu este „singurul care are nemurirea, care locuieşte într-o lumină, de care nu poţi să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea şi care are cinstea şl puterea veşnică .' Amin". 1 Tim. 6, 16.
Lazăr din Betania a zăcut patru zile mort în morminl. După ce Domnul l-a înviat, el nu a istorisit nimic despre faptul că a fost în acel timp în rai sau în iad.

El a fost inconştient în cele patru zile şi n-a avut (ce să relateze. (loan, 11, 1—46), Despre eroii credinţei citim : „Toţi aceştia, măcar că au fost lăudaţi pentru credinţa lor, totuşi n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârşire fără noi". Evrei 11, 39. 40.
Iată de ce este necesară a doua venire. La revenirea Sa, Domnul va da celor mîntuiţi nemurirea şi răsplata. „Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi: şi atunci va răsplăţi fiecăruia după faptele Iui". Mat. 16, 27. Din cuvintele Domnului reiese clar că răsplata nu este dată la'moarte, ci la revenirea Sa. Dacă sufletul la moarte merge în rai sau în iad, dacă omul şi-a primit răsplata, nu mai este necesară a doua venire şi nici învierea morţilor. Totuşi re-venirea şi învierea vor avea loc în curînd.
„Nu. vă miraţi de lucrul acesta ; pentru că vine ceasul cînd toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui, şi vor ieşi afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viaţă ; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată". Ioan 5, 28. 29. De notat că toţi, fără deosebire, buni sau răi, credincioşi .Sau necredincioşi, toţi vor învia.'„Dar fiecare la rîndul celei lui". 1 Cor. 15, 23. (Biblia se explică singură, completînd an tefet pe altul).
Adevărul Bibliei relatează despre două mari învieri generale. Cei mîntuiţi înviază la a doua venire a Domnului (1 Tes. 54, 15—17). „...Aceasta este prima înviere. Fericiţi şi sfinţi sînt cei ce au parte de întîia înviere ! Asupra lor a doua

moarte n-are nici *a* putere; ci .vor fi preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos, şi vor împăraţi cu El o mie de ani". Apoc. 20, 5.6/
A doua mare înviere este a celor păcătoşi, care va avea loc la sfîrşitul mileniului: „Ceilalţi morţi n-au înviat pînă nu s-au; sfîrşit cei o mie de ani... Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieţii, a fost aruncat în iazul de foc". Apoc. 20, 5, 15.
Deşi Biblia mai aminteşte şi alte învieri parţiale (Mat. 27, 51—53; Dan. *12,* 2), care au rostul lor, nu ne ocupăm de ele acum.
Iată o descriere în cîteva cuvinte inspirate despre cele două învieri generale : „în mijlocul zguduirii pămîntului, a strălucirii fulgerelor şi a bubuitului tunetelor, glasul Fiului lui Dumnezeu strigă pe sfinţii adormiţi. El priveşte mormintele drepţilor, apoi ridicând mîinile către cer, strigă : „Treziţi-vă, treziţi-vă, tre-ziţi-vă, voi care dormiţi în ţărînă şi sculaţi-vă !". în lungul şi în^ laţul pămîntului morţii aud glasul acela şi aceia care îl aud înviază. Şi pe pămîntul întreg va răsuna de vuietul acelei armate nespus de mari din fiecare naţiune, neam, limbă[1] şi popor. Ei vin din Închisoarea morţii, îmbrăcaţi cu slavă ne-muritoare strigând: „Unde-ţi este biruinţa moarte?". (1 Cor. 15, 55). Iar drepţii cei vii şi sfinţii înviaţi'îşi unesc glasurile lor într-un strigăt de biruinţă îndelung, 'fericit... Dar toţi înviază cu prospeţimea şi vigoarea tinereţii veşnice... Chipul muritor, lipsit de frumuseţe, odinioară mânjit'de păcat, devine desăvârşit, frumos şi nemuritor. Toate defectele şi diformităţile sînt lăsate în mormînt...". T.V. p. 591.

„La încheierea celor o mie de ani, Hristos Se întoarce din nou pe pămînt. El este însoţit de oastea celor mîntuiţi şi înconjurat de o suită de îngeri. Cînd coboară într-o maiestate înfricoşată, porunceşte morţilor nelegiuiţi să învieze pentru a-şi primi pedeapsa. Ei ies, o ceată mare, nenumărată ca nisipul mării. Ce contrast faţă de cei ce au înviat la prima înviere ! Cei drepţi au fost îmbrăcaţi cu tinereţe şi frumuseţe nemuritoare. Cei nelegiuiţi poartă urmele' bolii si ale' morţii". T.V. p. 607.
Un alt eveniment legat de revenirea Domnului este schimbarea ce se va petrece cu cei în viaţă: „nu vom adormi toţi, dar toţi vom fi schimbaţi". (1 Cor, 15, 51) înainte de căderea. în păcat omul era îmbrăcat cu un

veşmînt de slavă. Nimic nu-i putea provoca neplăcere, nu-î putea vătăma. Prin păcătuire acest veşmînt a fost pierdut. Primul efect a fost că: „Atunci li s-au deschis ochii laamîn-doi; au cunoscut că erau goi, au cusut laolaltă frunze de smochin şi şi-au făcut şorţuri din ele". Gen. 3, 7. Dar aceasta nu a fost totul. Atmosfera a devenit ostilă, au simţit frigul. A fost nevoie de intervenţia divină: „Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam şi nevestei lui haine de piele şi i-a îmbrăcat cu ele". Gen.,3, 21.
La a doua venire, Domnul va reface . din nou condiţiile .avute la început: „El va schimba trupul stării noastre smerite şi-1 va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Şi supune toate lucrurile". Fii. 3, 21. Expresia „ademenea trupului slavei Sale" înseamnă un grad de proslăvire înaltă. Ambele grupe de credincioşi,, cei ce înviază cu trupuri nemuritoare şi cei ce sînt schimbaţi, îmbrăcaţi în nemurire, vor forma ceata mîntuiţilor. Ei vor fi transportaţi -pe nori de îngerii însărcinaţi cu aceasta: „Strîngeţi-Mi pe credincioşii Mei, care au făcut legămînt cu Mine prin jertfă". Ps. 50, 5. „El va trimite pe îngerii' Săi cu trâmbiţa răsunătoare .„şi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vînturi de la o margine a cerurilor pînă la cealaltă". Mat. 24, 31. După limbajul folosit de Pavel aceasta este răpirea: „Apoi noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul". 1. Tea, 4, 17.
„Hristos vine pe nori cu mare slavă. O mulţime de îngeri strălucitori îl vor «ftisoţi. El va veni să deştepte pe cei morţi, şi să preschimbe pe sfinţii cei vii de la mărire la mărire. El va veni să onoreze pe aceia care L-au iubit şi au păzit poruncile Sale, pentru a-i lua la Sine. El nu i-a uitat nici pe ei, nici făgăduinţele Lui. Se vor reface legăturile familiei. Cînd privim la cei morţi ai noştri, ne putem gîndi la dimineaţa cînd trîmbiţa lui Dumnezeu va suna, şi cînd „morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi". încă puţin şi vom vedea pe împărat în frumuseţea Lui. încă puţin şi El va şterge orice lacrimă din ochii noştri. încă puţin şi El ne va înfăţişa „fără prihană şi plini de bucurie înaintea slavei Sale"...' HLL. p. 620.
Eu cred şi mă rog pentru aceasta ! Dar tu, cititorule?

m

:^r. '/ .;:v/:
WWWŞ^W»;',

„SPUNE-NE CÎND ?"

„ ... Spune-ne cînd se vor întîmpla acesfte lucruri ! Şi care va fi semnul venirii Tale şi al sfîrşitului veacului acestuia?". Mat. 24, 3.

Al doilea război mondial se terminase. în fiecare zi soseau acasă soldaţi de pe front. Femeile în etate sau tinere, mame sau soţii, alergau să audă veşti despre cei dragi ai lor. Toţi, chiar şi copiii, aşteptau cu nerăbdare sosirea celor iubiţi acasă!

Mama -şi bunica lui Ionel discutau noutatea. Unii veniseră şi aduseseră ştiri. Deodată Ionel Ie-a întrerupt discuţia cu întrebarea: „Vine şi tăticul?". Mama,, mîngîindu-şi odrasla, i-a răspuns: „Da, vine şi tăticul"/

Dimineaţa copilul s-a strecurat neobservat pe poartă. Deşi avea numai cinci ani, a ajuns la gară şi aştepta trenul. Trenul a venit, călătorii au coborît, dar tatăl lui n-a venit. Intre călători era şi un soldat, dar după descrierea bunicii, nu era tatăl lui. Copilul a alergat după el şi 1-a întrebat : „Nene, vine şi tăticul?". Soldatul s-a oprit, 1-a privit şi a întrebat : „Dar unde este tăticul tău?". Copilul a răspuns : „La război". Omul a înţeles totul. L-a mîngîiat şi i-a spus cu amabilitate: „Da, vine şi el".

Copilul, ajuns la capătul răbdării şi aşteptării, a murmurat printre suspine; „Bunica îmi spune că vine,, mămica îmi spune că vine, nenea îmi spune că vine; dar, spuneţi-mi cînd? !",

Spune-ne cînd...? a fost şi întrebarea ucenicilor adresată, Mîntuitorului. El le spusese că se va întoarce. El era iubitul lor învăţător. Făgăduinţa Lui era preţioasă. „Spune-ne CÎND,..?

Răspunsul Domnului la întrebarea ucenicilor este redat de cei trei evanghelişti sinoptici. îl găsim scris în Matei 24, Luca 21 şi Marcu 13. în răspunsul Său Domnul a vorbit despre două evenimente : Distrugerea Ierusalimului şi sfîrşitul lumii la a doua Sa venire. (Prin expresia „sfîrşitul lumii" înţelegem o serie de evenimente care vor marca încheierea istoriei păcatului, instaurarea fericirii edenice, a vieţii veşnice fără lacrimi, dureri şi moarte).

■ Două motive au determinat pe Domnul să lege descrierea celor două evenimente laolaltă.

în primul rînd, ucenicii nu puteau suporta. descrierea acestor evenimente separat. Şocul produs ar fi fost prea mare peritru ei. De aceea Domnul a căutat să-i menajeze.

în al doilea rînd, Domnul a dorit să ne inspire nouă siguranţă. Aici Domnul ne-a avut în vedere pe noi. El a căutat suporţi pentru întărirea credinţei noastre, a

oamenilor moderni din secolul luminii, dar înclinaţi spre îndoială şi scepticism. El a înlăturat posibilitatea de îndoială, dînd garanţie afirmaţiilor Sale. Atît cît este de sigur că profeţia cu privire la distrugerea Ierusalimului s-a împlinit, tot atît de siguri putem fi că lumea păcatului, suferinţelor, a morţii, lucrarea răului, , toate vor avea sfîrşit. Sfîrşitul lumii va fi marcat prin a doua venire a Domnului. Să mulţumim Domnului că prin împlinirea literală şi în cele mai mici amănunte a, profeţiei cu privire la evenimentele din primul secol despre Ierusalim s-au înregistrat pe paginile istoriei şi nu se pot tăgădui. Eu cred din toată inima că şi a doua parte a profeţei se va împlini cu siguranţă în zilele noastre. însuşi Domnul a spus : „Cerul şi pământul, vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece". Mat. 24, 35".

Dorinţa ucenicilor — ca şi a noastră — de a şti[1] „cînd", este îndreptăţită. Domnul nu a mustrat dorinţa lor de a şti. El a răspuns întrebării lor. Domnul a spus tot ce este necesar să ştim. Deşi El a spus că „ziua" şi „ceasul" nu le putem şti (Mat. 254, 36), El a înşirat o serie de evenimente prin care putem conchide că ziua celei de a doua venire este aproape.

Pentru cercetătorul atent şi sincer, explicaţia Domnului va fi îndestulătoare. Veniţi să marcăm puncte de orientare.

. Domnul a început cu o avertizare : „ ... Băgaţi de seamă să nu vă înşele cineva". Mat. 24, 4. Apoi El a înşirat un număr de evenimente şi a precizat : „ ... Dar sfîrşitul tot nu va li atunci". Mat. 24, 6. A; vorbit apoi despre alte evenimente *pei* care le-a caracterizat ca fiind „începutul durerilor" (versetele 7 şi 8). Asupra acestora nu vom insista. Dorim să medităm la cele mai aproape de noi, cele ce prevestesc iminenţa venirii Domnului.

Proorocul Daniel, la care se referă şi Mîntuitorul în Mat. 24, 15 scrie despre o perioadă de timp numită „vremea sfîrşitului". Dan. 12, 4.9, sau „vremurile de apoi" Dan. 10, 14, în acelaşi verset „vremuri îndepărtate". Vă rog să reţinem faptul că expresiile de mai sus nu aparţin lui Daniel, ci ele sînt cuvintele îngerului Gabriel, trimis de Dumnezeu în mod special, pentru a explica evenimentele sfîrşitului. Daniel se plînge: „Eu am auzit, dar n-am înţeles" Dan. 12, 8. în răspuns i se spune că cei din vremea sfîrşitului „vor înţelege" Dan. 12?, 9. 10. Lui i se dau şi perioade de timp care ating „zilele sfîrşitului" Dan. 12, 11, 12; Cap. 8, 14.

Ani! amintit mai sus că „ziua", şi „ceasul" revenirii Domnului nu intră în discuţia noastră. Data exactă o deţine numai Tatăl. Nu e dat să ştie „nici îngerii"... „nici Fiul, ci numai Tatăl". Mat. 24, 36. Deci, să nu uităm avertizarea: „Băgaţi de seamă să nu vă înşele cineva". Dacă fixează cineva o dată exactă. avem datoria să o respingem. Ceea ce ne preocupă pe noi şi putem şti este apropierea sfîrşitului.

Un studiu atent al evenimentelor contemporane, în lumina profeţiilor biblice referitoare la a doua venire, m-a dus la concluzia că Domnul Isus Hristos,

Mîntuitorul şi Răscumpărătorul nostru nu poate să mai întîrzie mult. El trebuie să vină curînd, poate mai curînd decît calculăm noi. Eu şi tu, noi putem fi surprinşi de sfîrşitul istoriei acestui pămînt învechit. A doua Sa venire este iminentă, este chiar la uşă. Mai mult, nu este o îndrăzneală să afirm, că este chiar întîrziată : „Fiindcă mirele zăbovea, au aţipit toate şi au adormit". Mat. 25, 5. ;.

Am la îndemînă o „colecţie" (dar sînt mai multe) de zece

mative care mă fac să cred că trăim „timpul sfîfşitului" prezis în Sfânta Scriptură. Din lipsă de spaţiu voi aminti pe scurt numai două. Las libertate fiecăruia să studieze şi să aprecieze valoarea zilelor mari şi hotărî toare pe care le trăim !

Primul eveniment contemporan la care mă refer este „groaza de viitor". Să notăm, nu de prezent, deşi este încărcat cu probleme şi primejdii, ci de viitor. Vă rog controlaţi dacă trăim zilele prezise de Hristos Domnul :

„Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pămînt va fi strîmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi al valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor "întîmpla pe pămîrtt; căci puterile cerului vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slavă măre". Luca 21, 25—27.

La ce se referă Domnul aici? Poate la teama de viitor a economiştilor cu privire la epuizarea resurselor naturale ale pămîntului şi a „exploziei populaţiei"? Sau poate la epuizarea rezervelor naturale de combustibil (ţiţei, cărbuni, păduri), alt motiv de îngrijorare al pământenilor? Poate că textele de mai sus se referă la primejdia ,',atomică" dintr-o greşală sau la un nou război mondia[1]? Ar putea fi alăturate expresii ca „războiul stelelor" şi „puterile cerului vor fi clătinate"? Lista poate fi continuată. Dar cert este că multe probleme contemporane dau bătaie de cap oamenilor. Se caută soluţii, dar aceasta înseamnă îngrijorare, teamă de viitor. în zilele, noastre oamenii mari ai lumii şi savanţii, dar şi noi, toţi, sîn-tem confruntaţi cu probleme de prezent şi de viitor' Oamenii lumii; sînt îngrijoraţi. Deşi azi încordarea este mai mică, ce va fi mîine, în viitor? La ce lucruri ne putem aştepta? Vor mai apare crize, surprize, motive de groază?

„Cînd vor zice : „Pace şi linişte" atunci o prăpădenie neaşteptată va veni peste ei...". 1 Tes.,5, 3.

Omul modern are la îndemînă forţe care ar putea transforma pămîntul nostru într-un pustiu şi viaţa ar putea fi imposibilă. Iată de ce este necesar să intervină. Dumnezeu. Lui Daniel i s-a comunicat: „în vremea aceea se va scula marele voievod Mihael, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strîmtorare cum n-a mai fost de cînd sînt * _

neamurile şi pînă la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mîntuit, şi anume oricine va fi scris în carte. Dan, 12, 1.

Iar îndemnul lui. Isus este: „Cînd vor începe să se întîm-ple aceste lucruri, să vă

uitaţi în sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru că izbăvirea voastră, se apropie". Luca 21, 28.
Al doilea temei este „propovăduirea Evangheliei" : „Evanghelia aceasta a împărăţiei va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfîrşitul". Matei 24, 14.
Cartea cea mai răspîndită în lume în zilele noastre este Biblia. Ea conţine Evanghelia, care tradus înseamnă „vestea cea bună". Ea este tradusă în toate limbile. Bogaţii şi săracii o pot procura. Dar vestea cea bună a venirii Domnului se mai propovăduieşte şi prin nenumărate cărţi, reviste şi chiar în ziare. De asemenea în case de rugăciune.
Vă rog deschideţi radioul sau televizorul şi veţi constata că văzduhul este „îmbîcsit" de curenţi magnetici, care poartă pe undele lor Evanghelia. Pe toate frecvenţele de undă şi în toate limbile şi dialectele pămîntului, la ore din zi şi din noapte, se transmite solia mîntuirii, Evanghelia.
Este adevărat că şi solia străină, a pierzării, poate fi recepţionată cu aceleaşi aparate, şi încă mai uşor. Dar toţi oamenii pot să aleagă ceea ce caută. Şi „ ... cine caută, găseşte". Mat.' 7, 8. ' * .
Niciodată, în vremurile trecute, nu a fost posibil ca un om să vorbească la un aparat şi să fie auzit sau chiar văzut în toată lumea. Există sute de staţii destinate numai propovă-duirii Evangheliei. Iar Domnul a spus privitor la acest eveniment: „Atunci va veni sfîrşitul".
Iubite cititor ! Are mare importanţă să ni se spună CÎND ? Iată un avertisment potrivit pentru zilele noastre :
„Vegheaţi deci... ca nu cumva venind pe neaşteptate, să vă găsească dormind". (Marc. 13, 35. 36). Este primejdioasă starea acelora care, obosiţi de veghere, se întorc la atracţiile lumii. în timp ce omul de afaceri este captivat ele urmărirea cîştigului, în timp ce iubitorul de plăceri caută satisfacerea poftelor, în timp ce fiica modei îşi aranjează podoabele, s-ar
■«,-■

putea ca chiar în ceasul acela judecătorul întregului pămînt să. pronunţe sentinţa: „Ai fost cîntărit în cumpănă şi "ai fost găsit; prea'uşor". Dan. 5, 27, TV, p. 4550.
Spunîndu-ne cînd venirea Domnului este aproape, nu vom fi surprinşi, ci vom fi gata: „De aceea, şi voi fiţi gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gînditi". Mat. 24, 44.
Doamne, ajută-ne să fim gata la venirea Ta ! Amin !

■'
44
SEMNELE NATURII
„ ... m-am uitat şi iată că s-a făcut un mare cutremur de pămînt. Soarele s-a .făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut toată ca sîngeîa şi stelele au căzut

din cer pe pămînt, cum cad smochinele verzi din pom, cînd sînt scuturate de im vînt puternic". Apoc. 6, 12. 13,
A plăcut Tatălui nostru ceresc să descopere intenţiile Sale, nouă oamenilor, fiilor Săi de pe pămînt : „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Şi descopere taina Sa slujitorilor Săi proorocii". Amos *3, 7.*
Noe a primit descoperiri despre potop : „ ... Sfîrşitul oricărei făpturi este hotărît înaintea Mea, fiind că am umplut pă-mîntul de silnicie; iată am să-i nimicesc împreună cu pămîn-tul". Gen. 6, 13. Cînd Sodoma şi Gomora umpluseră măsura nelegiuirii şi dreptatea cerea să fie nimicite, Dumnezeu a descoperit lui Avraam ceea ce avea să facă : „ ... Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?... Şi Domnul a zis: „Strigătul împotriva Sodomei şi Gomorei s-a mărit şi păcatul lor într-adevăr este nespus de greu. De aceea Mă, voi pogorî acum să văd dacă în adevăr au lucrat în totul după zvonul venit pînă In Mine; şi dacă nu va fi aşa, voi şti". Gen. 17, 20, 21. De ■> • menea şi Lot a fost avertizat şi sfătuit cum să se solvi | „Bărbaţii aceia au zis lui Lot: „Pe cine ai aici? Gineri

fiice şi tot ce ai în cetate: Scoate-i din locul acesta. Căci avem să nimicim locul acesta, pentru că a ajuns mare -plinţgere înaintea. Domnului împotriva lui. De aceea ne-â trimis Domnul ca să-1 nimicim". Gen. 19, 12. 13. La fel şi cetatea Ninive a fost înştiinţată prin Iona şi s-a pocăit : „Scoală-te şi du-te la Ninive, cetatea cea mare, şi strigă împotriva ei. Căci răutatea ei s-a suit pînă la minei". Iona, 1, 2.
Prima venire a Domnului a fost vestită cu "lux de amănunte prin prooroci. Cînd magii din răsărit au întrebat despre locul naşterii noului împărat, Irod a aflat de la preoţii şi cărturarii evrei, că Betleemul este locul indicat de prooroci' (Mat. 2, 2—6). Contemporanii Domnului puteau să ştie dacă voiau. Ei n-au nici o scuză. In plus a mjai fost trimis şi Ioan Botezătorul să pregătească calea: „Şi tu, pruncule, vei fi chemat prooroc al Celui Prea înalt. Căci vei merge înaintea Domnului ca să pregăteşti căile Lui; şi să dai poporului Său cunoştinţa mîntuirii, care stă în iertarea păcatelor lui". Luc. 1, 76. 77.
Tot la fel, Dumnezeu a rînduit semnele celei de a doua veniri, ca să atragă atenţia oamenilor la acel eveniment. Ele au fost de aşa natură, ca oricine să le poată recunoaşte) şi marca, pentru ca nimeni să nu aibă scuze sau să rămînă' ne-avertizat.
; Numim semnele naturii, cele desfăşurate în natură, în văzul tuturor. Ele au fost prezise fără simboluri greu de interpretat. Cele mai importante sînt cele patru din textul de la început. (Apoc. 6, 12. 13).
1. Cutremurul din Lisabona.
în istoria pământului nostru s-au înregistrat multe cutremure, unele de grad mai mic fără victime, altele, de grad înalt, care au provocat mari dezastre. De obicei cutremurele şi cele catastrofale se întind pe o suprafaţă mică de teren. Ele sînt locale. Nu tot aşa a fost cutremurul de pămînt din Lisabona din 1 noiembrie 1755. El a fost atît de întins, încît a cuprins trei continente : Europa, Africa şi

America. 'întinderea şi intensitatea lui, mărimea dezastrului provocat şi perioada de timp prevăzută de profeţiile biblice, îl califică a fi considerat ca semn al apropierii celei de a doua veniri. Este numit cutremurul de pămînt din Lisabona, pentru că acolo a avut epicentrul.

Mişcările seismice din dimineaţa de 1 noiembrie 1755 au produs un val de apă formidabil care a spălat coastele Spaniei şi Africii de Nord unde a făcut ravagii ce' nu pot fi calculate. Oraşul Maroc, cu 8.000 de locuitori, a fost şters de pe faţa pămîntului. Alger a fost parţial nimicit. Dar Lisabona a fost cea mai cumplit lovită, după cum reiese din descrierea de mai jos :

„ ... Dimineaţa la ora zece fără douăzeci de minute, oraşul acesta superb, aşezat într-un cadru grandios, părea că încă nu-i pasă de forţele naturii. După şase minute era o ruină; treizeci de mii de case se năruiseră. Din cei 150.000 locuitori ai lui, 50—60.000 oameni (unii zic 90.000) au pierit. Unul din cheiurile lui construite din marmură şi pe care se adunase mulţimea, a fost văzut cum dispare. Era o zi de sărbătoare. Oamenii îngroziţi îşi căutau scăparea în biserici_ şi mănăstiri, care se prăbuşeau devenind nişte mari cimitire. în prada unei panici îngrozitoare, mulţimea alerga încoace şi încolo,-urlind şi strigînd : „Doamne, Dumnezeule ! A venit sfîrşitul lumii !". Apoc. pag. 60.

Poetul englez' John Bidolf, In versurile sale sugerează ideia că zilele lumii sînt numărate, că glasul lui Dumnezeu prin semnele timpului vesteşte preludiul zilelor de apoi.

2. întunecarea ţsoarelui la 19 mai 1780.

Ziua de 19 mai 1780 a început cu o dimineaţă frumoasă de primăvară. în jurul orei zece soarele a refuzat să mai lumineze şi a început noaptea.. Iată descrierea evenimentului de martorii din acel timp :

„ ... La 19 mai 1780 o întunecime fenomenală s-a răspîn-dit asupra întregii regiuni Noua Anglie şi pînă în Canada. Aceasta a- durat cam patrusprezece ore, de la ora zece dimineaţa şi pînă la miezul nopţii. întunericul era aşa de gros încît nu era cu putinţă nici săsciteşrti, nici să vezi cît este ceasul, nici să mănînci, nici să-ţi vezi de lucru fără să ai o lumină aprinsă. Pe cîmp şi în casă oamenii au încetat lucrul ; călătorii şi-au întrerupt călătoria; şcolile au fost închise; păsările de curte au intrat în coteţe. La ora 11 dimineaţa s-au aprins luminările şi totul a luat înfăţişarea nopţii"...

„întunericul acesta" scrie Dr. Samu'el Stears, „era făl I îndoială un semn al mîniei divine faţă de răutăţile vremurlloi

noastre, dar şi un prevestitor al vreunei nenorociri viitoare"... „Explicaţia după care întunecimea ar fi fost pricinuită de o eclipsă este dată la o parte de poziţia planetelor din momentul acela, doarece în toată ziua aceea luna a fost la 150 grade de soare".

„Ziua întunecoasă din America de Nord", spune în privinţa aceasta astronomul Herschel, „este un fenomen minunat a cărui povestire va fi totdeauna citită cu

interes, dar ştiinţa nu va putea niciodată să-i dea explicaţie".
„Cauza acestui fenomen", spune şi Dicţionarul lui Noah Webster, este necunoscută". Apoc. pag. 61. 62.
In Biblie citim : „Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi întinderea lor vestesc lucrarea mîinilor Lui". Psal. 19, 1.
Ziua întunecoasă din 19 nrai 1780, ca semn ai apropierii zilei Domnului, poate fi comparată cu întunericul de trei zile din Egipt (Exod 10, 21—254), reprezentînd plaga noua, prin care Dumnezeu se descoperea la provocarea lui Faraon : „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui şi să las pe Israel să plece? Eu nu cunosc pe Domnul şi nu voi lăsa pe Israel să plece". Exod 5, 2. De asemenea, se poate asemăna cu întunericul de 'trei ore de la cruce (Mat. 27, 45), prin care împreună cu alte evenimente, a determinat pe sutaş să declare : „ ... Cu adevărat, acesta a fost Fiul lui." Dumnezeu !". Mat. 27, 54. Toate aceste trei fenomene de întuneric nu au explicaţie ştiinţifică. Chiar şi eclipsele totale de soare nu au o durată lungă şi nici intensitate de întuneric de noapte noroasă şi fără lună, încît să nu poată fi văzută o foaie de hîrtie albă la distanţă de cîţiva centimetri.
De remarcat este şi timpul cînd trebuia să apară acest eveniment. Acest timp este stabilit chiar de Mîntuitorul : „îndată după acele zile de necaz, soarele se va întuneca, luna nu-şi va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer şi puterile cerului vor fi clătinate". Zilele de necaz, la care se face referire aici sînt cele cunoscute în istorie cu denumirea de timpul Evului Mediu şi timpul inchiziţiei. In profeţie sînt cei 1260 ani de persecuţie (Apoc, 12, 6), dar care au fost scurtaţi „din pricina celor aleşi". Marcu 13, 19, 20.
3. întunecarea lunii !
Mulţi dintre cei ce au trăit evenimentul groaznic al zilei întunecate din 19 mai 1780, şi-au amintit că venise ora cînd
— 48 —
trebuia să răsară luna şi aşteptau nădăjduind că vor scăpa de întuneric. Deşi era lună plină în perioada aceea, Juna a fost aşteptată zadarnic, ea nu a mai apărut la orizont. întunericul a coritinuat mai departe şi s-a menţinut pînă după miezul nopţii. Pe la ora trei noaptea,, luna a apărut, însă nu în, culoarea ei naturală, ci în culoarea prezisă în Biblie cu 17 Veacuri înainte; ea avea culoarea roşie, ca sîngele... Milo Botswick din Camden, New Jersei povesteşte :
„Tatăl meu şi mama mea, care erau temători de Dumnezeu, au crezut că s-a apropiat ceasul judecăţii. Au rămas treji toată noaptea şi au spus, spre dimineaţă că întunecimea dispărea şi că cerul ajungea să aibă din nou înfăţişarea obişnuită. Dar luna, care era plină, avea culoarea sîngelui".
Un american raportează... „Cîrld s-a arătat luna, în noaptea aceea, un timp a avut înfăţişarea unei mari pete de sînge pe cer". (Jean Vuilleumier în „Apocalipsul", pag. 62. 63)
Şi acest semn s-a împlinit în mod literal, prevestind apropierea timpului din urmă.
4. Căderea sffelelor din 13 nov. 1833.

Căderea stelelor, expresie folosită de limbajul vechi al Bibliei, corespunde cu ploaia meteorică, folosită în dicţiunea modernă de astronomi. Privind spre cerul înstelat, nu rare ori se poate observa căderea unui meteor.
Din cele mai vechi timpuri, oamenii au scrutat cerul şi prin lucrurile create au admirat pe Creator. Ei au consemnat fenomenele cereşti. Din mileniul dinainte de Hristos pînă la noi sînt consemnate mai multe ploi meteorice de diferite în-tinderi) şi intensităţi.
Ploaia meteorică din 13 nov. 1833, o numărăm ca al patrulea semn al naturii, datorijtă faptului că a fost văzută pe o mare parte a globului şi a avut o intensitate neniaiîntîlnită. Profesorul Olmestead, de la Yale College a calificat-o : „Cel mai impunător foc de artificii ceresc care s-a cunoscut vreodată'".
„Nici o limbă, desigur, nu poate descrie splendoarea acelei manifestări măreţe... şi nimeni dintre aceia care n-au vă-zujt-o nu-şi poate forma o ideie despre slava ei. Părea ca şi cînd toate stelele cerului s-au adunat într-un singur punct

aproape de zenit, de unde izbucneau simultan cu iuţeala fulgerului spre toate părţile orizontului ; „şi cu toate acestea nu se consumau — mii veneau în urma altor mii, ca şi cînd ar fi fost create pentru ocazia aceea". (F. Reed în The Cristian Advocatte and Journal, 13 dec. 1833)
In jurnalul comerţului din New York din 14 nov. 1833 a apărut un articol lung cu privire la acest fenomen minunat, conţinînd următoarea declaraţie : „Nici un filosof sau savant, cred că n-a vorbit şi nici n-a scris despre un eveniment ca acela de ieri dimineaţă. Acum 18 secole un profet a prezis cu exactitate, dacă nu va fi greu să înţelegem că stelele care cad sînt stele căzătoare... în singurul sens în care acest lucru este posibil a fi realmente adevărat". T.V., p. 305.
Scena, aşa cum a fost văzută la Niagara, a făcut pe un corespondent al publicaţiei Our First Century să spună că „omul n-a contemplat niciodată un spectacol de o grandoare şi de o sublimitate atît de înfricoşătoare ca acest aspect al firmamentului care se revărsa în torente de foc peste apele întunecate şi zgomotoase ale cataractei"...
Iată povestirea unei scene patetice pricinuită de vederea fenomenului pe moşia unui cultivator de bumbac din Carolina de Sud : „Am fost trezit din somn" — spunea el „de urlete disperate. Cea mai mare parte din negrii de pe plantaţie, al căror număr se ridica la 800, scoteau strigăte de groază şi rugau pe Creator să se, îndure de ei. în timp ce mă întrebam care să fi fost cauza acestor strigăte, auzii un glas plîngător care mă chema pe nume. Ridicîndu-mă brusc şi luînd sabia în mînă, mă dusei la uşă. Glasul mă ruga stăruitor să mă scol, zicînd : „Ah ! Dumnezeule, s-a aprins pămîntul !"..'■ Ieşi... Mi-ar fi cu neputinţă să spun ce m-a impresionat mai mult; nenorocirea acestor sărmani negri sau scena măreaţă ce se prezenta înaintea ochilor mei. înaintea mea sute de oameni culcaţi la pămînt, unii amuţiţi de groază. Alţii, cu braţele înălţate către cer, rugind pe Dumnezeu să-i scape. Deasupra capetelor noastre, ce spectacol solemn : o ploaie de stele de, neuitat ! La răsărit, la apus, la miazănoapte şi. miazăzi, pretutindeni, acelaşi

tablou. întreg cerul părea că este în mişcare". J. V. „Apoc", pag. 65. 66.
Aceste semne au avut menirea să atragă atenţia oamenilor la profeţiile Bibliei, care marchează că s-a apropiat ziua

Cea mare a Domnului. Perioada de timp care se întinde de la 1844 pînă la revenirea lui Isus, este numită vremea sfîrsitului (Dan. 8, 14; 12, 4). Mai mult de un secol şi jumătate trăim în acest timp. El se va încheia curînd cu glorioasa arătare a Domnului pe norii cerului; >

„La timpul cuvenit se vor deschide porţile cerului ca sa intre copiii lui Dumnezeu; iar de pe buzele Regelui măririi va răsuna Ia urechile lor, ca o muzică mlădioasă, cuvîntul de bunăvenire: „Veniţi binecuvîntaţii Tatălui Meu, de moşteniţi împărăţia cea pregătită vouă încă de la întemeierea lumii". Mat. 25, 34, C.H., p. 158.

Cititorule, şi tu eşti invita't ! <

Hs

STAREA SOCÎETAŢII - UN SEMN A£ REVENffin

Od oam? •■" Zlltdt} urmă vor « vremuri grele
ea neînduplecaţi-, deSS' *nTnMnT*^ ^Z^ ziţi, neiubitori de bine vîn^iT • i * ' neimblln-faţi, iubitori maf mult'I *f* '• obraznici> «8™-Dumnezeu" 2 TinT â x 4
rî ''' iubitori de

Semnele naturii, care an atr-.« * *• seninătatea zilelor noastre, s-au^ecnTv? oam<?n.ilor' la înspre, sfîrşit, semnele se înmuiw <- Dar cu cît înaintăm contestai Cu fiecare zi ce trece 'an "^ Vădite' mai de ne-ce se împlinesc, noi dovezi a SoSl ^ n0i' noi Profeţii
Starea soc etăţii din ziîeS T r6Venirii Domnului. ' trăim zilele din urmă Nu negăm n/" "f Un ^diciu că modernizarea .ce ne-o oferă socltat P^6?*?*». invenţiile şi tajoase de studiu cultură mută ™ ^f^'^nditiile avan-tratamen't. Aceasta est> *îS^'J t* ?** l0Cuit' odihnă si este inuman, dezgusfior înW? ** Iucrurilor- Reversul grozito, şi lipsit d?pSspe?tivă0S' CUtremurăto^ * chiar în-
^*TEIXZ* Sstn^rS^ fide] ^--cietătii ajuns acel timp. *Pe7trua* retine ™ ^ *"F0*"*'* deci ™ societăţii noasta «£«£ no^em^ Si^entitS

Hristos Domnul, caracteristicile înşirate în textul de bază le grupăm în trei mari capitole.

1. Degradarea morală.

Starea sănătăţii morale a societăţii umane depinde de doi piloni puternici. Unul es'te cumpătarea practicată în toate compartimentele vieţii şi activităţii omului. Al doilea este integritatea familiei cu influenţa mult cuprinzătoare a căminului, care este celula de bază a societăţii. Amîndoi aceşti s'tîlpi de bază a moralităţii

din societatea modernă sfnt fie clătinaţi, fie chiar înlăturaţi. Urmările sînt dezastruoase. Nu e de mirare că degradarea morală abundă în zilele noastre. Obiceiurile mici au efecte mari, rareori bănuite.
Într-o familie tata, sau mai recent mama, sau mai rău poate amîndoi părinţii fumează şi consumă alcool. Veţi spu^ ne: „Acestea sînt lucruri mici". Proverbul zice : „Buturuga mică, răstoarnă carul mare". Copilul va fuma în'tîi o ţigară, va bea un pahar de băutură alcoolică. Apoi- vor urma altele şi după cîţiva ani fumatul sau- beţia vor fi obiceiuri greu de dezrădăcinat. Oamenii devin robi ai ţigării sau ai alcoolului. Mulţi procură banii pentru aceste vicii care îi stăpînesc prin fraudă şi ajung la închisoare. Unii încearcă să scape de vicii, dar constată că n-au puterea. Ei (trebuie să apeleze la Hristos Domnul, căci numai harul Său mai poate să-i scape. „Harul Meu îţi este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvîrşită". 2 Cor. 12, 9, Dacă nu o face, rămîne sclav 'toa'tă viaţa.
Necumpătarea este o mare cursa. Cînd mintea este trează, omul poate să judece de la cauză la efect, poate decide. Alcoolul ia minitea omului şi îl face să săvârşească lucruri de care altfei s-ar cutremura. De aceea, înţeleptul a scris: „Vinul este batjocoritor, băuturile tari sînt gălăgioase; oricine sa îmbată cu ele nu es'te înţelept". Prov. 20, 1, „Ale cui sînt vaietele? Ale cui sînt rănile fără pricină? Ai cui sînt ochii roşii? Ale celor ce întîrzie la vin şi se duc să golească paharul cu vin amestecat. Nu [te uita la vin cînd curge roş şi face mărgăritare în pahar; el alunecă uşor, dar pe urmă ca un şarpe muşcă şi înţeapă ca un basilic. Ochii ţi se vor uita după femeile altora şi inima îţi va vorbi prostii". Prov. 23, 29—33,

O persoană cu răspundere de nivel mondial a scris: „Este dureros să constaţi că dezvoltarea morală a omului n-a ţinut pas cu aceea a cunoştinţelor. Răuta/tea manifestată în secolul 20 este fără precedent în istoria omenirii — excepţie antide-luyienii, locuitorii Sodomei şi Gomorei. Mîntuitorul a profetizat : „Cum s-a întâmplat în zilele lui Noe, aidoma se va întâmpla şi la venirea Fiului omului... mîncau şi beau... se în-surau şi se măritau..., aşa va fi şi la venirea Fiului omului" Mat. 24, 37—39. „Ce s-a întîmplat în zilele lui Lot... mîncau, beau, cumpărau, vindeau, sădeau, zideau... aşa va fi şi în ziua cînd se Va arălta Fiul omului". Luc. 17, 28—30. •
„înainte de potop răutatea oamenilor era mare pe pă-rriînt şi toate gândurile inimii lor erau îndreptaite în fiecare zi numai spre rău". Gen. 6, 5...
„Să descriem mai amplu, mai detaliat din dosarele degenerescentei de azi? Beţia, toxicomania, delincventa, dezmăţul trîmbiţat cu titluri mari prin unele ziare aproape că nu ne mai scandalizează. Parcă tindem să ne - bişnuim cu gangs-terismul, corupţia şi cupiditatea. Morala societăţii noastre tinde să se volatilizeze iar epoca noastră să devină „post-creşti-nă", în mod deosebit prin obsesia sexuală virulentă, copleşitoare. Profesorul Sorokin, anterior la Universitatea Harvard (U.S.A.) declară că „americanii sînt pe cale de a deveni victimele unei demenţe sexuale, la fel de malignă ca şi cancerul şi tot atît de ameninţătoare pe

plan social ca şi alte orgii".
„Toate acestea concordă în.a ne determina să vedem apropierea revenirii Mîntuitorului, constituind semne ale acestui timp..." (Reversul ultimului calcul, pag. 10. 11. de R. H. Pier-son şi G. S. Stevenşon). Păcatele reţinute antedeluvienilor şi locuitorilor Sodomei şi Gomorei, sînt mîncarea, băutura, întinarea, maritarea... toate lucruri naturale. Mîncare şi băutură curate nu sînt păcat. Ele simt necesare vieţii, deci nu pot fi condamnate. Dar depinde ce mîncăm şi bem : cît, cînd şi cum foloseşte omul de mîncare şi băutură. Există mîncare şi băutură permise şi mîncare şi băutură nepermise de Cuvîn-tul lui Dumnezeu (Vezi Levdtic 11 şi Efes, 5, 18).
Trupul omului este un templu şi trebuie păstrat curat : „Nu ştiţi „că trupul vostru este templul Duhului Sfînt, caro locuieşte în voi, şi pe care L-aţi primit de la Dumnezeu ? Şi că voi nu sînteţi ai voştri ? Căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul şi duhul vos'tru, care sînt ale lui Dumnezeu". 1, Cor. 6, 19. 20. Se poate necuraţi corpul, prin mîncare şi băutură, adulter etc. „Fugiţi de curvie ! Orice alt păcat pe care-1 face omul, este un păcat săvârşit afară din trup; dar cine curveşte, păcătuieşte împotriva trupului său". 1 Cor, 6, 18. Căci este scris: „Fiţi sfinţi, căci! Eu sînt sfîn't". 1 Pet. 1, 16.
Căsătoria a fost instituită de Dumnezeu în rai (Gen. 1, 27. 28), ca şi Sabatul (Gen. 2, 1—3). Aceste două instituţii sfinte le-a adus omul pe poarta Paradisului, atunci cînd a fost izgonit din grădină. De aceea căsătoria nu este ceva neper-mis, păcătos. Călcarea legămîntului căsătoriei constituie păcat. Acesta a fost păcatul antedeluvienilor, al locuitorilor Sodomei şi Gomorei, el este şi păcatul zilelor noastre. „ ... au văzut că fetele oamenilor erau frumoase şi din toate şi-au luat de neveste pe acelea pe care şi le-au ales". Gen. 6, 2. Ei nu respectau familia, ci îşi alegeau din „toate". Iar Ia contemporanii lui Lot decăderea era flagrantă. Ei erau şi homosexuali (Gen. 19, 5). Divorţul,, adulterul şi pervertirile sexuale sînt urîciuni şi Dumnezeu nu le poate tolera. „Ochii Tăi sînt aşa de curaţi că nu pot să vadă răul şi nu poţi să priveşti nelegiuirea ! Cum ai putea privi Tu pe cei mişei şi să taci... ?". Hab. 1, 13. Numai ziua Domnului poate pune capăt degradărr morale în creştere.
2. Violenţa.
Trăim într-o lume plină de violenţă. Furturi,, spargeri, jafuri, violuri, răpiri şi crime sînt evenimente cotidiene. Vizitatorii unor ţări sau oraşe sînt avertizaţi de către cunoscuţi să sg ferească de locurile periculoase chiar ziua. Viaţa devine nesigură din cauza violentei.. Iată o statistică grăitoare, publicată în revista „SCIENCE' ET AVENIR" sub titlul : Orologiul delincventei, în S.U.A. : „Delicte grave: 16 pe minut Acte de violenţă : unul la 36 de secunde. Asasinate : unul la 27 de minute. Răpiri : una la 10 minute. Atacuri cu mîna armată : unul la 76 de secunde. Furturi calificate : unul la 82 de secunde. Spargeri : una la 12 secunde. Hoţii : una la 7 secunde. Furturi de automobile: unul' la 34 de secunde".

La carnavalul anual de la Rio de Janeiro în cîteva zile au fost înregistrate 155 de persoane care şi-au pierdut viaţa şi 16.132 persoane au primit îngrijiri medicale în spitalele oraşului. Ah, violenţa !
Un comentator inspirai descrie starea lumii noastre prin cuvintele : *■
„Totul se agită în lume. Semnele timpului sînt de rău augur. Evenimentele gata să aibă loc, îşi aruncă mai înainte, umbrele lor. Spiritul lui Dumnezeu Se retrage de pe pămînt şi nenorocirea vine după nenorocire pe apă şi pe uscat. Au loc furturi mari, cutremure de pămînt, incendii, înecuri, crime de tot felul. Cine poa'te citi viitorul? Unde este siguranţa ? Siguranţa nu este în nimic din cele pământeşti sau omeneşti. Oamenii se grupează cu grăbire sub . steagul pe care şi l'~au> ales. Cu nelinişte aşteaptă şi urmăresc mişcările conducătorilor lor. Unii aşteaptă, priveghează şi lucrează pentru arătarea Domnului nostru. Alţii se aliază sub conducerea primului mare apostat. Puţini sînt aceia care cred din toată inima şi din tot sufletul că avem să ne ferim de iad şi că avem de cîş-tigat un cer". H.L.L., pag. 623. Cititorule, în care grupă te găseşti ?
3. Conflicte.
între termenii cu care este caracterizată starea- societăţii din zilele din urmă, apostolul Pavel aminteşte iubirea'de bani,, trufia, neascultarea de părinţi, nemulţumirea, lipsa dragostei şi a evlaviei, neînduplecarea, neînfrînarea, obrăznicia etc. Aceste caracteristici au menirea de a promova conflicte. Societatea noastră modernă abundă în conflicte. Acestea în desfăşurarea lor, indică clar că noi trăim zilele prezise de profeţie, că revenirea Domnului este aproape.
Unul dintre conflicte este cel ecologic, provocat de poluare, în goana după eîştiguri cu investiţii cît mai puţine, adică iubirea de bani, mediul înconjurător este afectat. Apa, aerul, solul, fauna şi omul, toate sînt în primejdie. Specialiştii se îngrijorează, dau semnale de alarmă şi se întreabă cît timp va mai fi posibilă viaţa pe pămînt. Nu Dumnezeu este de vină, ci omul: „Tu singur te pedepseşti cu răutatea ta şi tu singur te loveşti cu necredincioşia ta...". Ier. 1, 19. *m*
Conflictul dintre generaţii este un alt indiciu. Nu numai

între părinţi şi copii, adică neascultarea de părinţi, ci şi relaţiile dintre tineret şi societate. Sociologii şi oamenii de stat îşi pun întrebarea unde va duce răsturnarea valorilor morale, etice şi sociale. Dumnezeu a prevăzut o intervenţie divină pentru a salva situaţia. „Iată, voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată. El va întoarce inima părinţilor spre copii, şi inimile copiilor spre părinţii lor, ca nu cumva la venirea Mea, să lovesc ţara cu blestem !" Mal. 4, 5. 6.
Relaţiile dintre bogaţi şi săraci, dintre patroni şi salariaţi, ' -au dat naştere conflictului dintre capital şi muncă. Organizarea în sindicate şi acţiunile unite, mondiale, dau o amploare şi un aspect specific faţă de trecut. Oricine poate vedea împlinirea celor prezise cu 2000 de ani mai înainte.
,,Ascultaţi acum voi, bogaţilor ! Plîngeţi şi tînguiţi-vă, din pricina nenorocirilor

care au să vină peste voi. Bogăţiile voastre au putrezit, şi hainele voastre sînt roase de molii. Aurul şi argintul vostru au ruginit; şi rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră: ca focul are să vă mânînce carnea ! V-aţi strîns comori în zilele din urmă ! Iată că plata lucrătorilor care v-au secerat cîmpiile, şi pe care le-aţi oprit-o prin înşe- • lăciune, strigă ! Şi strigătele secerătorilor au ajuns pînă la Domnul oştirilor. Aţi trăit pe pămînt în plăceri şi în desfătări. V-aţi săturat inimile chiar într-o zi de măcel. Aţi osîn-dit, aţi omorît pe' cel neprihănit, care nu vi se împotrivea ! Fiţi dar îndelung răbdători, fraţilor, pînă la venirea Domnului. Iată că plugarul aşteaptă roadă scumpă a pămîntului şi o aşteaptă cu răbdare, pînă primeşte ploaia timpurile şi tîrzie. Fiţi şi voi îndelung răbdători, întăriţi-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape". Iacov 5, 1—8.
Vă rog să subliniaţi că acţiunea este plasată „în zilele din urmă" (vers. 3), iar în vers. 7 şi 8 se face de două ori referire la „venirea Domnului" şi „Căci venirea Domnului este aproape".
Doresc să mai amintesc conflictul dintre naţiuni, cel politic sau militar, toate cheamă insistent ziua cea mare a revenirii. (Apoc. 11, 18)
Totuşi, cel mai mare conflict, conflictul veacurilor, va fi conflictul închinării. Acesta va decide soarta fiecărui pămîn-tean. El va consta în decizia cui dă omul închinare : lui Dum- jş
nezeu sau fiarei. încercarea constă în care zi o serbăm. Saba tul este semnul lui Dumnezeu (Exod 28, 8—11 ; Ezec. 20, 12), ziua şaptea instituită de la creaţiune (Gen. 2, 1—3). Ziua m tîia a săptămînii, instituită de om, va fi impusă cu forţa, [ată conflictul ce stă să izbucnească :
„I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana 'fiarei să vorbească, şi să facă să fie omorîţi toţi cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Şi a făcut ca toţi : mici şi mari, bogaţi şi săraci, slobozi şi robi, să primească un semn pe mîna dreaptă sau pe frunte, şi nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei". (Apoc. 13, 15—17.
Intr-o parte este afectată existenţa şi se cere preţul vieţii. în cealaltă parte : El zicea cu glas tare : „Temeţi-vă de DUm-nezeu şi daţi-I slavă, căci a venit ceasul judecăţii Lui; şi în-chinaţi-vă Celui ce *a* făcut cerul şi pămîntul, marea şi izvoa-rele apelor!"... A căzut, a căzut Babilonul... Dacă se închină cineva fiarei şi icoanei ei, şi primeşte semnul ei pe frunte sau pe mînă, va bea şi el din vinul mîniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat, în paharul mîniei Lui; şi va fi chinuit în foc şi în pucioasă, înaintea sfinţilor. îngeri şi a Mielului". Apoc. 14, 7—10.
Nu este Ioc neutru. Eu şi tu trebuie să ne decidem acum.
• ;
Doamne, ajută-ne să ne închinăm Ţie şi să nu ne temem de oameni !

SEMNE DIN LUMEA RELIGIOASĂ
„M-am dus Ia locul meu de strajă, şi stăm pe turn ca să veghez şi să văd ce are să-mi spună Domnul... Domnul mi-a răspuns şi a zis : „Scrie proo-rocia, şi sap-o pe table, ca să se poată citi uşor ! Căci este o proorocie a cărei vreme este hotărîtă, se apropie de împlinire, şi nu va minţi ; dacă zăboveşte, aşjtteapt-o, căci va veni şi se va împlini negreşit". Hab. 2, 1—3.
Semnele prevestitoare a revenirii Domnului se manifestă în mai toate domeniile vieţii şi activităţii zilelor noastre. Cercetătorul atent va constata că toate evenimentele din lume converg spre sfîrşit. Trăim zile profetice prezise cu mult timp înainte.
La întrebarea pusă de credincioşii din timpul său cu privire la revenirea Domnului, apostolul Pavel le-a răspuns după cum citim :
„Cît priveşte venirea Domnului nostru Isus Hristos şi strîngerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm fraţilor, să nu vă lăsaţi aşa de repede clătinaţi în mintea voastră şi să nu vă tulburaţi de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă, ca venind de la noi, ca şi cum ziua Domnului ar fi şi venit chiar. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă, şi de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul,

;,'
:
•
■; ■ .
Iii fiare se înalţă mai presus de tot ce se numeşte „Dumnezeu",
j sau de ce este vrednic de închinare.. Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dîndu-se drept Dumnezeu. Nu vă aduceţi aminte cum vă spuneam lucrurile acestea cînd eram la voi?". 2 Tes. 2, 1—5.
în expunerea apostolului întîlnim o eşalonare a succesiunii evenimentelor. Mai întîi este prevăzută apostazia, adică lepădarea de credinţă, ivirea omului fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul lui Dumnezeu şi instalarea lui în Templul lui Dumnezeu. Această putere politico-religioasă urma să comită sacrilegiul de a pretinde închinarea, care se cuvine numai lui - Dumnezeu. (De subliniat faptul că îngerii refuză să primească închinarea Apoc. 22, 8. 9 ; Fapt. 10, 25. 26). Ea urma să apară la un timp stabilit de profeţie (2 Tes. 2, 6).
Numai după ce evenimentele anunţate de apostolul Pavel aveau să se împlinească, urma să fie revenirea Domnului. De asemenea, se mai menţionează că această autoritate religioasă avea să se menţină pînă la „arătarea venirii Sale". (2 Tes. 2, 8). Apostolul Pavel nu dă indicii la ce profeţie se referă, atunci cînd prezice acest semn. Dar Domnul. Hristos vorbind despre semnele pustiirii Ierusalimului şi ale revenirii Sale aminteşte de proorocul Daniel. (Mat. 24, 15).
-
Două cărţi ale Bibliei conţin profeţii care se întind de-a lungul istoriei pînă la sfârşitul lumii. Ele sînt Daniel şi

I Apocalips. In amîndouă se găsesc mulţi termeni simbolici şi o vorbire figurată. Acest lucru a determinat pe mulţi teologi să le evite, considerîndu-le greu de înţeles sau chiar imposibil de priceput. Dar lucrurile nu stau aşa. Cuvîntul „Apocalipsa" este netradus din limba greacă. j Tradus el înseamnă descoperire. Spre deosebire de cartea lui
,1 Daniel, care a fost scrisă cu circa şase secole mai înainte de a se scrie Apocalipsa, şi care prin poruncă divină a fost «pe-ij cetluită pînă la vremea sfîrşitului (Dani. 12, 9), Apocalipsa. a rămas o carte descoperită la îndemîna oricui. Aceasta reiese I din primele trei texte :
| „Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dum-
I nezeu, ca să arate robilor^Săi lucrurile care au să se întîmple
j în curînd. Şi le-a făcut-o cunoscut, trimiţînd prin îngerul Său
jj la robul Său Ioan, care a mărturisit despre Cuvîntul lui Dum-nezeu şi despre mărturia lui Isus Hristos şi a spus tot ce ă văzut. Ferice de cine citeşte, şi de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, şi păzesc lucrurile scrise în ea ! Căci vremea este aproape". Apoc. 1, 1—3.

Chiar dacă există termeni simbolici ca: Miel, fiare, coarne, mare, sfeşnice, vînturi, zi, ceas etc., nu prezintă mare dificultate: O cercetare atentă a Scripturilor ne oferă cheia înţelegerii fără mare greutate a acestor simboluri. Spre exemplu, Mielul este simbol al Mîntuitorului (Ioan 1, 29). Imaginea se completează cu cuvintele „părea jungiat" (Apoc, 5, 6), şi se referă la semnul din coasta străpunsă de suliţa ostaşului roman (Ioan 19, 33. 34). Deci, Hristos Domnul cel „blînd şi Smerit cu inima" (Mat. 11, 29), are ca simbol un animal blînd folosit la jertfe. Prin contrast, „fiara" reprezintă pe împăraţii şi puternicii de pe pămînt, care folosesc forţa, constrîngerea, armele, războaie şi cuceriri. O fiară este un animal sălbatic, fioros, care face victime, pagube' şi distrugeri, în contrast cu un miel nevinovat.

Biblia explică, şi alte simboluri : Coarne = împăraţi (Apoc. 17, 12; Dan. 7, 24), marea = lumea (Apoc. 17, 15; Isâia 8, 7), o zi profetică = un an (Ezec. 4, 6; Num. 14, 34), sfeşnic =.biserică (Apoc. 1, 20 ; Mat. 5, 5) etc.

In unele cazuri se folosesc mai multe simboluri pentru un obiectiv. Isus este simbolizat prin miel (Ioan 1, 29), prin lumină (Ioan 8, 12), pîinea vieţii ,(Ioan 6, 35) etc. împărăţia cerurilor este simbolizată prin sămînţă (Marc. 4, 24—29), co-moară (Mat. 13, 44), mărgăritar (Nat.' 13, 45), năvod (Mat. 13, 47. 48), zece fecioare (Mat. 25, 1) etc. De asemenea, un simbol poate avea mai multe însemnătăţi : Pîinea, simbol al Doranu-nului (Ioan 6, 35), dar şi simbol al trupului Său (Mat. 26, 26); aluatul în sens pozitiv de creştere, dezvoltare este simbol al împărăţiei cerului (Mat. 13, 33), iar în sens negativ este simbol al învăţăturii fariseilor şi saducheilor (Mat. 16, 6. 12) sau al păcatului (1 Cor. 5, 6—8).

Mai avem indicaţia : „Fiindcă mai întîi de toate, ,să ştiţi că nici o prooroeie din Scriptură nu se tîlcuieşte singură". 2 Petr. 1, 20. Cu alte cuvinte, o profeţie o

explică pe alta, sau o completează.   .
Aşa avem descrierile profetice din Daniel şi Apoc. 13, care au o legătură strînsă una cu alta. Daniel descrie o parte

din ^evenimente şi foloseşte unele simboluri, iar îoan în Ap6-calipsa completează şi descrie altă latură a evenimentelor, dă unele amănunte, mai ales în evenimentele finale şi foloseşte alte simboluri şi alţi -termeni. Totuşi, cu puţină atenţie putem constata că imaginea este aceeaşi. în Apocalips 13, 2 sînt amintite numai ca întruchipate în fiara a patra: leul, ursul şi pardosul, iar în Daniei, sînt descrise pe larg.
Cele patru fiare din Daniel 7, 4—8 simbolizează patru mari imperii mondiale ,amintite şi în Daniel 2 simbolizate prin cele patru feluri de metale ale chipului lui Nabucadneţar. In Biblie se obişnuieşte să se repete acelaş lucru prin alte simboluri. Faraon a visat şapte vaci grase şi şapte vaci slabe. Apoi a visat şapte spice pline şi şapte spice goale (Gen. 41, 18—24). El a primit explicaţia : „Ce a visat Faraon înseamnă un singur lucru..." (Gen. 41, 25.
Leul reprezintă imperiul Babilonului, 606—538 î.H. Ursul simbolizează Medo-Persia, 538—331 î.H. Pardosul este Grecia, 331—178 î.H. Şi fiara a patra cu dinţi de fier întruchipează imperiul de fier al Romei, 168 î.H. — 476 d.H.i Cele zece coarne reprezintă *cele zece* ţări din apusul Europei, formate,în urma dezmembrării imperiului roman de apus prin năvălirile barbare. Cornul cel mic, care a înlăturat trei din cele zece coarne şi s-a dezvoltat în locul lor reprezintă pe Roma papală, care a apărut după desfiinţarea imperiului roman de apus şi a stăpînit în tot Evul Mediu.
Istoria confirmă că în locul împăraţilor romani s-a ridicat episcopul din Roma. împăratul. Justinian a trimis pe generalul Belizaru, care a alungat cele trei popoare ariene : herulii, vandalii şi ostrogoţii, a eliberat Roma, iar teritoriul ocupat de popoarele biruite le-a predat Bisericii, formînd aşa numitul patrimoniu al sfîntului Petru. La anul 5'38 d.H. episcopul de Roma a fost încoronat eu tripla coroană (tiara pe care o poartă şi în zilele noastre Papa), simbol al celor trei popoare cucerite. Profeţia a prezis : „M-ara uitat cu băgare de seamă la coarne şi iată că un alt corn mic a ieşit din mijlocul lor, şi dinaintea acestui corn au fost zmulse trei din cele dinţii coarne". Dan. 7, 8.
Profeţia indică opt semne de recunoaştere a puterii simbolizată prin cornul cel mic. Orice dubii sînt risipite printr^o

atentă cercetare a acestor caracteristici ale cornului mic descrise în Dan. 7.
1. „Avea nişte ochi ca de om". Dan. 7, 8.". ...Prin diplomaţia ei dibace şi prin organizarea ei puternică, pe care a exercitat-o peste toate popoarele pământului prin preoţi, iezuiţi, reprezentanţi apostolici şi mai presus de toate prin duhovnicii şi inchizitorii ei, Papalitatea a menţinut supremaţia asupra lumii mai mult de 12 secole". (Coment. la cartea lui Daniel,, pag. 114)

2. „Şi o gură care vorbea cu trufie" (vers. 8). „Papa Gri-gore al 7-lea, însuşi scrie (1073) : „Numai Papa al Romei este după drept mai mare peste toţi episcopii lumii. Numai el are dreptul să facă legi. Toţi regii trebuie să sărute picioarele Papei. Numai numele său trebuie să fie auzit în biserici. Nici un alt nume nu,este sfînt în lume. El are drept să dea jos pe regi; cuvîntul lui nu trebuie să fie revocat de nici unul din aceştia decît de el însuşi. Papa al Romei n-a rătăcit niciodată şi Spiritul Sfînt dovedeşte că el nici nu poate rătăci". Idem p. 114. Istoria scrie că împăratul Henrich al 4-lea a făcut penitenţă stînd desculţ cu picioarele în zăpadă pentru a fi primit de Papa, care îl anatemizase. în comparaţie: apostolul Petru n-a permis închinare de la sutaşul Corneliu (Fapt. 10, 25.26).
3. „Avea o înfăţişare mai mare decît celelalte coarne" (vers. 20). „Această putere bisericească mondială se ridică cu totul pe neobservate. Ceea ce pierduse Roma cezarilor, prin lovitura de moarte dată de barbari, revendică acum cornul cel mic, Papalitatea". Idem, p. 114.
4. „Au fost smulse trei din cele dintîi coroane" (8). S-au înlăturat trei popoare ariene: herulii, vandali şi ostrogoţi.
5. „A făcut război cu sfinţii şi i-a biruit... va asupri pe sfinţii' Celui Prea înalt", (v. 21, 25). Istoria abundă de dovezi despre cruzimile Papei. Persecuţiile împotriva aşa zişilor eretici s-a soldat cu .moartea a 50—80 de milioane de martiri. Torturile cele mai teribile inventate vreodată, grozăviile înfiorătoare ale inchiziţiei, ororile aşa zisei „nopţi a Sfîntului Bartolomeu" cu cele 30.000 de victime în Paris şi împrejurimi, încercările de a opri şi a distruge reforma secolului al 16-lea, sînt numai o mică parte din crimele care au mînjit paginile istoriei cu sîngele martirilor.
— 65
6. „El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea înalt" (v. 25). Papa se pretinde „Pater pateronul" (părintele părinţilor). Insă Isus a spus: „Şi „Tată" să nu numiţi pe nimeni pe pămînt; pentru că Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri". Mat. 23, 9. La fel titlul „Dumnezeu pe pămînt", pe care şi-1 asumă Papa îl identifică cu „potrivnicul care se înalţă mai presus de tot ce se numeşte „Dumnezeu", sau de ce este vrednic de înohinare. Aşa că se va aşeza, în i Templul lui Dumnezeu, dîndu-se drept Dumnezeu". 2 Tes. 2, 4.
7. „Se va încumeta să schimbe vremile şi legea" (v. 25). Papa Grigore al 13-lea (1582) a introdus calendarul gregorian schimbînd începutul zilei la 12 noaptea, dar conform Bibliei ziua începe la apusul soarelui (Lev. 23, 32; Gen. 1). Biserica catolică recunoaşte că a schimbat serbarea zilei a şaptea sîmbăta (Exod. 20, 8—11), cu ziua întîia a săptămînii, duminica (Luc. 24, 1), schimbare fără temei biblic.
8. Timpul stăpînirii: „...timp de o vreme, două vremi şi o jumătate de vreme" (v. 25). „Şi i s-a dat putere să lucreze patruzeci şi două de luni" (Apoc. 13, 5), „ ... o mie două sute şasezeci de zile" (Apoc. 12, 6). Expresia „o vreme" însemnează uri an, adică 360 zile. O zi profetică este egală cu uri an natural

(Ez'ec. 4, 6). Toate expresiile din cele trei texte indică acelaş timp : 1260 de ani de supremaţie papală. Stăpînirea papală a început la anul 538 cînd ostrogoţii au fost alungaţi din Roma şi s-a încheiat la anul 1798 cînd Papa a fost luat prizonier de către generalul Berthier al lui Napoleon.
Cele opt semne caracteristice de mai sus indică Roma papală ca fiind cornul cel mic din Daniel 7 şi fiara din Apoc. 13. Am amintit că în Apoc. 13 se dau unele amănunte, despre, care dorim să ne ocupăm în continuare.
Un detaliu important este cel cu rana de moarte : „Unul din capetele ei părea rănit de moarte; dar rana de moarte fusese vindecată. Si tot pămîntul se mira după fiară". Apoc. , 13, 3.
Comentatorii văd* în cele şapte capete ale fiarei şapte feluri de guvernămînt care s-au perindat în lume din antichitate pînă la noi. Capul rănit reprezintă guvernământul po-litico-religios al statului papal. Istoria scoate clar în evidenţă acest lucru.

Lunga, stăpînire papală care a durat 1260 de ani cu metodele ei teribil de dure şi crude, care a scris cu sîngele martirilor istoria Evului Mediu, amestecul în interesele politice ale lumii, înscăunarea şi detronarea împăraţilor după bunul ei plac a trecut orice măsură şi sosise timpul prezis dei profeţie să aibă loc rana de moarte. împăratul Napoleon a trimis pe generalul Berthier cu armată, care la 10 februarie 1798, a luat pe papa prizonier la Valacia în Franţa, iar în anul ur-mător, 1899, papa a murit în prizonierat. Deşi papii au fost aleşi în continuare, ei n-au mai avut putere. La data de 13 mai 1871, guvernul italian a desfiinţat statul papal şi i-a confiscat domeniile. Exact la timpul prezis de profeţie (538 din 1798 = 1260). Vindecarea rănii de moarte s-a întîmplat la data de 11 februarie 1929, prin tratatul de la Laterum, dintre papă şi Mussolini, prin care s-au înapoiat 0,17 mile pătrate, locul pe care se găseşte sediul de veacuri al papei, şi astfel Vaticanul a devenit iarăşi stat independent. De atunci a început ascensiunea. Şi ce ascensiune ! Activitatea Vaticanului uimeşte lumea contemporană. Iată o descriere a vizitelor Papei loan Paul II în toată.lumea, *in „*Biblioteca Lumea azi", pag. 39—42. „La numai o săptămână de la înscăunarea sa, loân Paul al, II-lea părăsea Vaticanul pentru a inaugura „ministerul itinerant", cum îl va califica el însuşi. S-a dus la micul sanctuar de la Mentorella, pierdut în munţi, la 450 de kilometri de Roma. Această primă etapă a unui pelerinaj apostolic, ce a totalizat circa 90 de ţări, dorea să demonstreze că nici o comunitate catolică, oricît de mică, nu trebuie să se simtă uitată de şeful Bisericii. Prima măre „expediţie pastorală" 1-a condus pe suveranul pontif în Mexic (25 ianuarie — 1 februarie 1979). Au urmat, în acelaş an, Polonia, Irlanda, Statele Unite şi Turcia. In 1980, loan Paul al II-lea îşi ia de patru ori bastonul de pelerin în mînă pentru a se opri în şase.ţări africane (Zair, Congo, Kenya, Ghana, Burkina Fasso, Cote-DTvoire), apoi în Franţa, Brazilia, RFG.
în 1981, călătoreşte în Asia, unde bate toate recordurile de distanţă parcursă:

35.000 kilometri, pentru a-i întîlni pe catolicii din Pakistan, Filipine, Insula Guam şi Japonia. în acelaş an, vizitele proiectate la sanctuarul de la Lourdes (Franţa), în'Elveţia şi Spania sînt anulate, în urma rănirii grave a şeii
— 67 —
fului Bisericii catolice, în seara de 13 mai 1981, în Piaţa Si. Petru, de către teroristul turc Mehmet Aii Agca.
Abia restabilit, parcă pentru a recupera timpul pierdut, acest papă peripatetician îşi reîncepe opera de catehism de-a lungul şi de-a latul globului. în 1982, va părăsi de opt ori Vaticanul şj Italia, hi februarie vizitează Nigeria, Benin, Gabon, Guineea Ecuatorială. în mai, merge în Portugalia unde, în sanctuarul de la Patima, îi mulţumeşte Fecioarei „de a'-i fi salvat viaţa", cu un an înainte. între 28 mai şi 2 iunie, se duce în Marea Britanie, aflată în plin conflict în Malvine (Falkand), apoi din raţiuni de echilibru politic efectuează o vizită-fulger în Argentina (10—13 iunie), autonumindu-se „pelerin al momentelor dificile". La 15 iunie, este la Geneva. La 29 august, vizitează -cea mai mică republică din lume, San Marino. 31 octombrie — 9 noiembrie: Spania.
' Prin apariţiile sale în public, Papa Ioan Paul H, cu caracterul său deschis, a dovedit o reală capacitate de a stabili contacte, fapt ce i-a conferit popularitate şi a dat o nouă încredere în sine Bisericii catolice. Polonia a vizitat-o oficial de trei ori: în 1979, 1983 şi 1987.
Un „globe-troter", mai în largul său în mijlocul mulţimii decît între zidurile groase ale Vaticanului. Călătoriile sale anuale în America Latină au cuprins, de fiecare dată, zeci de oraşe, zeci de discursuri, slujbe în aer liber, în faţa a 5—6 milioane de credincioşi, întîlniri cu şefi de stat, diplomaţi, epis-copi, preoţi, călugări şi mii de săraci din „favelas" — cartierele mizere ale oraşelor".
Vizita lui Gorbaciov la Vatican la 1 dec. 1989, denumită vizită oficială şi nu vizită de stat, fără fanfară, imnuri de stat şi, ce a uimit mai mult asistenţa, a fost ,lipsa protocolului. Mihail şi Raisa Gorbaciov au intrat, el fără frac, ea fără rochie neagră şi văl pe cap, iar Papa însuşi le-a ieşit în cale şi nu i-a aşteptat în pragul bibliotecii sale private de. la etajul doi al palatului apostolic, conform protocolului Sfîntului Scaun. La plecare, trecînd peste etichetă, Papa a condus pe cei doi pînă aproape de ascensor. Convorbirile au durat 70 de minute şi s-a vorbit ruseşte. (După B. Lumea azi)
Revista franceză „Paris Match" consideră întîlnirea de la Vatican dintre Paul Ioan II şi Mihail Gorbaciov drept evenimentul anilor '80. Mai relatăm două afirmaţii semnificative
— 68 —
adresate de Ioan Paul II lui Gorbaciov cu ocazia vizitei la Vatican *i*
„Domnule preşedinte al Sovietului Suprem, să ştiţi că această casă *a»* Papei este casa comună pentru toţi reprezentanţii popoarelor de pe pămînt..." şi „Semnele timpului s-au copt îndelung şi sînt bogate în promisiuni". (Robert Serron în „Paris Match").
într-un al't raport despre vizita Papei la ONU în octombrie 1976 se sublinia că

toate canalele de televiziune au transmis timp de 12 ore scene inimaginabile. Aproape toate naţiunile pămîntului se închinau Papei, prin reprezentanţii lor de la ONU. Cu 2000 de ani în urmă s-a scris : „Şi toţi locuitorii pămîntului i se vor închina, toţi aceia a căror nume n-a fost scris... în cartea vieţii Mielului...". Apoc. 13, 8„
Dar oricît de spectaculoase şi surprinzătoare ni s-ar părea aceste împliniri profetice, .ele sînt numai începutul unor semne prevestitoare a evenimentelor ce vor urma. Viitorul apropiat va aduce pe scena lumii partea neîmplinită a pro-feţiei din Apoc. 1'3. Aceasta va declanşa un teribil conflict, ultimul din marea luptă dintre bine şi rău, dintre adevăr şi rătăcire, dintre adevărata închinare şi cea falsă. Atunci va avea o completă împlinire a celor din Apoc. 13, 8.
Profeţia prevede că prima fiară va juca un rol important în' zilele din urmă, primind putere de la o altă fiară : „Apoi am văzut ridicîndu-se din pămînt o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel, şi vorbea ca un balaur. Ea lucra cu toată puterea fiarei dinaintea ei; şi făcea ca pămîn'tul şi locuitorii lui să se închine fiarei dintîi, a cărei rană de moarte fusese vindecată". Apoc. 13, 11. 12.
Noua fiară se ridică din pămînt. Aceasta înseamnă o nouă lume descoperită: America. Cele două coarne reprezintă cele două principii de bază ale guvernării ei: Libertate civilă şi libertate religioasă.
Un comentator inspirat descrie această dublă libertate de' pe pămîntul american, oferită „părinţilor peregrini", care s-au refugiat de pe vechiul continent, fugind de persecuţie şi opre-siunie, că ei au întemeiat „o tară fără rege şi o Biserică fără papă*'. T. V, p. 272.
Ei au lăsat toate: casele şi ogoarele lor, patria în care s-au născut cu mormintele strămoşilor, au înfruntat primejdui

^_M____|^^^_
călătoriei şi s-au aşezat pe un pămînt sălbatic, au tăiat pădurile şi a transformat pămîntul în ţarini roditoare; toate acestea pentru ca să se poată bucura de libertate civilă şi religioasă. Au fost-atraşi de blîndeţea mielului: „avea două coarne ca ale unui miel".
Dar prolfeţia mai prezintă încă un detaliu. Deşi are aparenţa de nevinovăţie de miel, ea este. o fiară. O fiară inspiră groază ,face< distrugeri şi pustiiri. Ea" dă pe faţă un caracter sălbatic. Ea vorbeşte ca „un balaur". Da, America, ţara li-bertăţilor, va deveni persecutoare. Ea va restrînge libertatea de conştiinţă şi va impune un crez cu forţa. Care să fie motivul acestei schimbări?
Se specifică în profeţie că cele două fiare vor conlucra. Mai mult, stă scris că vo[1'] lucra după metodele şi'principiile fiarei dintîi. Ea va oblig;, pe locuitorii pămîntului să se închine fiarei cu rana (de sabie vindecată. Această conlucrare face să se nască întrebarea : „Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiţi?". Amos 3, 3. De asemenea şi proverbul : „Spune-mi cu cine te însoţeşti,

ca să-ţi spun cine eşti". Procedeul fiarei dintîi a fost intoleranţă religioasă şi folosirea tentei omeneşti, pînă cînd natura ceda în luptă iar sufletul sa-toriei nu trebuie uitată :
„în zilele supremaţiei Romei au existat instrumente de tortură pentru-a impune primirea doctrinelor ei. Pentru aceia care nu recunoşteau pretenţiile ei era rezervat rugul. Au fost masacre pe o scară care nu vor putea fi niciodată cunoscute decît atunci cînd vor fi descoperite la judecată... In multe cazuri procedeele infernale erau repetate pînă la limita rezistenţei omeneşti, pînă cînd natura ceda în luptă iar sufletul saluta moartea ca pe o scăpare plăcută". T.V., p. 521.
In zilele noastre, SUA este apărătoarea 'drepturilor şi libertăţilor omului. In constituţia ei este garantată libertatea de conştiinţă. Dar, cu toate acestea, în viitorul apropiat lumea întreagă va fi. martoră a intoleranţei religioase, care va izbucni cu violenţă din veacurile trecute. Va apare pe scena lumii conflictul închinării.
Aproape incredibil, dar aşa ,va fi. Tonul vocii ca de miel blînd, va fi înlocuit cu urletul balaurului. Profeţia' prevede că după cum prima fiară a primit putere de la balaur (Apoc. 13, 4), a doua fiară sprijinind pe cea care avea rana de sabie
70 —
vindecată, va vorbi ca un balaur (Apoc. 13. 11. 12). Acest lucru este posibil datorită a doi factori. Primul factor este faptul că SUA, care a fost o ţară protestantă, devine pe neobservate o ţară catolică. Numărul catolicilor a crescut atît de mult încît au majoritatea. Al doilea factor îl constituie stările politice, economice şi religioase complicate din lume, care necesită relaţii strînse cu Vaticanul, a cărui influenţă a crescut enorm în zilele noastre. Mai sînt şi alte motive.
Celor două fiare, care conlucrează, li se alătură o forţă supranaturală: Spiritismul. „Săvîrşesc semne mari, pînă acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pămînt, în faţa oamenilor. Şi amăgea pe locuitorii pămîntului prin semnele, pe care i se dăduse să le facă în faţa fiarei. Ea a zis locuitorilor pămîntului să facă o icoană fiarei, care avea rana de sabie şi trăia". Apoc. 13, 13. 14.
Semnele şi minunile nu sînt suficiente pentru a dovedi că cineva are adevărul. Există minuni adevărate, dar sînt şi minuni false. Şi Satana poate să facă un fel de semne şi minuni cu care să ducă în eroare. Cînd Moise şi Aron au săvîrşit minuni înaintea lui Faraon, vrăjitorii „au făcut şi ei la fel prin vrăjitoriile lor". Exod 7, 11.
. Despre puterea făcătoare de minuni care se alătură celor două fiare, apostolul Pavel scrie : „Arătarea lui se face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase, şi cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce sînt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mîntuiţi". 2 Tes. 2, 9. 10. Aceasta este spus despre „omul fărădelegii", care este fiara.
Spiritismul a fost practicat din cele mai vechi timpuri. El a fost cunoscut de

popoarele păgîne din antichitate. Biblia interzice practicarea oricărei forme de manifestare a lui : ghicirea, vrăjitoria, descîntecul, bobii, vorbirea cu duhurile morţilor etc. (Deut. 18, 10. 11). Toate aceste manifestări sînt lucrarea Satanei. Şi în zilele noastre popoarele din Orient, cele din întunecata Africă cu vrăjitorii lor, dar şi în lumea civilizată, adepţii acestor manifestări satanice se numără cu milioanele. Ghicitori, vrăjitori, descîntătOri, spiritişti, satanişti şi chiar grupări religioase creştine, unii conştienţi, alţii inconştienţi, au

legături cu Satana şi practică cultul diavolului. Toate aceste practici şi înşelăciuni satanice se bazează pe credinţa falsă că sufletul este nemuritor, că cei morţi mai pot avea legături cu cei vii. Deşi Biblia scrie că: „Sufletul care păcătuieşte, acela va muri". Ezec. 18, 20, şi „Cei vii, în adevăr ştiu că vor muri; dar cei morţi nu ştiu nimic". Ecl. 9, 5, că Dumnezeu este „singurul care are nemurirea", 1 Tim. 6, 16, totuşi aproape toate credinţele creştine cred în nemurirea sufletului contrar Bibliei. Pe această cale ei sînt duşi în eroare de „balaurul cel mare, şarpele cel vechi, numit Diavolul şi Satana, acela care înşaîă întreaga lume...". 'Apoc. 12, 9.

Despre .această triplă alianţă cuvântul inspirat scrie : „ ... Cînd protestantismul va întinde mîna peste prăpastie spre a da mîna cu puterea catolicismului, cînd ea se va întinde peste abis spre a strînge mîna spiritismului, cînd sub influenţa întreitei uniri, America va înlătura orice principiu din constituţia sa care o . caracterizează ca o cîrmuire protestantă şi republicană, şi va face pregătiri pentru susţinerea minciunilor şi amăgirilor papale, atunci putem cunoaşte că a venit vremea pentru .lucrările uimitoare ale Satanei şi că sfârşitul este aproape". SSC, p. 155.

Despre icoana fiarei din Apoc. 13, 154, unii comentatori sînt de părere că ea ar fi întruchipată în alcătuirea Consiliului Mondial al Bisericilor. De subliniat este faptul că din secolul al XVI-lea pînă în prima jumătate a secolului al XX-lea creştinismul a avut tendinţa de dezmembrare ,şi s-au format biserici protestante, neoprotestante şi comunităţi creştine. Din partea a doua a secolului XX efortul este invers. Se fac încercări, se caută temeiuri, ,se fac apeluri la unire. Toţi sînt gata la concesii numai unirea să fie realizată. Chipul fiarei se întrezăreşte. Unirea ţinteşte ceva deosebit.

Biblia scrie că icoana fiarei va primi glas şi va vorbi ce-rînd să se ia măsuri contra celor ce nu .se unesc şi nu se închină fiarei : „I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească şi să facă să fie omorîţi toţi cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Şi a făcut ca toţi, mici şi mari, bogaţi şi săraci, slobozi şi robi, să primească un semn pe mîna dreaptă sau pe frunte, şi nimeni să nu .poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărui numelui ei". Apoc. 13, 15—17.

Sînt prevăzute două decrete. Primul prevede să nu poată cumpăra sau vinde, o exterminare lentă. însă acest decret nu va avea efectul scontat. Cei credincioşi

viului şi adevăratului Dumnezeu au făgăduinţa: „Domnul vă va da pîine în necaz şi apă în strîmtorare...". îs. 30, 20. Cînd lor li se vor tăia mijloacele de trai Domnul va interveni. El va trimite corbi să-i hrănească, ca pe Ilie (1 Imp. 17, 2—6), sau îngerii vor aduce hrană şi apă (1 Imp. 19, 5—8)r sau poate va deschide cerul şi va da mană ca israeliţilor în pustie (Exod 16, 4—35), numită si „grîu din cer" (Ps. 78, 24), sau „pîine din cer" (Pst 105,' 40).'

Al doilea decret prevede moartea, adică suprimarea tuturor într-o zi, la o dată fixă. Acest decret va fi atît de teribil, încît nu va mai fi nici un loc pe pămînt pentru ei. Alternativa va fi semnul fiarei sau moartea.

In marea prigoană de 1260 ani, Dumnezeu a prevăzut o cale de salvare, prin descoperirea Americii. „Dar pămîntul a dat ajutor femeii. Pămîntul şi-a deschis gura şi a înghiţit rîul pe care-1 aruncase balaurul din gură". Apoc. 12, 16. Dar acum un'de să fugă? Mai este scăpare?

„Va uita oare Dumnezeu pe poporul Său în acel ceas al încercării ? A uitat El pe Noe cel credincios atunci cînd judecăţile lui Dumnezeu au fost dezlănţuite peste lumea ante-deluviană? A uitat El pe Lot atunci ,cînd a căzut foc din cer pentru a nimici cetăţile cîmpiei? A uitat El pe Iosif înconjurat de idolatri în Egipt? A uitat El pe Ilie cînd jurămîn-tul Izabelei îl amenința cu aceeaşi soartă ca a preoţilor lui Baal? A uitat El pe Ieremia în groapa cea întunecoasă şi dezgustătoare a închisorii? A uitat El pe cei trei demnitari în. cuptorul cu foc? Sau pe Daniel în groapa leilor?". TV, pi 575.

' „Poate o femeie să uite copilul pe care îl alăptează şi să n-aibă milă de rodul pîntecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuşi Eu nu te voi uita cu nici un chip : Iată că te-am săpat pe mîinile Mele, si zidurile tale sînt totdeauna .înaintea ochi-lor Mei". Isaia 49* 15. 16.

Avem făgăduinţa că Dumnezeu nu va uita pe credincioşii Săi. El a pregătit mijlocul de salvare. Isus >va veni a doua oară şi va strînge pe cei credincioşi pentru a-i lua cu Sine în casa Tatălui. îi vor fi sigilaţi şi păziţi de îngeri, iar înainte do data

fixată pentru a fi şterşi de pe pămînt prin violenţă, ei vor fi „răpiţi toţi... în nori, ca să întîmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul". 1 Tes. 4, 17.

Profetul Daniel descrie nevoia intervenţiei divine: „In vremea aceea se^v^va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strîmto-rare, cum n-a mai fost de cînd sînt neamurile şi, pînă la vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mîntuit, şi anume oricine va fi găsit scris în carte". Dan, 12, 1. § In profeţie se vorbeşte de „semnul"^ fiarei, care va ,fi aplicat pe»mîna dreaptă sau pe frunte. Această indicaţie conduce la ziua săptămînală de odihnă şi închinare. Retragerea mîinii de la lucru, adică repausul săptămînal pentru cei ce nu cred dar onorează ziua de odihnă rcţinîndu-se de la lucru, însemnează primirea semnului pe mîna dreaptă.

Semnul primit pe frunte este pentru cei ce cred cu mintea lor şi serbează o sărbătoare săptămînală ca zi de odihnă, o zi care nu este poruncită de Dumnezeu, ci este orînduită de oameni.
Biblia defineşte ca fiind semnul lui Dumnezeu ziua a şaptea a săptămînii, sîmbăta : Ezech. 20, 12. 20 ; Exod 31, 17, care a fost dată de la creaţiune (Gen. 2, 1—3). Ea a fost declarată ca zi de odihnă de către Dumnezeu cu gura Sa şi scrisă între cele zece porunci chiar cu mîna Sa : Exod 20, 8—11 ; 31, 18.
Semnul fiarei este duminica, ziua întîi a săptămînii (Mat. 28, 1), zi poruncită de Biserică şi impusă cu forţa, Biserica Catolică recunoaşte ca semn al puterii ei de a face legi, schimbarea zilei de odihnă din sîmbătă în duminică, schimbare care nu are ca bază nici un temei biblic.
„Ultima fază a luptei între Hristos şi îngerii Săi pe de o parte, şi Satana şi îngerii lui, pe de altă parte, se va da cu privire la Legea lui Dumnezeu, şi aceasta va fi hotărâtoare pentru lumea întreagă...". SSC, p. 150.
Ca încheiere, profeţia indică numărul fiarei : „Aici e înţelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei. Căci este un număr de om. Şi numărul ei este : şase sute şase zeci şi şase". Apo. 13, 18.
Papa de la Roma are o triplă coroană, numită Tiara, pe care o poartă la unele ceremonii sau ocazii solemne. Ea are o inscripţie: VICARVIS FILII DEI, care tradusă înseamnă

„Locţiitorul sau vicarul Fiului lui Dumnezeu".
Se ştie că în uzul scrierii moderne se întrebuinţează două feluri de numere: numere cardinale, care provin de la arabi şi sînt notaţi cu cifre şi numere ordinare, care provin de la romani şi' sînt notaţi cu litere. Calculînd suma literelor care au valoare de numere (cinci din ele nu au valoare numerică) din inscripţia de pe coroana Papei se ajunge exact la numărul 666, după cum urmează :
VICARVISFI LI I DEI 5+ 1+100+ — — 5+1+--------1+50+ 1+ 1+ 500+— 1
= 666 Pentru creştinii primului secol înconjurarea Ierusalimului de oşti a fost semnul că „pustiirea lui este aproape". Luc. 21, 20. Pentru generaţia care va asista la evenimentul revenirii Domnului legea duminicală va indica iminenţa revenirii Sale. Acest ultim semn prevestitor a apărut la orizont. Totul este pregătit. Clipa declanşării doar trebuie să sosească şi evenimentele să se deruleze. In „Buletinul Special" al publicaţiei „Străjerul" cu ştiri şi evenimente din lumea religioasă din martie 1989, în articolul cu titlul „Ştire extraordinară de la Naţiunile Unite", este redată o declaraţie făcută la ONU :
„Există un anumit punct pe harta globului care ar trebui să fie în atenţia noastră de zi şi noapte. Forţe supranaturale sînt angajate în Palestina şi în Orient în general. Şi, mai mult, puteri în afara sferelor omeneşti fac tot felul de minuni prin acele locuri...".
„Actualmente sîn't considerate planuri pentru ca Organizaţia Naţiunilor Unite să

fie dizolvată şi să fie' înlocuită cu un Tribunal Suprem Mondial, care să preia contul bancar al fiecărei persoane de pe glob, toate conturile de economii, toate proprietăţile mobile şi imobile; şi fiecărui bărbat, femeie sau copil să i se elibereze un număr de identificare şi să i se ofere' o anumită sumă de bani (bancnote standard care sînt tipărite în acest scop şi care aşteaptă să fie folosite). Acest fel de monedă este deja tipărit şi se află astăzi în bănci...".
„Schema reclamă o unire completă între biserică şi stat, un mod uniform de închinare, precum şi o zi uniformă de închinare pentru 'toate naţiunile lumii. Şi ziua aceea de închinare trebuie să fie duminica".
„Cînd individul primeşte numărul său de identificare, şi

fiecare va primi un număr, va primi şi anumite drepturi de a cumpăra sau vinde".
La întrebarea : „Ce s-ar întâmpla unei minorităţi care s-ar împotrivi, sau ar refuza să se conformeze acestui plan?", vorbitorul a răspuns :
„Un nor se va coborî peste orice individ care ar refuza să coopereze. Numărul lui va fi suspendat, ceea ce înseamnează că nu va mai avea dreptul de a cumpăra sau vinde şi, într-un cuvînt, va întîmpina anihilarea"... Semnat pastor G. A. Ste-vens. B. S. p. 1.
Istoria a înregistrat împlinirea profeţiei cu privire la Babilonia, Medo-Persia, Grecia, Roma, cele zece regate, cei 1260 ani ai domniei papale, rana de moarte şi vindecarea ei. Puterile coloniale Spania, Portugalia, Olanda, Franţa şi Anglia au ieşit de pe arena istoriei coloniilor. Statele Unite a intrat pe scena lumii ca putere mondială. Armatele americane sînt prezente pe toate continentele, mările şi oceanele lumii. Conlucrarea dintre SUA şi Vatican sînt vizibile şi de netăgăduit. Pregătirile pentru ultima confruntare eu privire la ziua de închinare adevărată, au apărut deja Ia orizont.
Repet că oricît de neplauzibil ni se pare acum cînd SUA şi Vaticanul sînt apărătorii libertăţilor şi drepturile omului, Statele Unite va promulga legi cu privire la impunerea serbării duminicii prin forţă, contrar prevederilor constituţiei ei. Şi aceasta se va întîmpla în viitorul apropiat. Se vor invoca motive, se vor prezenta argumente şi se va trece la fapte. Dar orice argument se va prezenta, fie a unităţii creştine, fie o cerinţă a sindicatelor libere, fie invocarea' motivului că pedepsele lui Dumnezeu vin peste omenire din cauza călcării duminicii, fie chiar motive politice sau salvarea lumii de fa nimicire totală, ori oricare alt argument ar fi invocat, legea duminicală sub orice formă va apare va fi abaterea de la principiile' d_e bază ale fondării SUA. călcarea principiului libertăţii de conştiinţă, şi deci, violarea constituţiei. Aceasta înseamnă că „vorbea ca un balaur". Apoc. 13, 11.
In acest timp, solemn se vesteşte o triplă solie, ultima solie pentru salvarea oamenilor : „El zicea cu glas tare : „Te-meţi-vă de Dumnezeu şi daţi-I slavă, căci a venit ceasul judecăţii Lui; şi închinaţi-vă Celui ce a făcut cerul şi pămîntul, marea şi izvoarele "apelor !". Apoi a urmat un alt înger, al doilea, şi a zis : „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile

din vinul mîniei curviei ei !".

— 76 •—

Apoi a urmat un alt înger, al treilea, şi a zis cu glas tare i „Dacă se închină, cineva fiarei şi icoanei ei, şi primeşte semnul ei' pe frunte sau pe mînă, va bea şi el din vinul mîniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mîniei Lui; şi va fi chinuit în foc şi în pucioasă, înaintea sfinţilor îngeri şi a Mielului. Şi fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Şi nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei şi icoanei ei, şi oricine primeşte semnul numelui ei ! Aici este răbdarea sfinţilor, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Isus'". Apoc. 14, 7—12.

Evenimentele finale vor fi repezi. Ne aflăm pe ultimul colţ al timpului sfîrşitului. Cea mai mare parte a semnelor s-au consumat. Ne mai rămîne puţin drum de parcurs. Nu mai este timp de amînat, fără a fi in primejdia de a fi surprinşi nepregătiţi. Un îndemn potrivit şi la timp sună :

„Feriţi-vă de o îndelungată amînare. Nu lăsaţi la o parte lucrarea de părăsire a păcatelor şi de a cău'ta curăţirea inimii prin Domnul Hristos. în aceasta au greşit mii şi mii de oameni spre pierzarea lor veşnică. Nu vreau să stăruiesc aici asupra scurtimii şi nesiguranţei vieţii ; dar există un teribil pericol — un pericol insuficient de înţeles — în a tot amîna ascultarea de vocea Duhului Sfînt al lui Dumnezeu, şi a alege de *si* trăi viaţa cea fără de păcat, căci de fapt aceasta este în realitate cauza care produce amînarea. Păcatul, oricît de mic ar fi considerat, nu poate fi îngăduit decît numai cu primejdia pierderii veşnice. Ceea ce nu ajungem să biruim în viaţa noastră, lucrul acela ne va birui pe noi, şi va lucra la pierderea noastră veşnică". CH, p. 30. 31.

Singurul loc sigur este cel indicat de psalmist : „Cel ce stă. sub ocrotirea Celui Prea înalt, şi se odihneşte la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul : „EI este locul meu de scăpare, şi cetătuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred !". Psalm. 91, 1. 2.

Toate sînt spuse şi descoperite prin Cuvîntul lui Dumnezeu mai înainte de a se întîmpla. Ele pot fi cunoscute. Nimeni nu poate prezenta scuze înaintea lui Dumnezeu: „Şi v-am spus aceste lucruri acum înainte ca să se întîmple, pentru ca atunci cînd se va întîmpla să credeţi". Ioan, 14, 29.

Doamne, dă-ne înţelepciunea şi puterea de a Te alege pe Tine, de a ne teme de Tine şi nu de oameni, şi păstrează-ne sub acoperământul Tău, pînă vei veni să ne iei la Tine, Amin !

— 77 —

SEMNE ÎNTRE POPOARE

„Neamurile se mîniaseră dar a venit mînia Ta ; a venit vremea să judeci pe cei morţi şi să răsplăteşti pe robii Tăi prooroci, pe sfinţi şi pe cei ce se tem de Numele Tău, mici şi mari, şi sa prăpădeşti pe cei ce prăpădesc pămîntul !". Apoc. 11, 1.8.

în capitolele precedente am tratat despre semnele naturale, despre starea societăţii umane şi despre evoluţia în domeniul religios ale semnelor revenirii

Domnului. In continuare dorim să urmărim desfăşurarea relaţiilor dintre popoare, adică starea politică a lumii şi semnificaţia ei în legătură cu a doua venire a lui Hristos, în lumina Sfintelor Scripturi.
Textul citat la început prezice relaţii încordate între popoare pînă la gradul superlativ. Expresiile „Neamurile se mîniaseră" şi „sa prăpădeşti pe cei ce prăpădesc pămîntul" sînt dure şi semnificative. Ele relevează şi nevoia unei urgente intervenţii divine. Ea se va materializa prin măreţul eveniment al revenirii Domnului, pentru a salva pe credincioşii Săi de pe pămînt.
Dumnezeu iubeşte lumea şi a plătit preţul scump al răscumpărării omului din starea de vinovăţie în care s-a afundat, trimiţînd în lume pe Fiul Său scump, Domnul Isus Hristos. Prin sacrificiul Său adus pe crucea de pe Golgo'ta, Mîntuitorul a făcut ispăşire făcînd posibilă iertarea şi salvarea omului păcătos : „Căci ştiţi că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu

aur, aţi fost răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire, pe care îl moşteniserăţi de la părinţii voştri, ci cu sîngele cel scump al lui Hristos, Mielul fără, cusur si fără prihană". 1 Petru 1, 18. 19.
S-ar părea că Dumnezeu a uitat lumea noastră, şi oamenii îşi manifestă ambiţiile lor fără nici o restricţie. Darlucru-rile nu stau aşa. Cartea sfîntă scoate în evidenţă faptul că există o limită peste care nimeni nu poate să treacă manifes-tîndu-şi capriciile, răutatea şi puterea lui. Ochiul Atoatevăzător al luj Dumnezeu observă totul,. Nimic nu se întîmplă fără ştirea Lui : „Nu se vînd oare două vrăbii la un ban? Totuşi, nici una din ele nu cade pe pămînt fără voia Tatăului vostru. Cît despre voi pînă şi perii din cap vă sînt număraţi. Deci nu vă temeţi ; voi sîntgţi mai de preţ decît multe vrăbii" Mat. 10 29—31.
Cei ce trag o concluzie greşită privitor la îndelunga răbdare a lui Dumnezeu se înşală. Dumnezeu nu este indiferent cu privire la cele ce se întîmplă.» El nu pedepseşte imediat pentru că îşi găseşte plăcerea în a ierta. De aceea aşteaptă pe om să se pocăiască pentru a-i oferi salvarea Sa, prin iubirea Sa-^ iertătoare. Iată de ce aşteaptă Dumnezeu : „Domnul nu mtîrzie în împlinirea făgăduinţei Lui, cum cred unii ; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, şi 'doreşte ca nici unul să piară, ci toţi să vină la pocăinţă". 2 Pe. 3', 9. Şi Biblia atrage atenţia : „Pentru că nu aduce repede la îndeplinire hotărîrea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorinţa de a face răul. Totuşi, măcar că păcătosul face de o sută de ori răul şi stăruieşte multă vreme în el, eu ştiu că fericirea este pentru cei ce se tem de Dumnezeu, şi au frică de El". Eel. 8, 11. 12.
Există o margine a îndelungei răbdări a lui Dumnezeu. Fiecare individ sau naţiune are pus la dispoziţie de către Creatorul un timp de probă. Cînd marginea este'atinsă, cîhd măsura este_ umplută, hotarul timpului de încercare nu poate fi depăşit. In acel moment Dumnezeu intervine. Acest lucru trebuie scos în evidenţă.
Cînd Dumnezeu a chemat pe Avraam i-a făgăduit Ca-naanul. Dar el nu 1-a luat imediat în stăpînire. Locuitorilor Canaanului li s-a mai acordat un timp de har de

400 de ani. Iată cum explică Dumnezeu Iui Avraam această amînare :
— 80
,, ... căci nelegiuirea Amoriţilor nu şi-a atins încă vîrful . Gen. 15, 16.
'
Da, există o margine pe care oamenii nu o pot trece. Cînd măsura este umplută Dumnezeu intervine. Aşa a intervenit El cînd răutatea oamenilor a atins vîrful înainte de potop. (Gen. 6, 5—7). Tot la fel a intervenit în cazul .cetăţilor Sodoma şi Gomora. (Gen. 18, 20. 21). Amintind acestea Mîn-tuitorul trage concluzia :
„Tot aşa va fi şi în ziua cînd se va arăta' Fiul omului". Luc. 17, 30.
Pentru prima oară în istoria lumii, oamenii au la înde-
mînă posibilitatea de a distruge pămîntul. Tehnologia avansată le oferă o aşa posibilitate. Invenţia bombelor atomice, cu hidrogen, cu neutroni, cele bacteriologice şi chimice prezintă pentru lume pericolul ca ea să ajungă sfîrşitul. O mică explozie într-o margine îndepărtată a pămîntului, poate declanşa o reacţie în lanţ care ar duce la groaznica şi totala distrugere a întregii lumi. Cursa înarmărilor din ultimiî ani a stocat material explozibil cu care lumea ar putea fi nimicită Ide mai multe ori. Oamenii mari şi cu răspundere de pe pămînt au tras semnalul ele alarmă. Ei au semnalat pericolul în care ne aflăm. U Thant, fostul secretar general la ONU, la o conferinţă dedicată dezvoltării lumii, la data de 9 mai 1984, ' a declarat :
„Nu vreau să par prea dramatic, dar trag concluzia în urma informaţiilor pe care le am ca secretar general, oe satele membre ale Naţiunilor Unite le-au mai rămas probabil doar 10 ani, timp în care să pună capăt vechilor lor neînţelegeri şi să pună temelia unei colaborări globale pentru a înfrînge cursa înarmărilor, să îmbunătăţească condiţiile de trai ale omenirii, să reglementeze explozia demografică şi să dea avîntul necesar eforturilor de dezvoltare ale lumii".
„Dacă în decada următoare nu se va începe o asemenea colaborare mondială, atunci mă tem că problemele pe care le-am enumerat vor atinge proporţii atît de ameninţătoare încît nu vor mai putea fi ţinute sub control". Rămas bun pămînt, pag. 5, de R. Pierson.
în articolul „Sfîrşitul istoriei" pag. 7 de T.C. se relatează: „O informaţie veche, de acum cîţiva ani, e aceea că rachetele balistice intercontinentale sînt gata să decoleze în 32 de se curide pentru a ataca 'obiective din continentele învecinate şi
81
că în momentul de faţă (calculul este făcut pentru 1980) există o putere de explozie de 1,8 miliarde de tone de exploziv clasic, mai mult de o jumătate de tonă de exploziv .de fiecare locuitor al pămîntului.
„Ceea ce este. mai îngrijorător e faptul că se produce din ce în ce mai mult plutoniu, care apoi tratat poate fi transformat şi folosit în armele nucleare şi că ţările.mici sînt din ce în ce mai interesate să fabrice aşa ceva. De exemplu, dacă în 1970 s-au fabricat 2000 de bombe atomice, în 1980 producţia e apreciată la circa 20.000 de bombe atomice".

înarmarea apasă greu pe, umerii omenirii. în timp ce pe pămînt mor anual, circa 25—30 milioane de oameni din cauza foamei şi subnutriţiei, sume enorme se cheltuiesc pentru distrugere. Circa 60% din savanţi şi cercetători lucrează pentru înarmări. Cu preţul unui bombardier s-ar putea asigura hrana pentru un milion de copii pe timp de un an. Contravaloarea unui port-avion cu propulsie nucleară, este egală cu preţul a peste 2,5 milioane tone de grîu. O rachetă tip „Atlas" echi-valează cu costul unui bloc de locuinţe cu 30 etaje. Un tanc standard necesită fondurile cu care s-ar putea construi o şcoală. Şi costurile se ridică cu cît invenţiile sînt mai perfecţionate, mai sofisticate.
„Este nevoie de bani — "bani adevăraţi — pentru ca fiecare naţiune să-şi păstreze puterea. Pentru bugetul apărării în America se plătesc circa 2.000 de dolari pe. secundă — şi mâi mult de 200.000.000 dolari pe zi. O mare parte din aceşti bani sînt folosiţi pentru ca tinerii să mărşăluiască, avioanele să zboare iar armele să tragă". R. b. p., pag. 6.
In ultimii ani, Dumnezeu a îngăduit ca pe arena lumii să apară oameni capabili şi de valoare, care au folosit toată iscusinţa lor să reducă încordarea. Ei au rezolvat multe probleme dificile ale lumii, o mare parte din ele prin tratative. Lumea a răsuflat uşurată. Adierea caldă a dezgheţului a făcut să apară optimismul. Totuşi starea politică a lumii nu este de lăudat. Optimismul este voalat tot mai des de nori şi crize, care' pe zi ce trece par a fi tot mai frecvente. într-un raport recent, este prezentată faţa adevărată a lucrurilor, prin următoarele constatări pline de semnificaţie şi realism :
„Astăzi nu este nevoie să vorbim mult despre timpul sfîr-şitului. Fiecare îl cunoaşte. Da, sîntem saturaţi în fiecare

seară cu tablourile îngrozitoare cu care am fost năpădiţi. Aceste tablouri schimbătoare între nădejde şi îndoială ne fac să fim preocupaţi.
Cu puţin înainte jubilam de bucuria liniştitoare cu privire la unificarea paşnică a Germaniei şi iată o situaţie disperată izvorîtă din, acest nou început în noua Germanie Federală.
Cu puţin înainte cînd Gorbaciov a fost numit plin de iubire şi recunoştinţă „Gorbi" şi era preamărit de politicieni că a făcut o întorsătură care ar da posibilitatea unei noi ere, chiar atunci a apărut groaza apăsătoare că Gorbaciov ar putea clădi o nouă dictatură.
Jubileul asupra biruinţei în războiul din Golf de abia a fost vestit" şi s-au şi ridicat glasuri care au contestat că sîntem biruitori în Golf. Am fost obligaţi să constatăm că Saddam Hussein a înlăturat-o, să asistăm la faptul că el este un politician adversar şi să privim la toate cîte Ie-a făcut poporului kurd neajutorat. Acestea sînt schimbări care ne preocupă pe noi.
Cîte tablouri ale timpului sfîrşitului am văzut deja numai în acest an ! Război în Irak, rachete peste Israel, alungarea şi moartea kurzilor, izvoarele de ţiţei incendiate şi nori de fum negru în Kuweit, foamete în Etiopia şi în, alte ţări africane, inundaţii catastrofale în Asia, cenuşă şi lavă prin izbucnirea unui

vulcan în Filipine. Şi poate nu ultimul, groaznicul război civil din Jugoslavia. Aşa a urmat groază după groază ! Cine poate încă să le considere corect? Cine poate simţi ca toţi şi să-i ajute ? Ce să facem cu această depresivă istorie a lumii ?
Aceste tablouri ne produc dureri. Nu se mai pot suporta,, toate. Graniţa suferinţelor este cu mult depăşită. Nu se mai pot privi mai departe, ci trebuie să închidem ochii, să ne au-toapărăm.
Problemele închid urechile unora. Nu se poate duce lumea întreagă pe umerii lor. A închide ochii este un reflex al supravieţuirii. Nu se poate merge la distrugere. Cine nu poate înţelege aceasta". (Din conferinţa *„O* lume, o ordine, o pace, o religie..." ţinută la Nurnberg de B. Liske, la 6 iul. 1991).
Cele de mai sus ne determină să. ne reamintim de cuvintele spuse de Mîntuitorul cu aproape două milenii înainte[1] :
__ **«3 —**
„Vor fi semne în soare, în lună şi în stele. Şi pe pămînt va fi strâmtorare printre neamuri, care nu vor şti ce să facă la auzul urletului mării şi a valurilor; oamenii îşi vor da sufletul de groază, în aşteptarea lucrurilor care se vor întîmpla pe pâ-^ mînt; căci puterile cerului vor fi clătinate. Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere şi slava mare. Cînd vor începe să se întîmple aceste lucruri, să vă uitaţi în;, sus şi să vă ridicaţi capetele, pentru 'că izbăvirea voastră se apropie". Luca 21, 25—28.
Nelinişte dintre popoare nu va mai putea fi mult timp controlată.. Lumea este asemenea unui vulcan care clocoteşte şi stă gata să izbucnească. Explozii din furia popoarelor apar în diferite colţuri ale lumii, ca lava fierbinte, pustiitoare. Schimbările apărute în ultimii ani dovedesc aceasfti cu prisosinţă. Ele nu mai pot fi oprite.
O scurtă privire asupra relaţiilor dintre naţiunile pămîn-tului este edificatoare. In timp de 345 de ani de la încheierea ultimului război mondial s-au înregistrat mai mult de 60 de războaie. Dacă se numără şi cele interne — conflicte şi răscoale — nu este, uşor să fie calculate. Unii sociologi numără numai în 13 ani (1956—1969) că au avut loc 1.200 de războaie interne. Realitatea este că niciodată nu au fost pe pămînt atîta ură, duşmănie, conflicte şi suferinţe soldate cu un număr atît de mare de victime, de pierderi de vieţi omeneşti şi distrugeri materiale, ca în zilele noastre. Spre exemplu, să ne gîndim numai la războiul din golf, la revărsarea petrolului în apele oceanului, la norii de fum care au poluat atmosfera şi la urmările ce decurg din toate acestea !
Trăim într-o lume furioasă, frământată de lupte, răscoale, violenţe şi intoleranţă, o lume greu de mulţumit şi greu de condus. O lume care dă multă bătaie de cap conducătorilor, economiştilor, sociologilor şi politicienilor. O lume a cărei şanse de supravieţuire se spulberă. O lume care se zbate în agonie. O personalitate cu răspundere mondială, scria cu cîţiva ani în urmă :
„Un val neplăcut de fărădelegi şi anarhie acoperă multe ţări. Avioane deturnate, victime nevinovate ucise, împuşcarea cu sînge rece a atleţilor, a martorilor din

aeroporturi sau a ostatecilor îngroziţi, răpirea persoanelor din conducerea gu-
■^B
vernelor, urmată de cererile terifiante ale crimlnallloi ai *t* tea şi alte atrocităţi lasă lumea într-o stare de şoc şi rem ţie
în timpul ce se pretinde a fi perioada cea mai Imunul.i din istoria omului, cînd planeta Pămînt este plina de desci ririle şi invenţiile cele mai uluitoare, sîntem "martori h i i li mai rele epidemii de fărădelegi pe care a cunoscut-o vremi i1 rasa umană. Oraşele noastre sînt copleşite de viol, crima, tul burări, jaf şi incendii. Prea multe străzi ale oraşelor au devenii nesigure pentru cei ce respectă legea.
Lumea noastră începe să ducă lipsă c " condiţii de supt'u vieţuire. Explozia populaţiei ameninţă pe abilităţile plan Pămînt de a oferi hrană şi îmbrăcăminte care să satisfac;! anual nevoile milioanelor nenumărate ale presiunii umane. Expi spun că prin jurul anului 2000, sau chiar mai devreme, situa ţia va deveni extrem de "critică. Naţiunile Unite, guvern I' naţionale şi unele persoane particulare interesate sînt foarte sceptice în ce priveşte securitatea viitorului.
Altădată ne puteam bizui pe planeta mamă Pămînt, pe aerul pe care îl respirăm şi pe oceanele noastre puternice. I e consideram izvoare,inepuizabile care să satisfacă nevoile dmu Iui. Nu am dat atenţie faptului că deşeurile noastre poluau apele şi rîurile, atmosfera şi chiar pămîntul în sine.
Acum oraşele duc lipsă de are curat. Din lacuri, rîuTJ şi pîraie lipseşte apa curată. Avioanele cu reacţie, automob şr fabricile modifică compoziţia aerului pe caro îl respirai ■ Chiar si oceanele ameninţă să fie o problemă pentru omul modern.
Ce se întîmpla? încotro mergem? Unde vom sfîrşi? Care sînt soluţiile pentru problemele cu care este confruntată avi planeta noastră Pămînt?". R. H. Pierson, „Rămas bun p'3 mînt", pag. 3, 4.
Cu toate acestea., cercetătorul atent al Bibliei are şuii ciente motive temeinice să rămînă optimist şi lipsit de teamfi, Lumea noastră este în atenţia cerului. Dumnezeu an- pentru generaţia noastră' o lucrare specială de îndeplinit. Vizionarul de pe Patmos a scris :
„După aceea am văzut patru îngeri, care stăteau ui in cioare în cele patru colţuri ale pămîntului. Ei ţineau cel,, pa tru vînturi ale pămîntului, ca să nu sufle vînt pe pămînt', nici pe mare, nici peste vreun copac. Şi am văzut un alt înger,

care se suia dinspre răsăritul soarelui, şi care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri, cărora le fusese dat să vatăme pămîntul şi marea zi~ c'înd : „Nu vătămaţi pămîntul, nici marea, nici copacii, pînă nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru !". Apoc. 7, 1—3.
Nu vom intra în explicarea detaliată a însemnătăţii şi simbolurilor profetice

din textele de mai sus. Doresc numai să reţinem faptul că îngerii lui Dumnezeu conlucrează cu oamenii, pentru ca vînturile războaielor şi distrugerilor să fie oprite, pentru a nu împiedica lucrarea de sigilare a sufletelor ce vor fi ocrotite. Atitudinea fiecărei persoane şi comportamentul ei în cercările şi evenimentele pe care le întîm-pină, va hotărî primirea sau respingerea lui. Dacă problemele uşoare sau grele pe care le trăieşte îl determină să se apropie de Dumnezeu, să se încreadă în El pe deplin, să se roage, să fie blînd, răbdător, să iubească şi să apere în mod neegoist dreptatea însuşindu-şi caracterul lui Dumnezeu (Mat. 5, 44—48), va fi sigilat ca aparţinător al familiei cereşti. Dacă ia atitudine de răzvrătire, de murmurare şi împotrivire faţă de Dumnezeu, dacă devine plin de ură, răutate, violenţă şi răzbunare, el va rămîne nesigilat şi nemîntuit. ;

Să te resemnezi în faţa nedreptăţilor, a egoismului şi a răutăţii nu este lucru uşor. Şi totuşi nu este greu să rezişti cînd priveşti la un Tată răbdător, Care zăboveşte cu dreapta pedeapsă, Unul care doreşte şi aşteaptă ca oamenii să se po-căiască pentru a fi iertaţi şi primiţi, un Dumnezeu care oferă încă ocazia mîntuirii chiar şi celui mai mare păcătos. Dacă omul se închină Creatorului său, Ii adoră iubirea, îndelunga răbdare, bunătatea şi iubirea Sa iertătoare, va găsi motive te-meinice să-şi încredinţeze soarta în mîna Celui Atotputernic, a Celui Atoateştiutor, Care a dat pe unicul Său Fiu să moară în locul omului păcătos spre a fi salvat.

Am toată certitudinea şi cred că nu oamenii vor aduce sfîrşitul pentru lumea noastră. Deşi deţin arme şi rachete puternice, sofisticate şi neimaginat de groaznice, totuşi pămîntul nu 'va fi distrus de oameni. Sînt sigur că mîna ocrotitoare a lui Dumnezeu este întinsă asupra acestui pămînt creat de El şi îl apără atît de „mînia neamurilor" cît şi de cei ce ar cuteza

să „prăpădească pămîntul". Îmi bazez aceste afirmaţii pe temeinicul cuvînt al Scripturii :

„Iar cerurile şi pămîntul de acum sînt păzite şi păstrate, prin acelaş Cuvîn't, pentru focul din ziua de judecată şi de pieire a oamenilor nelegiuiţi". 2 Petr. 3, 7.

In textele anterioare se precizează că se referă la „zilele din urmă". (2 Pet, 3, 3). Era prezis că oamenii urmau să ia o atitudine batjocoritoare, de necredinţă şi de tăgăduire a lui Dumnezeu şi a împlinirii făgăduinţei „venirii Lui" (v 4). Se mai atrage atenţia la creaţiune şi potop, fapte atît de mult contestate de omul modern, dar care nu pot fi combătute, deoarece ele se bazează pe puterea „Cuvîntului lui Dumnezeu" de a creea şi a susţine totul. (v. 5. 6 ; vezi şi Psal. 33, 6, 9)

In 2 Pet. 3, 7 s_e dă preţioasa asigurare că aceeaşi putere a Cuvîntului lui Dumnezeu care a creat toate lucrurile îşi asumă răspunderea de a „păzi" şi a „păstra" pămîntul pentru „ziua de judecată". De remarcat este şi faptul că se folosesc doi . termeni care se întregesc. Lumea noastră nu numai că este păzită, ci şi păstrată pentru că Dumnezeu are un scop clar cu ea : judecata şi răsplata. înţelesul acestei asigurări este mult cuprinzător. Nu trebuie să ne temem nici de

distrugerile lente prin poluarea aerului, a apei şi a mediului înconjurător, nici de armele terestre şi extxa terestre (războiul stelelor), nici de faptul că viaţa pe pămînt sau ape a vieţuitoarelor este afectată de mînia oamenilor care prin felul lor greşit de procedare încearcă să prăpădească pămîntul. Avem motive,să ne încredem în Dumnezeu, în puterea Sa ocrotitoare şi păstrătoare. Să fim optimişti, să credem în biruinţa binelui, în asigurarea dată de Dumnezeu.
Deşi nu trebuie să fim indiferenţi faţă de ce se întîm-plă pe pămînt, să contribuim cu tot ce putem la păstrarea posibilităţii vieţuirii în lumea noastră, să atragem atenţia că oamenii nu au dreptul de a „prăpădi pămîntul" şi că cei ce se încumetă să facă aceasta vor fi „prăpădiţi" (Apoc. 11, 18), adică pedepsiţi de Dumnezeu, totuşi să nu uităm , că aeesite realităţi declară cu claritate că nu va mai fi timp mult de a mai rămîne pe pămînt. între semnele revenirii Sale, Isus le-a prevăzut pe toate acestea: „Un neam se va scula'împotriva altui neam, şi o împărăţie împotriva altei împărăţii ; şi pe

alocurea vor fi cutremure de pămînt, foamete şi ciumă".
Mat ;24, 7.
Dar mai este o întrebare. Cît va mai tolera îndelunga răbdare a lui Dumnezeu toate acestea? Cu alte cuvinte, va mai întîrzia să se arate „ziua cea mare a lui Dumnezeu"? Deşi nu cunoaştem ceasul nici ziua, semnele ne indică că am ajuns la sfî-rşitul timpului. Dumnezeu va interveni tocmai pentru că „a venit vremea să judeci... şi să prăpădeşti pe cei ce prăpădesc pămîntul".
In vechime oamenii păcătoşi s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu şi au luat în mîinile lor soarta omenirii. Dumnezeu spu§ese : „Iar voi creşteţi şi înmulţiţi-vă ; răspîndiţi-vă pe pămfnt, şi înmulţiţi-vă pe el". Gen. 9, 7.' Dar clăditorii turnului Babei n-au voit să se supună : „Şi au mai zis : „Haidem să ne zidim o cetate şi un turn al cărui vîrf să atingă cerul, şi să ne facem un nume, ca să nu fim împrăştiaţi pe toată faţa pămîntului". Gen. 11,4. Reţineţi vă rog' : „3ă nu fim împrăştiaţi pe toată faţa pămîntului".
Sub privirea atotvăzătoare a lui Dumnezeu, oamenii răzvrătiţi s-au încăpăţînat şi au zis : NÎJ ! Ei au plănuit contra poruncii lui Dumnezeu. Şi s-au unit' la lucru. Vor reuşi oare? Pînă unde vorvmerge?
Şi Domnul a. zis : „Iată ei sînt un singur popor, şi toţi au aceeaşi limbă; şi iată de ce s-au apucat; acum nimic nu i-ar împiedica să facă tot ce şi-au pus în gÎ2id. Haide să ne coborîm...". Gen. 11, 6. 7.
Şi Domnul s-a coborît şi a intervenit. Planurile răzvrătite au fost zădărnicite şi intenţia lui Dumnezeu s-a realizat: „Şi Domnul i-a împrăştiat de acolo pe toată faţa pămîntului ; aşa că au încetat să zidească cetatea". Gen. 11, 8.
Omule de lut, nu uita că eşti neputincios ! Cum poţi să nutreşti gîndul. şi ambiţia de a te răzvrăti împotriva Creatorului tău? Cum poţi să nu iei seama la Cuvîntul Său? El te încunoştinţează : „Eu arii vestit de la început ce are să se întîmple şi cu mult înainte ce nu este încă împlinit. Eu zic : „Hotărîrile Mele vor rămîne în picioare, şi îmi voi aduce la îndeplinire toată voia Mea". Isaia 46, 10.

Să nu uităm însă că istoria se repetă. Au fost atunci oameni care s-au opus poruncilor lui Dumnezeu, şi se vor găsi
şi azi astfel de persoane. Să ne gîndim numai la războiul clin Golf. S-a găsit un dictator care s-a opus păcii unei lumi întregi. La fel se vor găsi unii care vor cuteza să prăpădească pămîntul. Şi astăzi omul are această posibilitate. Domnul va zice: „Iată ce şi-au pus de gînd să facă. Acum nimic nu i-ar împiedica. Hai să ne coborîm...". Şi, ca la turnul Babei, Domnul se va coborî prin măreţul eveniment al celei de a doua veniri.
Da, este aproape ziua cînd Tatăl va spune Fiului : „Fiule, a venit vremea să Te cobori. Este timpul să intervii în favoarea pămîntului răscumpărat cu scump sîngele Tău. Coboară, fiindcă altfel nimic nu i-ar împiedica pe oameni să facă ce şi-au pus de gînd". Şi Hristos Domnul se va coborî aşa cum scrie proorocul Daniel :
„In vremea aceea, se va scula marele voievod Minai!, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strîmtorare, cum n-a mai fost de cînd sînt neamurile şi pînă în vremea aceasta. Dar în vremea aceea, poporul tău va fi mîntuit, şi anume oricine va fi găsit scris în carte". Dan. 12, 1.
Acum este timpul deciziunii pentru fiecare suflet. Acum se face lucrarea de sigilare. Toţi cei sigilaţi ca aparţinîncl lui Dum'n'ezeu vor fi scrişi în cartea vieţii. Ei vor fi salvaţi prin intervenţia lui Dumnezeu. Mihail reprezintă pe Cel asemenea lui Dumnezeu : Isus.
Zile mari ne stau în faţă. Pe de o parte, mînia oamenilor şi gînduri de a prăpădi pămîntul va aduce pe oameni în situaţia de a-şi da sufletul de groază în aşteptarea lucrurilor ce urmează să se întîmple. O astfel de situaţie este greu de imaginat, fiindcă aşa ceva n-a mai existat în lumea noastră. Pe de altă parte se oferă oamenilor salvarea şi ocrotirea lui Dumnezeu. Fiecare mai poate încă să ia o hotărîre, să se decidă. Cine alege pe Domnul are mîntuirea.
Dumnezeu doreşte o servire din iubire şi nu din frică sau din constrîngere. El oferă ocrotire tuturor celor dispuşi să o primească. Ai putea să respingi iubirea lui salvatoare?
„Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea înalt, şi se odihneşte la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul : „El este locul meu de scăpare şi cetăţuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred !", Da, El te scapă de laţul vînătorului, de ciumă şi de pustiirile ei. El te va acoperi cu penele Lui, şi te va

ascunde sub aripile Lui. Căci seut. şi pavăză este credincioşia Lui ! Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopţii, 'nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciuma care umblă în întuneric, nici de molima care bîntuie ziua în amiaza mare. O mie să cadă alături de tine, şi zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. Doar vei privi cu ochii şi vei vedea răsplătirea celor răi". Psalm 91, 1—8. '
Doamne, îţi mulţumesc de oferta iubitoare a ocrotirii Tale. Te implor, fii Salvatorul meu. Dă-mi credinţă tare să mă încred total în Tine, în jertfa Ta, în

meritele Tale. Primeşte-ma să fiu al Tău pentru veşnicie. Ajută-mă să ajung acasă în ceruri, prin harul Tău, spre slava Ta. De asemenea, ascultă şi împlineşte această dorinţă tuturor pămîntenilor care se roagă Ţie ! Amin {■

MARELE EVENIMENT : REVENIREA

„Cînd va veni Fiul omului în slava Sa, cu toţi sfinţii îngeri, va şedea pe scaunul de domnie a slavei Sale". Mat. 25, 31.

Am tratat cîteva din semnele revenirii Domnului. Multe din ele s-au împlinit şi fac parte din filele istoriei trecutului. Unele le trăim în fiecare zi, se perindă sub ochii noştri în prezent. Cîteva din ele sînt semne viitoare, care[1] bat la uşă şi sînt gata să-şi semnalizeze apariţia pe scena lumii. Ele vor fi caracterizate degrabă în desfăşurarea lor : „Căci Domnul va împlini pe deplin şi repede pe pămînt cuvîtltul Lui". Rom, 9, 28.

Adevăraţii aşteptători ai celei de a doua veniri urmăresc cu atenţie desfăşurarea acestor semne. Ele sînt pietrele kilometrice indicatoare, care marchează calea mîntuirii pînă vom ajunge în casa Tatălui. Observîndu-le, ele ne fac cunoscut cît drum am parcurs, unde ne aflăm în prezent, şi cît mai avem -de mers pînă vom ajunge ţinta, adică cerul iubitorului nostru Tată, unde sîntem aşteptaţi cu mult dor.

Evenimentul revenirii Sale este supranumit „ziua cea mare a Domnului". Ea va fi plină de slavă, de măreţie, de strălucire. Cînd Domnul slavei va veni a doua oară, El nu va mai îmbrăca înfăţişarea unui prunc : „Dispreţuit şi părăsit de oameni, om al durerii şi obişnuit cu suferinţa, era aşa de dispreţuit că îţi întbreeai faţa de la El şi noi nu L-am băgat în

Seamă". Isaia 53, 3. Domnul va veni „în slava Sa, cu toţi sfinţii îngeri şi va şedea pe tronul slavei Sale".

La învierea Domnului un singur înger a fost trimis de Dumnezeu la mormînt : „înfăţişarea lui era ca fulgerul, şi îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii au tremurat de frica lui, şi au rămas ca nişte morţi". Mat. 28, 3. 4. Dar cînd mulţimea de îngeri strălucitori vor apare pe norul cel alb, ce splendoare, ce strălucire, ce măreţie !

Dar îngerii sînt numai creaturi şi totuşi sînt înzestraţi cu aşa strălucire şi slavă. Dar Hristos Domnul, Creatorul tuturor lucrurilor? (Ioan 1, 1—3. 14). Vizionarul de pe Patmos îl descrie : „Capul şi părul Lui erau albe, ca lîna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului ; picioarele lui erau ca arama aprinsă şi arsă în cuptor; şi glasul lui era ca vuietul unor ape mari". Să observăm efectul acestei străluciri : „Cînd L-am văzut, am căzut la picioarele lui ca mort". Apoc 1 14. 15. 17./

Descrierea este înfăţişată în cuvinte slabe omeneşti. Comparaţia cu „para focului" şi cu „arama aprinsă" sînt termeni slabi faţă de strălucirea Celui „care locuieşte într-o lumină de care nu poţi să te apropii, pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea, şi care are cinstea şi puterea veşnică !". Tim. 6, 16.

Şi totuşi privirea 'cu ochiul liber la un metal incandescent (un bec puternic aprins) sau metal topit într-un furnal are o strălucire insuportabilă.
Despre Domnul Isus Hristos este scris : „El, care este oglindirea slavei Lui, şi care ţine toate lucrurile cu Cuvîntul puterii Lui, a făcut curăţirea păcatelor, şi a şezut la dreapta măririi în locurile prea înalte, ajungînd cu atît mai pe sus de îngeri, cu cît a moştenit un Nume mult mai minunat decît al lor". Evr. 1, 3.4. Iar în rugăciunea Sa Isus se ruga: „Şi acum Tată, proslăveşte-Mă la Tine însuţi cu slava pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea". Ioan, 17, 5.
In această măreaţă splendoare, pe care Petru, Iacov şi Ioan au văzut-o parţial la schimbarea la faţă pe munte, cînd „faţa Lui a strălucit ca soarele şi hainele I s-au făcut albe ca lumina", iar „ucenicii au căzut cu fetele la pămînt, şi s-au înspăimîntat foarte tare" (Mat. 17, 2. 6) va fi revenirea Domnului : „Căci Fiul omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; şi atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui".'

Mat. 16, 27. Mai tîrziu apostolul Petru a scris : „Şi dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit şi cel păcătos"!? 1 Pe. 4, 18.
Proorocii din vechime au descris frînturi din evenimentele zilei Domnului : „Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape şi vine în grabă mare ! Da, este aproape ziua • cea amarnică a Domnului, şi viteazul ţipă cu amar". Tef. 1, 14. „Sunaţi din trîmbiţă în Sion ! Sunaţi în gura, mare pe muntele Meu cel sfînt, ca să tremure toţi locuitorii ţării. Căci vine ziua Domnului, este aproape !". Ioel,. 2, 1. „Dumnezeul nostru vine şi nu tace. înaintea Lui merge un foc mistuitor şi împrejurul Lui o furtună puternică. El strigă spre ceruri sus şi spre pămînt, ca să judece pe poporul Său : „Strîngeţi-Mi pe credincioşii Mei, care au făcut legămînt cu Mine prin jertfă !".- Psalm 50, 3—5.
Iată şi o descriere semnificativă : „Păcătoşii sînt îngroziţi în Sion, un tremur a apucat pe cei nelegiuiţi, care zic : „Cine din noi va putea să rămînă lîngă un foc mistuitor? Cine din noi va putea să rămînă lîngă nişte flăcări veşnice?". Isaia 33, 14. „Intră în stînci şi ascunde-te în ţărînă, de frica Domnului şi de strălucirea măreţiei Lui ! Omul va trebui să-şi plece în jos privirea semeaţă şi îngîmfarea lui va fi smerită; numai Domnul va fi înălţat în ziua aceea. Căci este o zi a Domnului oştirilor împotriva oricărui om mîndru şi trufaş, împotriva oricui se înalţă, ca să fie plecat... Oamenii vor intra în peşterile stîncilor si în crăpăturile pămîntului, de frica Domnului şi de strălucirea măreţiei Lui, cînd se va scula să îngrozească pămîntul". Isaia 2, 10—12. 19. De ce oare o asemenea groază de prezenţa, strălucirea şi măreţia Domnului ?
Din capitolele precedente am înţeles că istoria se va încheia printr-o mare criză. Păzitorii poruncilor lui Dumnezeu, cei care au ales să se închine lui Dumnezeu şi să sfinţească ca zi. de odihnă Sabatul, ziua a şaptea a săptămînii, refuzînd să se închinei fiarei şi să primească semnul ei, vor fi grav ameninţaţi. Intîi li se va lua orice posibilitate de trai, prin decretul de a le fi interzis să cumpere sau să vîndă. Apoi li se va fixa o dată la care toţi să fie exterminaţi, prin decretul de

moarte. (Apoc. 13, 14—18). Celor credincioşi li se va oferi alternativa : închinarea lui Dumnezeu şi primirea semnului Său Sabatul, dar cu ameninţarea că vor fi omorîţi ; sau pri-
95 —
mirea semnului fiarei şi acceptarea închinării la fiară, cu promisiuni de viaţă şi alte avantaje, care de fapt nu le va putea realiza. Dar poporul lui Dumnezeu s-a hotărît să rămînă credincios lui Dumnezeu. Despre ei stă scris :
„Aicî este răbdarea sfinţilor, care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi credinţa lui Isus". Apoc. 14,   12.
în această situaţie Hristos Domnul intervine prin a doua Sa venire, pentru salvarea poporului Său din mina criminală a oamenilor răi. Arătarea Domnului în slavă şi strălucire îi îngrozeşte pe toţi cei ce au avut gînduri ucigaşe. Nu Dumnezeu este rău, ci oamenii cu atitudinea. lor de necredinţă şi răzbunare faţă de Dumnezeu şi de paşnicul Său popor credincios. Conştiinţa lor vinovată îi umple de spaime. Intervenţia Domnului este promptă, fără nici o întîrziere :
„Cerul s-a strîns ca o carte de piele pe care o faci sul. Şi toţi munţii şi toate ostroavele s-au mutat din locul lor. împăraţii pămîntului, domnitorii, căpitanii oştilor, cei bogaţi şi cei puternici, toţi robii şi toţi oamenii slobozi s-au ascuns în peşteri şi în stîncile munţilor. Şi ziceau munţilor şi stîncilor : „Că'deţi peste noi, şi ascundeţi-ne de faţa Celui ce sade pe scaunul de domnie şi de mînia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mîniei Lui, şi cine poate sta în picioare". Apoc. 6, 14—17.
în contrast cu- această mulţime în panică este grupa credincioşilor plină de bucurie la arătarea evenimentului plin de măreţie şi strălucire care inundă pămîntul la arătarea Domnului. Despre ei stă scris :
„în ziua aceea vor zice : „Iată acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mîntui. Acesta este Domnul în care ne încredeam, acum să ne veselim si să ne bucurăm de mîntuirea Lui !". Isaia 25, 9. Prietene, în. care grupă vei fi atunci?
Dorinţa oamenilor păcătoşi de a suprima pe credincioşi va fi oprită. Domnul apare pe nor. Natura va ieşi din făgaşul ei cind norul se va apropia de pămînt. Cînd păcătoşii vor privi revenirea Domnului în slavă se vor teme şi vor abandona planurile lor ucigaşe. Ei vor fi preocupaţi să se ascundă de strălucirea, măreţia şi grozăvia evenimentului. Să medităm puţin la cîteva puncte ale mult aşteptatei zi :
— 96 —
Isus va veni „în slava Sa". Mat. 25, 31. El va vesti revenirea Sa întregii lumi „cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel" întărit de „trîmbiţa lui Dumnezeu". 1 Tes. 4, 16. Glasul şi trîmbiţa Sa vor fi auzite şi de cei morţi : „Trîmbiţa va suna, morţii vor învia nesupuşi putrezirii, şi noi vom fi schimbaţi". 1 Cor. 15, 52. Atunci morţii înviază îmbrăcaţi în nemurire. Iar credincioşii vii, cei ameninţaţi cu moartea de persecutorii lor, sînt transformaţi în fiinţe nemuritoare : „Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, şi trupul acesta

muritor să se îmbrace în nemurire". V. 53.
<   4
Doresc să subliniez faptul că despre credincioşi se susţinea că ei sînt o minoritate care poate fi uşor nimicită. Dar notaţi ce scenă măreaţă apare ! Micii grupe de credincioşi în viaţă schimbaţi în trupuri nemuritoare, li se alătură milioanele nenumărate de crediciosşi care au fost morţi, dar au înviat la venirea Domnului : „Ceilalţi morţi n-au înviat pînă nu s-au sfîrşit cei o mie de ani. Aceasta este întîia înviere". Apoc. 20, 5.
Vă rog să contemplaţi evenimentul în desfăşurarea lui ! La glasul lui Isus pămîntul se pune în mişcare. Mormintele se deschid, iar morţii sînt deşteptaţi din somnul lor şi înviază. Isus a spus : „Nu vă miraţi de lucrul acesta; pentru că vine ceasul cînd toţi cei din morminte vor auzi glasul Lui, şi vor ieşi afară din ele". Ioan 5, 28, 29. Aceştia sînt credincioşii răs-pîndiţi pe tot pămîntul, care au adormit somnul morţii în cursul celor şase milenii. Ei nu sînt un număr mic, neglijabil. Biblia relatează : „După aceea m-am uitat, şi iată că era o mare gloată, pe care nu o putea să o numere nimeni, din orice neam, din orice seminţie, din orice norod şi de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în haine albe, cu ramuri de finic în mîini; şi strigau cu glas tare, şi ziceau : „Mîntuirea este a Dumnezeului nostru, care sade pe scaunul de domnie, şi a Mielului !". Apoc. 7, 9. 10.
La aceasta să mai adăugăm şi numărul îngerilor, care este atît de mare, încît ni se dă sub formă algebrică : „M-am uitat, şi împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii şi în jurul bătrînilor am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii şi mii de mii". Apoc. 5, 11. Ei sînt concentraţi cu toţii în atmosfera pămîntului nos^
— 97
fcru : „Cînd va veni Fiul omului în slava Sa cu toţi sfinţii îngeri...". Mat. 25, 31. Ce întîlnire a familiei lui Dumnezeu din ceruri şi de pe pămînt ! (Efes. 3, 15). Fiinţele create, îngerii şi oamenii, fac parte din marea familie a lui Dumnezeu. îngerii sînt însărcinaţi cu strînger- a celor credincioşi. (Mat. 13, 39).
. Dar ce mişcătoare va fi întîlnirea oamenilor despărţiţi prin moarte ! Copiii şi părinţii, soţi şi soţii, fraţi şi surori se reîntîlnesc, se îmbrăţişează, se revăd din nou. "Ei vor fi în veci de veci nedespărţiţi.
Apoi să ne imaginăm întîlnirea cu credincioşii din toate veacurile ! Cum va fi cînd vom întîlni pe patriarhi şi pe profeţi, apostoli, martirii etc? Ce ne va spune Abel despre experienţa vieţii lui? Dar Adam, Enoh, Noe, Avraam, Da vid, Solomon, Daniel, Petru, Pavel, loan, misionarii şi reformatorii? Dar noi ce vom istorisi? Ce întîlnire emoţionantă ! Ce conversaţii ! Ce legături de prietenie şi de frăţietate se vor lega între mîntuiţii din toate veacurile !
Se poate că unii dintre noi vor întreba pe cei trei tineri din Babilon, cum au cutezat să aleagă cuptorul cu foc în locul chipului de aur al lui Nabucadneţar. Iar ei ca răspuns ne vor contra întreba : Dar voi cum aţi îndrăznit să intraţi în cuptorul încercării voastre în lupta cu fiara? Nu v-aţi temut de ameninţarea cu

moartea? Şi toţi îşi vor răspunde : Credinţa în Dumnezeu şi îngăduinţele Lui ne-au susţinut : „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă pentru bunătatea Ta, pentru credincioşia Ta !". Psal. 115, 1.
Pana inspirată ne atrage atenţia la întîlnirea dintre sufletele salvate şi cei ce au contribuit la salvarea lor. Ce clipe de neuitat !
„Mîntuiţii vor întîlni şi vor recunoaşte pe aceia a căror atenţie au îndreptat-o către Mîntuitorul ce a fost înălţat. Ce convorbire vor avea ei cu aceste suflete ! „Eram un păcătos", se va spune, „fără Dumnezeu şi fără speranţă în lume; şi tu ai venit la mine şi mi-ai îndreptat atenţia către scumpul Mîn-tuitor ca singura mea nădejde. Şi eu am crezut în El. M-am căit de păcatele mele şi mi s-a dat să stau împreună cu sfinţii Săi în locurile cereşti prin Isus Hristos". Alţii vor zice : „Am fost un păgîn în ţările păgîne. Tu ţi-ai părăsit prietenii şi căminul plăcut şi ai venit să mă înveţi cum să găsesc pe Isus

şi sa cred in El ca singurul Dumnezeu adevărat. Mi-am dâ-rîmat zeii şi am început să mă închin lui Dumnezeu şi acum stau faţă în faţă cu El. Sînt salvat, salvat pe vecie, să privesc o veşnicie pe Cel pe Care îl iubesc. Atunci îl vedeam numai cu ochiul credinţei, dar acum îl văd aşa cum este. Acum pot să-mi exprim recunoştinţa pentru îndurarea Sa mîntuitoare, către El Care m-a iubit si mi-a spălat păcatele în sîngele Său".
Alţii vor exprima mulţumirea lor faţă de aceia care au hrănit pe flămînzi şi au îmbrăcat pe cei goi. „Cînd deznădejdea îmi cuprindea sufletul în necredinţă, Domnul te-a trimis la mine", spun ei, „spre a rosti cuvinte de nădejde şi de mîngîiere. Tu mi-ai adus hrană pentru nevoile fizice şi mi-ai deschis Cuvîntul lui Dumnezeu, trezindu-mă faţă de nevoile mele spirituale. Te-ai purtat cu mine ca un frate. Ai simţit împreună cu mine durerile mele şi ai vindecat sufletul meu rănit şi zdrobit, astfel încît am putut prinde mîna lui Hristos care era întinsă spre a mă salva. în neştiinţa mea, m-ai învăţat cu răbdare că eu am un Tată în ceruri, Care se îngrijeşte de mine. Tu -mi-ai citit făgăduinţele preţioase din Cuvîntul lui Dumnezeu. Mi-ai insuflat credinţa că El mă va mîn-tui. Inima mi-a fost înmuiată, supusă, zdrobită, cînd am meditat la sacrificul făcut de Hristos pentru mine. Am început să înfometez după pîinea vieţii şi adevărul a ajuns de preţ pentru sufletul meu. Sînt aici, salvat, pe vecie[1] salvat, spre a" trăi pentru totdeauna în faţa Sa, şi sa proslăvesc pe Acela Care şi-a dat viaţa pentru mine". Slujitorii Ev., pag. 518, 519.
La toate acestea să mai adăugăm şi înUluirile emoţionante cu îngerii păzitori. îngerii sînt creaturi de grad superior oamenilor (Evr. 2, 7). Cînd ei vor confia credincioşilor din cîte primejdii cunoscute şi necunoscute i-au salvat şi cît de bucuroşi au fost să împlinească poruncile lui Dumnezeu în a servi pe credincioşi în lucrarea mîntuirii, ce simţăminte ne vor cuprinde ! Atunci vom înţelege mai bine că bunul Tată ceresc a pus tot cerul la dispoziţia celor ce au ales să asculte : „Nu sînt oare toţi duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moşteni mîntuirea?". Evr. 1, 14. Deci, cîtă încredere ar trebui să avem în

purtarea de grijă a lui Dumnezeu, şi cît curaj ar trebui să avem în lupta pentru do-bîndirea mîntuirii !

Dar mai presus de toate, întâlnirea cu Hristos Domnul. El, Mîntuitorul nostru, „va vedea rodul muncii sufletului Lui şi se va înviora". Isa. 53, 11. El ne va primi cu iubirea, bunătatea şi amabilitatea caracteristice Lui, şi cu un zîmbet atrăgător va declara : „Iată-Mă Eu şi copiii, pe care Mi i-a dat Dumnezeu !". Evr. 2, 13. Ce clipe sublime ! Ce momente înălţătoare să privim faţa Aceluia Care ne-a răscumpărat !
Aceste simţăminte ne preocupă încă de acum. Nu putem rezista să nu ne exprimăm cîntînd împreună cu poetul : „Cu Isus, ah, faţă-n faţă / Fericit mă voi simţi ! / Să privesc o veşnicie/Cor : Am să-L văd, dă, faţă-n faţă / Să mă satur de privit !/Sus, cu Domnul pe vecie, / Am să-L văd necontenit/... Cu Isus ! Ah ! Faţă-n faţă ! / Ce-am să-I spun cînd L-oi vedea ?/Am să strig cu voce tare : /Mare e iubirea Ta !" — Imnuri Creştine nr. 294.
Şi apoi, împreună cu Isus, scumpul nostru Salvator, îngerii şi oamenii împreună îmbarcaţi pe nava cosmică cerească, vom călători printre astre spre tronul lui Dumnezeu. Dar ce navă ! Ea este construită chiar de Creatorul. Ea este sigură, pentru că nu este construită de mîinile muritorilor şi nici după înţelepciunea omenească. Şi ce călătorie ! Ea este o premieră, este unică de felul ei. Vom călători spre centrul universului, aşa cum nimeni n-a văzut şi n-a experimentat vreodată. Imaginaţi-vă ! Milioanele nenumărate de oameni mântuiţi, împreună cu obştea nenumărată a îngerilor cerului, un uriaş şi imens cortegiu strălucitor, luminat de Hristos, „Soarele care răsare din înălţime". Luc. 1, 78. Această strălucire şi măreţie atrag privirile locuitorilor stelelor. Ei ies să în-tîmpine pe Maiestatea cerului şi cortegiul Său triumfal, care se întoarce biruitor în lupta milenară, aducînd acasă prizonierii eliberaţi din greaua robie a vrăjmaşului. La creerea pământului locuitorii astrelor s-au bucurat că Dumnezeu a mai adăugat o lume — planeta pămînt — care s-a alăturat la marea familie a lui Dumnezeu : „Atunci cînd stelele dimineţii izbucneau în cîntări de bucurie, şi cînd toţi fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie". Iov 38, 7. Dar bucuria lor a fost de scurtă durată. Vestea căderii omului în păcat a umplut cerul de tristeţe. Acum cînd captivii se întorc acasă, bucuria tuturor este inexprimabilă. Ei ies pe coridoarele cerului să întîmpine pe Mântuitor şi pe mântuiţi, pe Isus

Hristos.Domnul, Salvatorul şi Răscumpărătorul neamului omenesc căzut. Ei aclamă, fac semn cu mîinile lor, înalţă ramuri de finic şi steaguri de biruinţă. Ce privelişte pentru peregrinii care „vin din necazul cel mare; ei şi-au spălat hainele, şi le-au albit in sîngele Mielului". Apoc. 7, 14. Ei sînt transportaţi de fericire la contemplarea marii opere a Creatorului. Entuziasmaţi ei răspund salutului ridicînd mîinile lor şi îşi continuă călătoria printre constelaţiile cerului. Ce panoramă ! Să călătoreşti prin Calea Lactee dincolo, printre strălucirea milioanelor de sori şi planete, sub privirile scrutătoare a creaturilor necăzute în

păcat ! Apoi priveliştea Cetăţii, locul de unde guvernează Dumnezeu, ţinta călătoriei mîntuiţilor.
O Cetate în formă cubică, de dimensiuni colosale, nemaiîntâlnite niciodată, circa 5—600 km lungime, lăţime şi înălţime (Apoc. 21, 16), cu ziduri de iaspis clădite pe temelii de pietre scumpe, seînteietoare, cu porţi clin diamante uriaşe şi cu străzi de aur curat. (Apoc. 21). Dar rîul şi pomul vieţii? Cine ar putea înţelege şi cuprinde toate acestea? Cu adevărat : „Lucruri, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, şi la inima omului nu s-au suit, aşa sînt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc". 1 Cor. 2, 9.
„Şi am auzit un glas tare care ieşea din scaunul de domnie, şi zicea : „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii •! El va locui cu ei, şi ei vor fi poporul Lui, şi Dumnezeu însuşi vai fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moarte nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintîi au trecut". Apoc, 21, 3. 4.
Numai dacă enumerăm binecuvîntările de care vor avea parte mântuiţii, nu ne vom îngrozi, ci vom dori să vină ziua Domnului : Locuirea în lumină şi prezenţa lui Dumnezeu şi a Mântuitorului, societatea îngerilor sfinţi, viaţa veşnică fără boli, suferinţe şi moarte, rîul.şi pomul vieţii, vegetaţie .şi flori care nu se vestejesc niciodată, animale şi vietăţi care nu mai fac nici o vătămare (Isa. 65, 17—25), oameni blînzi (Mat. 5, 5) şi vremea tinereţii şi fericirii veşnice.
Comparând âncercările prin care avem de trecut cu răsplata cea viitoare, pana inspirată scria : „Noi am incercat să

ne amintim de cercările cele mari ; dar ele păreau foarte mici, comparate cu nespus de marea strălucire, care ne înconjoară ; aşa că n-am mai putut scoate nici un cuVînt despre ele, ci cu toţii am strigat : „Aleluia, cerul e destul de ieftin !". Exp. şi Viz., pag. 27.
Prietene, dacă această slabă descriere a realităţilor viitoare, ţi-a trezit dorinţa de a fi părtaş la ele, te invit să te uneşti cu cei ce au aceleaşi simţăminte şi chită :
„M-a cuprins un dor de casă,'/ Dor de patria de sus. / Inima-mi se simte-atrasă / De iubirea lui Isus. / Fericire mult visată, / Cum să-ncapi în bietu-mi piept,/Cînd voi moşteni odată / Mult mai mult decît aştept !".
„Lumea cu-ale ei ispite / Nu mă poate tine-n loc, / Căci spre cer îmi stau ţintite / Dor aprins, priviri de foc. / O nespusă bucurie, / Trai măreţ, de nedescris, / Cînd Isus va fi 'să vie / In mărire cum a zis !".
"Azi cînd inima-mi suspină, / Doru-mi zboară mîngăios / Către ţara de lumină, / Ţara păcii lui Hristos. / Şi-nfrunt orice suferinţă, / Amintindu-mi de-un Cuvînt/Din a'Lui făgăduinţă :/„Iată", zice „vin curînd" ! — Imnuri Creştine nr. 115.
Cei ce au aceste simţăminte nu pot tăcea.' Ei împărtăşesc şi celor din jur speranţa lor. Ei destăinuie celor iubiţi bucuria inimii lor : ,
„Un dor de patria cerească, / De-acel cămin făgăduit, / A început mereu să crească / în pieptu-mi slab şi chinuit".

Apoi, buzele lor vor rosti rugăciunea sinceră :
„O Doamne, fă să vină ziua, / Să vină cît mai grabnic ceasul / Cînd, tot lăsînd, să-mi iau adio / Si pentru veci să uit necazul". — Flori de lăcrămioare nr. 71.'
Da, noi îl vom vedea pe Domnul venind curînd pe norii cerului. Tu şi eu putem fi în mulţimea celor mîntuiti prin harul şi meritele Domnului. Să mulţumim lui Dumnezeu pentru ca prin jertfa Fiului Său a făcut posibil aceasta '

IP

A S T Ă Z I

„De aceea, cum zice Duhul Sfînt : „Astăzi, dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile". Evr.
Si 7.8.

In viaţa omului problema mântuirii sufletului stă în fruntea tuturor problemelor. Ea trebuie să fie rezolvată fără întârziere. Orice zăbovire ar putea fi fatală. Aici se potriveşte cel mai bine proverbul : „Ce poţi face astăzi nu lăsa pe mâine !".
Mîntuitorul a subliniat importanţa mîntuirii declarînd : „Şi ce ar folosi unui om să eîştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?". Mat. 16, 26. ,

Lumea Întreagă cu toate comorile şi bogăţiile ei, nu poate contrabalansa valoarea unui suflet. Mântuirea nu poate fi obţinută prin valori materiale. Pentru mântuirea sufletului a fost plătit un preţ scump. Fiul lui Dumnezeu şi-a oferit viaţa ca jertfă de ispăşire pentru răscumpărarea omului păcătos. Şi dacă ar fi fost numai un suflet de salvat Hristos Domnul ar fi oferit viaţa Sa pentru salvarea lui. Atât de valoros este un suflet în faţa Iul Dumnezeu. De aceea se cuvine ca mântuirea sufletului să fie ţinta de căpetenie a vieţii, supremul ideal al omului.
Mântuirea sufletului este posibilă prin pocăinţă, adică întoarcerea la Dumnezeu. Ea implică şi schimbarea vieţii, prin ruperea cu viaţa de păcate şi înnoirea lucrată de Duhul Sfînt :

„Pocăiţi-vă dar, şi întoarceţi-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se şteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremilo de înviorare". Fapte 3, 18.
în mod natural se ridică întrebările: Cînd să rezolve omul problema mîntuirii sufletului? Poate ea să fie amânată până în clipa morţii? Poate şti cineva cînd vine clipa din urmă? Atunci care este timpul potrivit pentru căutarea mîntuirii?
în Biblie găsim răspunsul :
„Căutaţi pe Domnul câtă vreme se poate găsi ; chemaţi-L cită vreme este aproape. Să se lase cel rău de calea lui, şi omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se Întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeul nostru, care nu oboseşte iertând". Isa. 55, 6. 7. „Căci El zice : „La vremea potrivită te-am ascultat, în ziua, mîntuirii te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită ; iată că acum este ziua mîntuirii". 2 Cor. 6, 2.

Ziua de ieri aparţine trecutului. Nimeni nu o mai poate întoarce înapoi. Chiar cel mai Înţelept om sau cel mai viteaz cuceritor nu are această posibilitate. Ea este deja consumată. Trecutul şi-a Închis porţile după ea. Ea este cufundată pentru totdeauna in oceanul veşniciei. Nici o oră, nici un minut şi nici o secundă nu mai pot fi retrăite.
Ziua de mâine nu este ân posesia noastră. Ea încă nu s-a născut. Ea aparţine timpului viitor şi viitorul este în mina lui Dumnezeu. Numai El dispune de ziua de mîine. Orele şi clipele ei sînt învelite încă în mister. Cine poate şti ce poate aduce' o zi? De aceea ea nu ne aparţine.
Dar ziua de astăzi ne este dată nouă. în ea ne putem desfăşura activitatea şi viaţa. Ziua de azi poate fi folosită din/ plin. Noi avem de trăit numai câte o zi. Orele ei şi ocaziile ce ni se oferă se scurg fie că sînt folosite sau pierdute. Ziua de astăzi ne solicită toată atenţia. Fiecare moment este preţios. întrebuinţat bine, ne poate aduce înaintare, succes, cîştig. Lăsate să treacă cu nepăsare poate însemna înfrîngere, insucces şi pierderi nerecuperabile.
îndemnul Domnului este să căutăm pe Domnul cît timp se poate găsi. Va veni timpul cînd nu se mai poate afla. Deci să-L chemăm cîtă vreme este aproape. Şi „acum" este vremea potrivită. Mântuirea mai este posibilă acum. Deci „astăzi" dacă auziţi glasul Lui să nu vă împietriţi inimile".

Noi, oamenii sîntem predispus! la zăbovire. Ezităm să ne decidem la vremea potrivită. Şi amînarea poate duce la pierderea mîntuirii. Deci, întîrzierea nu este de recomandat. Lot este un exemplu tipic :
„Şi fiindcă Lot zăbovea, bărbaţii aceia l-au apucat de mînă, pe el, pe nevastă-sa şi pe cele două fete ale lui, căci Domnul voia să-1 cruţe ; l-au scos, şi l-au lăsat afară din cetate. După ce i-au scos afară, unul din ei a zis : „Scapă-ţi viaţa ; să nu te uiţi înapoi, şi să nu te opreşti în vreun loc din Cîmpie ; scapă la munte ca să nu pieri'. Gen. 19, 16. 17.
Prietene, lumea noastră este sortită pieirii. Scapă-ţi viaţa ! Decide-te şi rupe-o cu viaţa do păcat fără întîrziere ! Nu zăbovi şi nu amîna mîntuirea sufletului tău ! Hotărăşte-te chiar astăzi şi ia pe Domnul Mîntuitor şi Salvator al tău ! Mîine poate fi prea tîrziu ! Există cel puţin trei motive care justifică urgenţa rezolvării mîntuirii sufletului :
1. Nu cunoaştem ceasul revenirii Domnului.
„Despre ziua aceea şi despre ceasul acela, nu ştie nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl". Mat. 24, 36.
Semnele revenirii Domnului ne este dat să le cunoaştem. Dar nu cunoaştem ziua şi ceasul celei de a doua veniri. Deci, cu toate că vedem semnele defilînd în faţa ochilor noştri, totuşi putem fi surprinşi nepregătiţi în momentul revenirii Sale. De aceea şi Domnul ne avertizează :
„Vegheaţi dar, pentru că nu ştiţi în ce zi va veni Domnul vostru. Să ştiţi că, dacă stăpînul casei ar şti la ce strajă din noapte va veni hoţul, ar veghea şi n-ar lăsa să-i spargă casa. De aceea, şi voi fiţi gata ; căci Fiul omului va veni în ceasul în

care nu vă gîndiţi". Mat. 24, 42—44.

Are mare importanţă vegherea şi pregătirea pentru a nu fi surprinşi nepregătiţi la a doua venire a Domnului. El vine să judece, după cum spune crezul : „Iarăşi va să vie să judece viii şi morţii". Şi, „Nici o făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol şi descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem. de a face". Evr. 4, 13.

Există o cale de mîntuire pentru orice păcătos. Există posibilitatea curăţirii şi spălării păcatelor. Nu contează cît de multe sau cît de mari sînt ele. Isus a declarat : „De aceea vă spun : Orice păcat şi orice hulă vor fi iertate oamenilor ; dar

hula împotriva Duhului Sfînt nu le va fi iertată". Mat. 12, 31. Şi hula împotriva Duhului Sfînt constă în refuzul de a asculta de îndemnul Lui şi împietrirea inimii.

Biblia conţine făgăduinţe încurajatoare şi îndrumări pentru a fi eliberaţi de păcate şi de povara lor apăsătoare : „Copilaşilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuiţi. Dar dacă cineva a păcătuit avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit". 1 Ioan 2, 1. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele şi să ne cu-răţească de orice nelegiuire". 1 Ioan 1, 9. Dumnezeul Bibliei, Viul şi Adevăratul Dumnezeu este „un Dumnezeu plin de îndurare şi milostiv, încet la mînie, plin de bunătate şi credincios, care îşi ţine dragoste pînă la mii de neamuri de oa>~ meni, iartă fărădelegea, răzvrătirea şi păcatul...". Exod 34, 6. 7. Iubirea iertătoare invită pe păcătos: „Veniţi totuşi să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cîrmizul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roşii ca purpura, sej vor face ca lîna". Isaia 1, 18. Cei ce se vor pregăti şi vor avea păcatele iertate vor fi plăcut surprinşi în ziua celei de a doua veniri a Domnului.

Condiţiile iertării sînt simple, raţionale şi uşoare. Se cere să ne recunoaştem păcatele (Ier. 3, 13), să le regretăm (Mat. 5, 4), să le mărturism (Psal. 32, 5) şi să le părăsim (Ioan 8, 11). Oare tocmai pentru că sînt atît de simple şi la îndemîna oricui să fie atît de neglijate? în'textul de la început citim : „ ... Astăzi dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile". Refuzul, împietrirea sînt păcate împotriva Duhului Sfînt, în cazul că ele sînt în continuu practicate.

Primejdia de a nu fi gata la revenirea Domnului constă în surpriza de a fi găsit nepregătit. Aceasta înseamnă pierderea mîntuirii. în parabola celor zece fecioare, Isus a marcat pierderea mîntuirii prin faptul că cele cinci fecioare neînţelepte au rămas afară în întuneric. Cel mai teribil răspuns care *a* ajuns, la urechea omenească vreodată va fi : „Adevărat vă spun, că nu vă cunosc !". Mat. 25, 12.

Un aşteptător al revenirii Domnului după cercetări aprofundate a scris : „De multe lucruri nu putem fi siguri. De un singur lucru putem fi siguri — evenimentele care se desfă şoară atît de rapid în jurul nostru însemnează că Isus vine curînd".

„Nu trebuie să fii luat prin surprindere. Dumnezeul nostru ne-a spus dinainte. Noi ştim că evenimentele din lume spun cu hotărîre : „Isus vine curind ! Isus vine curînd ! Fiţi gata ! Deschide inima către Isus acum ! Fii gata ! îndepărtează acum păcatul din inima ta !".
Deşi Isus ne-a spus că ziua şi ceasul venirii Sale nu-1 ştie nimeni, totuşi EI ne-a spus semnele după care putem cunoaşte că venirea Sa este aproape : „De la smochin învăţaţi pilda lui : Cînd îi frăgezeşte şi înfrunzeşte mlădiţa, ştiţi că vara este aproape. Tot aşa, şi voi, cînd veţi vedea toate aceste lucruri, să ştiţi că Fiul omului este aproape, este chiar la uşă". Mat. 24, 32. 33.
2. Nesiguranţa vieţii.
„Şi nu ştiţi ce aduce ziua de mîine ! Căci ce este viaţa voastră? Nu sînteţi decît un abur, care se arată putinţei, şi apoi piere". Iac. 4, 14.
Al doilea motiv pentru a nu zăbovi este nesiguranţa vieţii. Omul arc viaţa relativ scurtă, dar şi nesigură. în Biblie viaţa omului este asemănată cu „iarba" şi „ca floarea de pe eîmp" (Isa. 40, 6), cu „o umbră" (Iov 14, 2), ca „fumul" (Psal. 102, 3) sau cu „un abur" (Iac. 1. 14). Toate aceste asemănări sînt cele mai trecătoare, mai nesigure. Aburul şi fumul se împrăştie, şi dispar. Umbra este ceva trecător. De asemenea iarba ţi floarea indică scurtimea vieţii.
Dacă viaţa oamenilor ar fi asemănată cu viaţa copacilor, ei au viaţă mai lungă, mai rezistentă. Sînt copaci a căror viaţă se numără cu sutele de ani. Şi totuşi şi copacii seculari pot fi dezrădăcinaţi de furtuni puternice sau mistuiţi de incendii. Dar viaţa oamenilor nu este asemănată cu o copacilor. Ea este mai fragilă.
Viaţa oamenilor poate fi curmată într-o clipă. Cîte întâmplări neprevăzute îi poate curma firul vieţii ! Accidente, crime, inundaţii, incendii, erupţii vulcanice, cutremure de pământ şi diferite boli pot primejdui viaţa şi aşa scurtă a omului.
Iată o statistică mai veche dar interesantă :
„O pătrime din neamul omenesc moare înainte de a ajunge anul al şaptesprezeeelea. Din o sută de persoane numai şase trăiesc să ajungă vîrsta de 60 de ani. Din 500 numai unul

trăieşte să ajungă vîrsta de 80 de ani". (Gazeta Sluj., anul Xî, nr. 4—fi, pag. 7)
Am citit despre un virtuos paraşutist care şi-a serbat a 500-a oară a lansării cu paraşuta fără nici un accident. Apoi acasă a alunecat în baie şi şi-a rupt o mînă şi un picior. Cu puţin că nu şi-a pierdut viaţa prin lovitura de la cap. Iată cît de nesigură este viaţa. Şi cîte astfel de întîmplări mai există în lume !
Cîte familii îndoliate ! Cîte văduve, orfani şi familii despărţite de moartea nemiloasă. Cred că fiecare cunoaşte cazuri cînd părinţii înnebuniţi de durere au dus pe copil sau pe tînăr la mormînt. Şi cîţi copii au rămas fără tată sau fără mamă, poate fără amîndoi părinţii, tocmai cînd aveau mai mare nevoie de ei !
Cunosc cazuri cînd unele persoane s-au culcat seara şi dimineaţa au fost găsiţi fără viaţă. Nimeni nu poate garanta că va ajunge ziua de mîine. Viaţa omului pe pămînt este nesigură.
3. Retragerea Duhului Sfînt.

„Nu mă lepăda de la faţa Ta, şi nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfînt". Psal. 51, 11.
Al treilea motiv pentru a răspunde astăzi chemării la pocăinţă şi a nu amîna este retragerea Duhului Sfînt de la om şi împietrirea lui în păcat. Această stare este egală cu trecerea hotarului timpului în care omul mai poate fi iertat şi salvat. în stadiul acesta pentru acel suflet nu se mai poate face nimic, ci el merge la pierzare sigură. Retragerea Duhului Sfînt îndeamnă pe om la pocăinţă, îi dă putere să asculte, şi lucrează în om transformarea', înnoirea, punerea omului într-o stare după voia lui Dumnezeu, prin atribuirea neprihănirii Domnului Hristos şi însuşirea meritelor Sale cîştigate prin jertfa ispăşitoare adusă pe cruce în favoarea omului păcătos.
Primul motiv de a nu amîna pocăinţa şi pregătirea este că nu cunoaştem ziua şi ceasul revenirii Domnului şi astfel putem fi surprinşi nepregătiţi. Al doilea motiv este surpriza morţii, stare în care pocăinţa, iertarea şi mîntuirea nu mai este posibilă, pentru că timpul vieţii este timpul în care omul poate fi salvat. După al treilea motiv, deşi omul este în viaţă el devine nu numai orb şi surd la chemările Duhului Sfînt, ci este ca şi mort deşi este încă în viaţă. Un astfel de "in

ţine umbră pămîntuiui degeaba ; ei este „netrebnic pentru orice faptă bună". Tit 1, 16.
David se ruga „nu retrage de la mine Duhul Tău cel Sfînt". Prin retragerea Duhului Sfînt omul rămîne fără ajutor, fără protecţie, orfan. Isus a făgăduit ucenicilor întristaţi din cauză că le spusese că a venit timpul să se întoarcă la Tatăl şi să-i părăsească: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi". Ioan, 14, 18. Această făgăduinţă s-a împlinit prin coborîrea Duhului Sfînt la ziua Cincizecimii. Astfel Duhul Sfînt este locţiitorul lui Hristos pe pămînt. _ Prezenţa lui Isus rezolva totul: „Pot totul în Hristos care mă întăreşte". Fii. 4, i3. „Căci despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic". Ioan 15, 5. Numai prin persoana Duhului Sfînt, lucrarea şi puterea celui rău poate fi oprită, anihilată şi înfrîntă: „ ... cînd va năvăli vrăjmaşul ca Un rîu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă". Isaia 59, 19.
Omul este inferior în putere şi capacitate faţă de Satana. Omul nu poate să se împotrivească singur vrăjmaşului. Satana este un înger căzut, şi toate capacităţile lui, precum şi experienţa lui de milenii, le foloseşte în a amăgi, înşela şi distruge pe oameni. Singura speranţ.a omului este de a se alia cu Dumnezeu şi cu îngerii pentru a înfrînge pe Satana. Tatăl a obţinut biruinţa prin Fiul în cer (Apoc. 12, 7. 8), iar după ce vrăjmaşul s-a refugiat pe pămînt Fiul 1-a biruit în corp omenesc pe pămînt (Evr. 2, 14). Mai rămîne un singur loc de biruit unde s-a refugiat Satana : inima omului.
Acum lupta se dă pentru fiecare persoană în parte. împiedicat de corp omenesc, Hristos Domnul nu putea să fie cu fiecare suflet în parte. De aceea în timp ce El mijloceşte pentru oameni în ceruri (1 Ioan 2, 1), Duhul Sfînt, a treia persoană a

Dumnezeirii, duce lupta să convingă omul să se despartă de păcat şi să accepte neprihănirea lui Hristos şi astfel să devină proprietatea lui Dumnezeu.
Cînd oamenii s-au împotrivit lui Dumnezeu, Duhul Sfînt s-a retras şi vrăjmaşul a dus sufletele la pierzare. Aşa s-a întîmplat cu antideluvienii (Gen. 6, 3). După 120 ani protecţia lui Dumnezeu prin Duhul Sfînt a fost retrasă, „şi a venit potopul şi i-a prăpădit pe toţi". Luc. 17, 27. In urma neascultării repetate a lui Saul „Duhul Domnului s-a depărtat de la el ; şi a fost muncit de un duh rău...". 1 Sam. 16, 14. Iar

despre poporul israel găsim scris: „Dar el an lovi m.„, uiia tori şi au întristat pe Duhul Lui cel Sfînt; iar *Eil* LI I I Luni vrăjmaş şi a luptat împotriva lor". Isa. 63, 10. Aşa a fost posibil ca Israel să fie înfrînt, Ierusalimul damnai şj poporul dus în robie. Odată cu retragerea Duhului Sfînt prote< ţia lui Dumnezeu este retrasă şi Satana aduce suferinţe şi distrugeri.
Evenimentele cotidiene şi ştirile zilnice sini dovezi că Duhul lui Dumnezeu începe să se retragă de pe pămînt. Retragerea poate fi de la o persoană, de la grupuri de persoane sau de la naţiuni. Cînd se va retrage de pe tot păunului, la închiderea harului, nu va mai fi posibilă pocăinţa. Alunei se va spune : „Cine este nedrept, să fie nedrept şi mai departe ; cine este întinat, să se întineze şi mai departe ; cine este fără prihană să trăiască şi mai departe fără prihană, Si cmo este sfînt să se sfinţească şi mai departe". Apoc. 22, l|. Atunci sigilarea celor cedincioşi s-a încheiat şi ei sînt sub ocrotirea lui Dumnezeu. Cei păcătoşi rămîn la dispoziţia celui rău. Iată cum descrie pana inspirată timpul nostru :
„Trăim vremea sfîrşitului. Ultimele semne care se împlinesc declară că venirea lui Isus Hristos este aproape. Zilele în care trăim sînt solemne şi importante. Duhul lui Dumnezeu se retrage treptat dar sigur de pe pămînt. Peste cei care nesocotesc harul lui Dumnezeu vor veni plăgi şi pedepse. Calamităţile pe uscat şi pe mare, starea agitată a societăţii, zvonurile de război nu sînt aducătoare de bine. Ele prevestesc evenimente apropiate de o mare amploare.
Forţele răului se unesc şi se întăresc pentru ultima criză mare. In curînd în lume vor avea loc schimbări mari şi evenimentele finale se vor desfăşura rapid. Starea de lucruri din lume arată că vremurile de strîm-torare sînt aproape de noi...". M. voi. 9, pag. 11.
Dacă un suflet se sîmte păcătos, nevrednic şi nepregătit, nu este motiv să creadă că este părăsit de Duhul Sfînt. Tocmai aceasta este starea cea mai bună. Duhul Sfînt are tocmai Iu crarea de a convinge pe om că este păcătos. Cînd omul este păcătos el caută un Mîntuitor. Isus a zis : „Nu cei sănătoşi au trebuinţă de doctor, ci cei bolnavi. Eu am venii, să chem la pocăinţă nu pe cei neprihăniţi, ci pe cei păcătoşi" Mari 2, 17. Apoi făgăduinţa încurajatoare: „...pe cei ce vin* li Mine, nu-1 voi izgoni afară". Ioan 6, 37. Păcătoşii sa vinfl li

îsus. fii poate să-i spele de păcatele lor. Şi El pentru aceasta S-a jertfit. Numai păcătosul să nu se alipească de păcate şi să se complacă în ele, ci să caute

iertarea şi îndreptarea vie-ţii. Dar să nu zăbovească, să nu amîne şi să nu se împietrească în neascultare.
O tânără a ascultat o predică bazată pe textul : „De aceea, cum zice Duhul Sfînt: „Astăzi, dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile". Ea a fost foarte mişcată de această chemare a Duhului Sfînt. Cînd a ajuns acasă a scris în jurnalul ei: în anul viitor mă voi preda lui Dumnezeu. Apoi s-a culcat şi a încercat să adoarmă. Dar glasul care îi vorbise apela mereu la inima ei : Astăzi dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile ! Ea gîndea că mai are alte lucruri de rezolvat şi apoi să-şi dea inima Domnului. însă după multă frămîn-tare s-a ridicat de pe pat şi a scris din nou în jurnalul ei : Nu peste un an ci peste o lună îmi voi da inima lui Isus. După ce s-a culcat din nou glasul Duhului Sfînt răsuna mereu. După încă o oră de frămîntare, fără să poată să doarmă, s-a ridcat de pe pat şi a scris din nou : Ora 12 noaptea : Nu după o lună, ci după o săptămînă voi da inima lui Isus. Deşi era tîrziu în noapte şi era obosită, după o oră nu putuse adormi. S-a hotărît să scrie : Ora 1 noaptea : Mîine voi da inima mea lui Isus. Apoi a încercat din nou să adoarmă. însă glasul conştiinţei striga mereu în inima ei : Nu mîine ci „astăzi" !
Ea s-a plecat pe genunchi lîngă patul ei şi în rugăciune a spus : Doamne Isuse ! Eu îţi dau inima mea astăzi, aşa cum ceri Tu. Ea nu este curată. Te rog spăl-o cu scump sîngele Tău aşa cum numai Tu poţi face. Fă din mine o fiică a Ta şi scrie-mă în cartea vieţii. Amin !
A doua zi trupul neînsufleţit al acestei tinere a fost scos de sub dărîmăturile casei. Un uragan puternic făcuse din toată regiunea numai ruini. Lîngă ea s-a descoperit şi jurnalul ei în care se putea citi : în noaptea aceasta m-am predat lui Isus. Am primit bucuria mîntuirii în suflet. Sînt fericită ! Ora două noaptea.
Ce bine că a ascultat glasul Duhului Sfînt şi nu s-a împietrit. Dacă ar fi amînat pe mîine ar fi fost prea tîrziu.
Prietene, Duhul Sfînt zice : „Astăzi dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile !". Dă inima ta lui Isus'azi şi vei fi fericit ! ' ; .